

சிறுகதைத் திரட்டு

அகவுரை

உலகமொன்று தடைகளுக்கும் தாண்டி
அகன்று வீழ்ந்த மனப்பாடுகள்
அகவெளி அன்புடன் கைகொடுக்க அலாவுகிறது.
அந்த ஆசையுடன் தான் அது பன்முடிப் பணிகளில் ஈடுபடுகிறது.
வெளியீடுகளுக்கும் கைதீய வரும்
பெருவாரியலுறப்பின் உற்சவத்தொடர்
அகவெளி தமிழ் மொழி மூலப் பாடநூல்கள் மீதும்
தன் உலகம் குவிப்பை செலுத்துகின்றது.
நூலை கல்விச் சுவாசகளை எதிர்கொள்ளும்
ஆற்றலாளர்களாகத் திகழ்வதற்கான
வழிகாட்டிப் பணுவல்களை வெளிக்கொணர்வதற்கான
மாணவச் செல்வங்களின் மனைகளை பல்பருத்த
அகவெளி துணிகிறது.
இனி வரும் காலங்களிலும் மாணவச் சந்ததியின்
கல்விப் பலத்திலும் பன்முடி ஆளுமை விருத்தியிலும்
பங்கேற்கும் எண்ணம் கொள்கிறது.
கூறாமல் நிபுணர்களாகத் திகழும் ஆசிரியர்களின்
திறமைகளை உள்வாங்கி
செப்பரும் செழுமையும் குன்றா உண்ணம்
இன்றைய கற்றல் பாப்பில்
வண்புடன் செயலாற்றும் பெருவிருப்படன்
உங்களின் ஆசிகளையும் அறவணைப்பையும்
அகவெளி அலாவி நினைகிறது.

2009 முதல் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் புதிய
பாடத்திட்டத்திற்கு அமைவானது

தரம்

12 - 13

A/L

தொகுப்பு

திரு. நித்தியானந்தன் M.A(Tamil)

செல்வி. எம். பொன்மீரா

திரு. க. கருப்பு

அகவாசி அகவியீட்டகம்

பொருளடக்கம்

1. சிறுகதை என்றால் என்ன?	1
2. புதுமைப்பித்தனும் தொன்ம மரபும் (சாபவிமோசனம் கதையை முன்வைத்து)	20
3. சாபவிமோசனம்	27
4. வெறும் சோற்க்கே வந்தது	56
5. தமிழ் சிறுகதை வரலாற்றில் ஜெயகாந்தன்	76
6. யுகசந்தி	84
7. தாய்	111
8. ஒரு கூடைக் கொழுந்து	127
9. ஒளி	147

1 சிறுகதை என்றால் என்ன?

ஜெயமோகன்

“சிறுகதை” என்ற சொல் short story என்ற ஆங்கிலச் சொல்லின் மொழிபெயர்ப்பு. இச்சொல்லை வைத்து சிறுகதை என்ற வடிவத்தை புரிந்துகொள்ளக் கூடாது. இது சிறுகதை என்ற வடிவம் உருவாகி வந்த ஆரம்ப நாட்களில் போடப்பட்ட ஒரு பொதுப்பெயர் மட்டுமே.

அதாவது சிறுகதை என்றால் ‘சிறிய கதை’ அல்ல. எல்லா சிறிய கதைகளும் சிறுகதைகள் அல்ல. சிறுகதை என்பது ஒரு தனித்த இலக்கிய வடிவம். அதற்கு தனியான வடிவச்சிறப்புகள் உண்டு.

சிறிய கதைகள் பலவகை. உதாரணகதைகள் நீதிக்கதைகள், உருவகக் கதைகள், நிகழ்ச்சித்துணுக்குகள் எல்லாமே சிறிய கதைகள்தான்.

பள்ளியில் காக்கா வடை சுட்டது போன்ற நீதிக்கதைகளை நாம் படித்திருப்போம். ஏசுகிறிஸ்து, ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் போன்ற மகான்கள் நிறைய உதாரணக் கதைகளை சொல்லியிருக்கிறார்கள். பஞ்சதந்திரக் கதைகள் ஈசாப் குட்டிக்கதைகள் போலப் பலவகையான உருவகக் கதைகளை நாம் கேட்டிருப்போம்.

இவை ஏதும் ‘சிறுகதை’கள் அல்ல.

புதுமைப்பித்தன் முதல் சுகாதா வரையிலான எழுத்தாளர்கள் எழுதும் சிறுகதைகளுக்கும் இவற்றுக்கும் முக்கியமான ஒரு வேறுபாடுகள் உண்டு. அதுதான் சிறுகதையின் அடையாளம்.

அது என்ன?

அதை கதையின் முடிப்பில் உள்ள ‘திருப்பம்’ என்று சொல்லலாம். இதை ஆங்கிலத்தில் ‘twist’ என்று சொல்கிறார்கள்.

அதாவது ஒரு சிறிய கதையை சிறு கதையாக ஆக்குவது திருப்பம்தான். ‘சிறுகதை என்றால் இறுதியில் திருப்பம் உள்ள சிறிய கதை’ என்று எளிமையாக வரையறை செய்யலாம்.

❶ சிறுகதையின் திருப்பம் எப்படி உருவாகிறது?

பிற கதைகளையும் சிறுகதையையும் ஒப்பிட்டுப்பார்ப்போம். பிற கதைகளில் ஒரு மையம் இருக்கும். அந்த மையத்தை நமக்குச் சொல்வதற்காகவே அந்தக் கதை நிகழும். கதையை வாசித்து முடித்ததும் அந்த மையம் நம் மனதில் அழுத்தமாக பதியும்.

எளிமையான உதாரணத்தையே வைத்துக் கொள்வோம்.

"ஒரு ஊரில் ஒரு காகம் இருந்தது " . அந்தக் காகம் தன்னைப்பற்றி உயர்வான கற்பனை கொண்டதாக இருந்தது.[1]

ஒருநாள் அந்தக் காகம் ஒரு வடையை திருடிக் கொண்டு வந்து மரத்தில் அமர்ந்தது.[2]

அப்போது அங்கு ஒரு நரி வந்தது. அது தந்திரக்கார நரி [3]

நரி காகத்திடம் "காக்காயே உன் குரல் இனிமையானது" என்றும் நீ சிறந்த பாடகன் என்றும் கேள்விப்பட்டேன். ஒரு பாட்டு பாட மாட்டாயா? என்று கேட்டது [4]

புகழ்ச்சியில் மயங்கிய காகம் வாயைத்திறந்து "கா!கா!" என்று பாட்டுப் பாடியது. [5]

அப்போது வடை கீழே விழுந்தது. நரி வடையுடன் ஓடிப்போயிற்று. [6]

புகழ்ச்சிக்கு மயங்குகிறவன் ஏமாளி [7]

இது ஒரு நீதிக்கதை. இந்தக்கதையின் மையம் என்ன ? சொற்றொடர் 7 தான். மொத்தக்கதையும் அந்த மையத்தை நமக்குச் சொல்லும்பொருட்டே அமைந்துள்ளது. கதை முடிந்ததும் நமக்கு அதன் மையக்கருத்து தெளிவாகப்பிரிந்துவிடுகிறது.

ஏழாவது சொற்றொடர் இல்லாவிட்டாலும்கூட அந்த நீதியை நாம் அடைந்துவிடமுடியும். இதே கதை இப்படி முடிகிறது என்று வைத்துக் கொள்வோம்.

ஐந்தாவது சொற்றொடருக்குப் பின்னால் கதை இப்படி உள்ளது.

"புகழ்ச்சியில் மயங்கிய காகம் வடையை தன் காலால் பிடித்துக் கொண்டு வாயைத்திறந்து "கா!கா!" என்று பாட்டுப் பாடியது.

நரி வாயைப்பிளந்து நிற்கையில் காகம் சொன்னது " அஸ்குபுஸ்கு. ஒன்றாம் வகுப்பு பிள்ளைகள் இந்தக் கதையைப் பாடத்தில் படிப்பதை நான் நிறையத்தடவை கேட்டிருக்கிறேன்"

இது இப்போது ஒரு சிறுகதையின் வடிவத்தை அடைந்து விட்டது. இறுதியில் உள்ள திருப்பம்தான் இதை சிறுகதையாக மாற்றுகிறது.

பிற கதைகளில் அதன் மையக்கருத்துத்தான் அதன் மையம். சிறுகதையில் அதன் திருப்பமே அதன் மையம். ராட்சதனின் உயிர் ஏழுமலை உச்சியில் உள்ள குருவியில் இருப்பதுபோல சிறுகதையின் உயிர் அதன் திருப்பத்தில் உள்ளது.

இப்போது நீங்கள் வாசித்த நல்ல சிறுகதைகளை யோசித்து பாருங்கள்.

❷ திருப்பம் எதற்காக?

திருப்பத்தை முக்கியமானதாகக் கொண்டு சிறுகதைவடிவம் உருவாகக் காரணம் என்ன?

முதல் காரணம், வாசகனின் கற்பனைக்கு அதிக இடம் கொடுப்பதேயாகும். மற்றக் கதைகளில் கதையின் மையத்தைப் புரிந்து பெற்றுக்கொள்ளும் இடத்தில் வாசகன் இருக்கிறான். ஆனால் சிறுகதையில் வாசகனைக் கதைக்குள் இழுக்கிறான் ஆசிரியன். வாசகன் கதை முடிவைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறான் என்று ஊகித்து அதற்கு நேர் எதிராக கதையை முடித்து அவனை திகைக்க வைக்கிறான். கதைவாசிப்பு என்ற செயலில் வாசகன் ஆற்றும் பணி மேலும் அதிகமாக ஆகிறது.

இதைத்தான் 'வாசகப் பங்கேற்பு' என்ற கலைச்சொல்லால் திறனாய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள். நவீன இலக்கிய வடிவங்கள் எல்லாமே வாசகப்பங்கேற்பை அதிகரிக்கும் நோக்கத்துடன் உருவானவையே. இலக்கிய வடிவங்களில் வரும் எல்லா மாற்றங்களும் மேலும் மேலும் வாசகப்பங்கேற்பை உருவாக்கும் பொருட்டு வருவனவே.

❶ **இப்படி வாசகப் பங்கேற்பை அதிகரிப்பதற்கான தேவை ஏன் வந்தது?**

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் அச்சு ஊடகம் உருவாகி வளர்ந்ததும் கதைகள் எழுதுவதும் வாசிப்பதும் பல்கிப் பெருகிற்று. சிந்தித்து பாருங்கள், இதழ்கள், சினிமா, தொலைக்காட்சி என்று நாம் ஒருநாளில் எத்தனை கதைகளைக் கேட்கிறோம்! சொல்லப்போனால் மீன் நீரில் திளைத்து வாழ்வது போல நாம் கதைகளில் வாழ்கிறோம்.

இத்தனை கதைகள் வந்து நிறைந்தபோது கதைகளில் வாசகனின் பழக்கம் அதிகமாயிற்று. ஒரு கதையை படிக்கும்போதே அவன் முடிவை ஊகிக்க ஆரம்பித்துவிட்டான். அவ்வாறு ஊகிக்கக் கூடிய கதைகளில் அவனுடைய ஆர்வம் குறைந்தது. சிறுகதை வடிவம் வாசகனின் ஆர்வத்தை தக்கவைத்துக் கொள்ளும்பொருட்டே உருவாயிற்று. வழக்கமான கதைவாசகன் ஒரு கதையை எப்படி ஊகிப்பான் என்பதை கதையாசிரியனே ஊகித்து அதற்கு மாறாகக் கதையை முடிக்கிறான். இது வாசகனை கதையைப்பற்றி சலிப்படையாதிருக்கச் செய்கிறது.

உண்மையில் சிறுகதை என்ற வடிவம் தொடக்கத்தில் பொழுது போக்கு இதழ்களில் வாசகனுக்கு ஆர்வமூட்டி முடிவில் இன்பத்தை அளிக்கும் ஒருவகை 'கதை விளையாட்டாக'வே உருவாயிற்று. சிறுகதை முன்னோடிகளான 'எட்கார் ஆல்வன் போ ஓ.ஹென்றி' போன்ற படைப்பாளிகளின் கதைகள் இத்தகைய விளையாட்டுகளாகவே உள்ளன.

சிறுகதையை வாசிக்கும்போது வாசகன் வெறுமே கதைபடிப்பவனாக இல்லாமல் கதையை பலவாறாக ஊகித்து புனைந்தபடியே செல்கிறான். 'இப்படி இருக்குமோ? இப்படி முடிப்பாரோ!' என்றெல்லாம் அவன் எண்ணிக் கொண்டே படிக்கிறான். இப்போது கதையில் வாசகன் 'பங்கேற்க' ஆரம்பித்துவிடுகிறான். அவனும் அக்கதையை தனக்குள் எழுதுகிறான். ஆகவே இங்கே வாசகன் வெறுமே வாசகனாக இல்லாமல் 'இணை ஆசிரியனாக' செயல்படுகிறான்.

நவீன ஆக்கங்களில் வாசகன் அப்படைப்பாளிக்கு இணையாகவே கற்பனையை செயல்படுத்திக் கொண்டே இருக்கவேண்டும். இது இன்றைய இலக்கிய திறனாய்வில் பலவாறாக விரிவாகப் பேசப்படுகிறது. சிறுகதையில் உள்ள திருப்பம் வாசக பங்கேற்பை அதிகரிக்கும்பொருட்டு உருவானதே.

சிறுகதை என்பது புத்திலக்கியத்தின் ஒரு முக்கியமான வடிவம். மரபிலக்கியம் ஏற்கனவே சமூகத்தில் உள்ள கருத்துக்களையும் நம்பிக்கைகளையும் வலியுறுத்தும் போக்கு கொண்டது. புத்திலக்கியம் அவற்றை மறுத்து அல்லது பரிசீலனை செய்து பேசும் நோக்கம் கொண்டது. சிறுகதையில் உள்ள திருப்பம் இதற்கு மிக வசதியானதாக அமைந்தது. ஒரு பிரச்சினையை பேசியபடியே வந்து சட்டென்று ஒருபுதிய கோணத்தை திறப்பதற்கு சிறுகதையே மிகச்சிறந்த வடிவம்.

புத்திலக்கியவாதிகள் பெரும்பாலானவர்கள் வாழ்க்கை என்பது பலவிதமான முரண்பாடுகளால் ஆனது என்று எண்ணினார்கள். வாழ்க்கையில் உள்ள முரண்பாடுகளைச் சொல்வதற்கும் சிறுகதை சிறந்த வடிவம்.

மாப்பசான், ஆண்டன் செகாவ் போன்ற படைப்பாளிகள் இவ்வாறு சிறுகதையை கையாண்டு அதைஇலக்கியத்தரமான ஒரு வடிவமாக மாற்றினர்.

❷ **சிறுகதையின் வடிவம் என்ன?**

எல்லா கதைகளும் தங்கள் மையத்தை முன்வைப்பதையே நோக்கமாகக் கொண்டிருக்கும். அதற்காகவே அக்கதைகளில் உள்ள எல்லா கூறுகளும் இயங்கும்.

அப்படி மையத்தை முன்வைக்க உதவாத விஷயங்களை ஒரு கதை சொல்லிக் கொண்டிருக்குமென்றால் 'சரியான வளவளப்பு' என்று நாம் சொல்வோம்.

உதாரணமாக முன்னர் சொன்ன கதையை இப்படி ஆரம்பிக்கலாம்.

"ராஜகிருகம் என்ற ஊரில் ராஜசிம்மன் என்ற ஒரு மன்னன் ஆட்சி செய்துவந்தான்.

அவன் நேர்மையான மன்னன். மக்கள் அவனை நேசித்தார்கள்.

அவன்நாட்டில் ஒரு பெரிய காடு இருந்தது. அந்தக் காட்டில் ஏராளமான பறவைகளும் விலங்குகளும் இருந்தன."

இதன் பின் முதல் சொற்றொடர் [1]வந்தால் நாம் சலிப்படைவோம். கதை புகழ்ச்சியைப்பற்றியது. கதைமாந்தர் காகமும் நரியும். இதில் மன்னனும் காடும் எதற்கு என்று கேட்போம்.

சரி அந்தப் பாட்டியைப் பற்றி ஒரு வர்ணனை கொடுத்தால் என்ன?

"அந்த ஊரிலே குப்பம்மா என்று ஒரு பாட்டி இருந்தாள். அவள் நல்ல பாட்டி. அவளுக்கு யாருமே இல்லை. அவள் அனாதை. ஆகவே வடை சுட்டு விற்று வாழ்ந்து வந்தாள்"

கதை பாட்டியைப்பற்றியதே அல்ல. ஆகவே பாட்டியைப்பற்றி வர்ணித்தால் நாம் பொறுமை இழப்போம்.

இதேபோலவே நரியின் முன்கதையையோ காகத்தின் பின் கதையையோ விரிவாகச் சொல்லப்போனாலும் அலுப்புதான்.

கதையின் மையம் புகழ்ச்சிக்கு மயங்குதல். அதைச் சார்ந்தே கதையின் எல்லா உறுப்பும் இருக்கும்.

இதைத்தான் கதையின் ஒருமை [unity] என்கிறார்கள். கதைகளைப்பற்றி பேசும்போது கச்சிதமான வடிவம், வடிவ நேர்த்தி என்றெல்லாம் பொதுவாகச் சொல்வது ஒருமையைப் பற்றித்தான்.

❶ ஒருமையை உருவாக்குவது எது? நோக்கம்தான்.

எந்த நோக்கத்துடன் ஒரு கதை எழுதப்படுகிறதோ அதன் பொருட்டே அந்தக் கதையின் எல்லா விஷயங்களும் அமைந்திருப்பதே ஒருமை.

உண்மையில் கதைகள் மட்டுமல்ல ஒருவர் சாதாரணமாகப் பேசும்போதே ஒருமை இல்லாவிட்டால் நம்மால் அதை கேட்க முடியாது.

ஆனால் சிறுகதை நேர்மாறாக இருக்கிறது. அது கூறவந்ததை நேராக முன்வைப்பதில்லை என்று கண்டோம். அது திருப்பத்தைத்தான் தன் மையமாகக் கொண்டிருக்கிறது. அப்படியானால் அதன் ஒருமை எப்படி உருவாகும்?

இங்கும் நாம் பார்க்க வேண்டியது நோக்கத்தைத்தான். சிறுகதையின் நோக்கம் ஒரு மையக்கருத்தை சொல்வது அல்ல. ஒரு திருப்பத்தைச் சொல்வதுதான்

அப்படிப் பார்த்தால் ஒரு சிறுகதையில் உள்ள எல்லா கூறுகளும் அந்தத் திருப்பத்தை சிறப்பாக நிகழ்த்த உதவியிருக்கு மென்றால் அது ஒருமை உள்ள சிறுகதை.

திருப்பத்தை சிறப்பாக நிகழ்த்த வேண்டுமென்றால் அதை வாசகன் முன்னதாகவே ஊகிக்கக் கூடாது. அதற்கு சிறந்த வழி வாசகனை வேறு வகையில் ஊகிக்க வைப்பது. கதை ஒரு குறிப்பிட்ட முடிவை நோக்கி குவிந்து ஒருமைகொண்டு செல்லும். அந்த முடிவை வாசகன் தன் மனதில் உருவாக்கியிருப்பான். சட்டென்று கதை வேறு ஒரு எதிர்பாராத முடிவை சென்று அடையும்.

அதாவது ஒருமை கொண்ட ஒரு கதையும், மாறான முடிவும் கொண்டதே சிறுகதையின் வடிவம்.

❷ சிறுகதையின் இலக்கணவடிவம் என்ன?

சிறுகதையின் வடிவத்துக்கு ஐந்து அடிப்படைகள் உண்டு என்பது மரபான இலக்கணமாகும்.

1. சிறுகதையின் 'உடல்' ஒருமை கொண்டதாக இருக்கும். தேவையில்லாத விஷயங்களே அதில் இருக்காது. அது நேராக ஒரு முடிவை நோக்கிச் செல்லும்.
2. சிறுகதையின் முடிவு வாசகன் ஊகித்திராத ஒன்றாக இருக்கும். இதுவே 'திருப்பம்' என்பது. சிறுகதையின் மையம் என்பது திருப்பத்திலேயே உள்ளது.
3. திருப்பம் நிகழ்வது வாழ்க்கையின் ஒரு புள்ளியிலேயே. ஆகவே சிறுகதை வாழ்க்கையின் 'ஒரே ஒருபுள்ளியை' மட்டுமே எடுத்துக் கொள்ள முடியும். சிறுகதை 'ஒன்றை மட்டுமே சொல்லக்கூடிய' இலக்கிய வடிவம். திருப்பம் மூலம் வெளிப்படும் அந்த மையத்தைத் தவிர வேறு எதை அது சொல்ல தொடங்கினாலும் கதை சிதறி ஒருமை இல்லாமலாகும்.
4. சிறுகதை வாசகனிடம் எதையாவது சொல்வதற்காக உருவான வடிவம் அல்ல. வாசகனை கதையில் பங்கெடுக்க வைப்பதற்காக உருவான வடிவம். வாசகனை எந்த அளவுக்கு கற்பனைசெய்ய வைக்கிறதோ அந்த அளவுக்கு சிறுகதை வெற்றி பெறுகிறது. சொல்லப்படும் விஷயம் சிறுகதையில் இருக்கக் கூடாது. வாசகனே ஊகித்துச் சென்றடையும் விஷயமே சிறுகதையின் மையமாகும்.

5. சிறுகதை அதன் கடைசி வரிக்குப் பிறகு வாசகன் மனதில் மீண்டும் தொடங்குகிறது.

❶ சிறுகதை வடிவத்தின் உறுப்புகள்

சிறுகதையில் வழக்கமான வடிவத்தில் உள்ள உறுப்புகள் என்னென்ன?

அவற்றை கீழ்க்கண்டவாறு வரையறுத்துக்கூறலாம்.

1. மையக்கதாபாத்திரம் - Protagonist

ஒரு கதையைப் பற்றிப்பேசும் முன் "இது யாருடைய கதை?" என்ற கேள்வி மிக முக்கியமானது. உதாரணமாக ஜெயகாந்தனின் 'அக்கினிப் பிரவேசம்' 'கங்காவின் கதை'. இவ்வாறு ஒரு மையக் கதாபாத்திரத்தை வரையறுத்துக் கொள்வது ஒரு சிறுகதையின் வடிவ ஒருமைக்கு இன்றியமையாததாகும்.

மையக்கதாபாத்திரத்தை நோக்கி வாசகனின் கவனம் இருக்கும்படி கதை அமையவேண்டும். அந்த மையக்கதாபாத்திரத்தின் குணச்சித்திரம் ஆசிரியனால் கதையில் கொடுக்கப்படுகையில் கதைக்கு ஒரு குவிமையம் அமைகிறது.

மேலே சொன்ன கதையில் 'காகம்' மையக் கதாபாத்திரம். இது அக்காகத்தின் கதை. அக்காகம் எப்படிப்பட்டது, அதற்கு என்ன நடந்தது என்பதுதான் கதை. வரி 1 மையக்கதாபாத்திரத்தையும் அதன் குணச்சித்திரத்தையும் அறிமுகம் செய்கிறது. இப்போதுதான் உண்மையில் கதை தொடங்குகிறது.

2. எதிர்க் கதாபாத்திரங்கள் - Antagonists

சிறுகதையில் மேலே சொன்ன மையக்கதாபாத்திரத்தை நேர் நிலை (positive) என்று வைத்துக்கொள்வோம். அதன்மீது குறுக்காக வெட்டும் கோடுகள்தான் பிற கதாபாத்திரங்கள். எதிர்நிலை (negative) கதாபாத்திரங்கள். இவர்கள் மையக்கதா பாத்திரத்திற்கு அளிக்கும் பாதிப்பு மூலம்தான் கதையின் சிக்கல், நெருக்கடி ஆகியவை உருவாகின்றன. சிறுகதையில் இத்தகைய கதாபாத்திரங்கள் ஒன்று அல்லது இரண்டாக இருப்பது நல்லது. வடிவ ஒருமை எளிதாக உருவாகும்.

மேலே சொன்ன கதையில் நரி எதிர்க்கதாபாத்திரம். வரி 3 அக்கதாபாத்திரத்தை அறிமுகம் செய்கிறது.

இப்போது கதையின் நேர்சரமும் எதிர் சரமும் உருவாகிவிட்டன. இவற்றை மோதவிட்டோ, பின்னியோ கதையை கொண்டுசெல்லலாம்.

இங்கே ஒருவிஷயத்தைச் சொல்லியாக வேண்டும். மையக்கதா பாத்திரம் 'நல்ல' கதாபாத்திரமாகவும் எதிர் கதாபாத்திரம் 'கெட்ட' கதாபாத்திரமாகவும் இருக்கவேண்டுமென்பது இல்லை. மையக்கதா பாத்திரத்தை வெட்டிச்செல்வதாக எதிர்கதாபாத்திரம் இருக்கவேண்டும் அவ்வளவுதான்.

3. கதைக்களம் - Context

கதை நடக்கும் சூழல், காலம் ஆகியவையே கதைக்களம். கதையின் மையக்கருவையும் கதாபாத்திரங்களையும் ஒரு வாழ்க்கைச்சூழலில் நம்பகமாக பொருத்திக்காட்டவேண்டியது கதைக்கு அவசியம். கதை எங்கே நடக்கிறது, எப்போது நடக்கிறது என்றகேள்விக்கு கதையில் பதில் இருக்க வேண்டும். அதற்கேற்ப கதையின் சித்தரிப்புகள் இருக்கவேண்டும்.

அச்சூழல் எதுவாக வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம். சமகாலமாக இருக்கலாம். இறந்தகாலமாகவோ எதிர்காலமாகவோ இருக்கலாம். மண்ணாக இருக்கலாம். விண்வெளியாக இருக்கலாம். வாசகன் அச்சூழலை நம்பும்படியாக எழுத்தாளன் அதைச் சித்தரிக்க வேண்டும்.

ஆனால் சிறுகதை என்றவடிவம் விரிவான சித்தரிப்புகளுக்கு இடம் கொடுக்காது. ஏற்கனவே சொன்னதுபோல திருப்பம்தான் அதன் மையம். அதை நோக்கி அது ஓடிக் கொண்டிருக்கவேண்டும். விரிவாக விவரித்துக் கொண்டிருந்தால் வடிவஒருமை கைகூடாது.

ஆகவே சிறந்த சிறுகதைகள் அதிக சொற்கள் இல்லாமல் கதையோட்டத்தின் போக்கிலேயே கதைக்களத்தையும் சித்தரித்துச் செல்லும். எவ்வளவு சுருக்கமாக சொல்லமுடியுமோ அவ்வளவு சுருக்கமாகச் சொல்லுது நல்லது. ஆனால் கதைக்களம் தெளிவாக உருவாகவும் வேண்டும்.

பழையகாலக் கதைகளைப் பார்த்தால் முதலில் கதைக்களம், பிறகு மையக்கதாபாத்திரம். பிறகு எதிர் கதாபாத்திரம் என்று சம்பிரதாயமாக கதையைச் சொல்வதைக் காணலாம். "சிங்கப்பூர் விமானநிலையம்! பத்து நிமிடத்திற்கு ஒரு விமானம் ஒரு இறங்கும் இடம் அது என்பதனால் ஒரே கூட்டம். உலகம் முழுக்க உள்ள பலவகையான மனிதமுக்கங்கள்." என்றெல்லாம் கதைக்களத்தை வர்ணித்துவிட்டு "எட்டுப்பத்துக்கு வந்துசேர்ந்த விமானத்தில் நிர்மலா வந்து இறங்கினாள். நிர்மலாவுக்கு வயது இருபது. அழகானவள். எம்பிஏ படித்திருக்கிறாள். கண்டிப்பானவள்." என்று மையக்கதா பாத்திரத்தை அறிமுகம் செய்து, அதன் பின் "நிர்மலாவை வரவேற்க ஹரி வந்திருந்தான். அவளது காதலன். அவளுக்கு நேர் எதிர். எதிலும் ஒழுங்கில்லாதவன்" என்று எதிர்கதாபாத்திரத்தை அறிமுகம் செய்து அதன் பின் பிரச்சினையை சொல்லி கதையை நடத்துவது இன்றும் கூட கல்கி, விசுவன் கதைகளில் காணக்கிடைக்கிறது. இது மிக பழைய ஒரு 'அமெச்சூர்' எழுத்துமுறையாகும்.

குறைவான சொற்களில் போகிறபோக்கில் சொல்லிச்செல்வதே சிறுகதைக்கு வடிவ நேர்த்தியை உருவாக்கும். மேலே சொன்ன கதையை இப்படி எழுதிப்பார்க்கலாம். "விமானநிலையத்துக்கு ஹரி சீவாத தலையுடன் வந்திருந்தான். "லக்கை நான் எடுத்துக் கொண்டு வருகிறேன்" என்றவன் ரகசியமாக நீ ரொம்ப அழகாக இருக்கிராய்" என்றான். "சும்மா சோப்பு போடாமல் வேலையைபார்" என்று அவனை கைப்பையால் அடித்துவிட்டு நிர்மலா வாட்சைப்பார்த்தாள். எட்டுப்பதினைந்து"

பல சிறுகதைகளில் கதைக்களம் ஒரே வார்த்தைகளில் சொல்லப் பட்டிருக்கும். சில கதைகளில் ஊக்கிக் விடப்பட்டிருக்கும். சிலகதைகளில் கதைக்களம் முற்றிலும் மறைந்திருக்கும். ஆனால் கதை எங்கே எப்போது நிகழ்கிறது என வாசகன் உணர்ந்திருப்பான்.

மேலே சொன்ன கதையில் 'ஒரு ஊரில்' என்பதுதான் கதைக்களம்.

சிறுகதையில் ஒரே ஒரு கதைக்களம் இருப்பது வசதி. ஒருமுறை கதைக்களம் மாறுவதும் பெரிய சிக்கலைக் கொடுக்காது. அதற்குமேல் கதைக்களத்தை மாற்றினால் சிறுகதையின் ஒருமை சிதறும். வாசகன் கதையை 'இழுவை'யாக உணர்வான்.

4. கதைமுடிச்சு

கதை எதைப்பற்றியது என்பதுதான் கதை முடிச்சின் அடிப்படை. மேலே சொன்ன கதையில் கதைமுடிச்சு ஏமாளித்தனம் பற்றியது. யாரை யார் ஏமாற்றுகிறார்கள் என்பதுதான் கதையின் கேள்வி.

காகத்தை ஏமாற்ற நரி முயல்கையில் கதைமுடிச்சு விழுகிறது. சொற்றொடர் 4 ல் கதைமுடிச்சு விழுகிறது.

கதையின் மையமான நிகழ்ச்சி நடக்கும்போது முடிச்சு உருவாகலாம். மையமான கேள்வி எழும்போது முடிச்சு உருவாகலாம்.

பெரும்பாலும் மையக்கதாபாத்திரத்தை ஒட்டித்தான் முடிச்சு உருவாகும். அதற்கு எதிர்கதாபாத்திரம் காரணமாக இருக்கும்.

5. திருப்பம்

மேலே சொன்ன முடிச்சை கதை எப்படி அவிழ்க்கிறது என்பதுதான் கதையின் இறுதி. சிறுகதையில் அது எப்படி அவிழும் என்று வாசகன் ஊக்கிக் கொள்ளுமே அதற்கு அப்பால் சென்று புதிய ஒரு கோணத்தில் அதை அவிழ்ப்பதே திருப்பம் ஆகும்.

சொற்றொடர் 5ல் அத்தகைய திருப்பம் உள்ளது. இது வாசகனை சற்று அதிர் வைக்கிறது. நிலைகுலையவைக்கிறது. அவனது சிந்தனையை உசுப்புகிறது. அவனை மேலே சென்று கற்பனை செய்யவைக்கிறது.

6. தலைப்பு

கதையின் தலைப்பு என்பது ஒரு மனிதருக்கு பெயர் போடுவதுபோல ஒர் அடையாளம் மட்டுமே. நினைவில் நிற்கும் தலைப்பு போடுவது நல்லது ஆனால் தலைப்பில் செய்யக்கூடாதவை சில உள்ளன.

- அ. கதையின் மையம் என்ன, சாரம் என்ன என்றெல்லாம் ஆசிரியனே சொல்வதுபோல தலைப்பு வைப்பது தவறு. உதாரணம் ' மனமே மருந்து!'
- ஆ. எல்லாரும் போட்டு தேய்ந்து போன பாணியில் தலைப்பு போடக்கூடாது. உதாரணம் "கற்க மறந்த பாடங்கள்" தோணியும் வண்டியில் ஏறும்'

஁. கதையின் சாரத்தை படிமம் மூலம் ஁ட்டும் தலைப்பு வைக்கலாம். ஁து கதையை நினைவில் நிறுத்த ஁தவும். ஁னால் ஁து மிக வெளிப்படையாக ஁ருக்கக் ஁டாது. வாசகனின் கற்பனைக்கு ஁து தடையாகும்.

஁துவே சிறுகதையின் ஁றுப்புகள்.

஁ சிறுகதையின் ஁டைவெளி

நவீன ஁லக்கியப் படைப்புகளில் முக்கியமான ஁ருவிஷயம் ஁ண்டு. ஁தை 'வாசக ஁டைவெளி' என்று திறனாய்வாளர் சொல்வார்கள். ஁ரு படைப்பு வாசகன் தன் கற்பனையின் மூலம் நிரப்பிக் கொள்வதற்கு விரும் ஁டைவெளிதான் ஁து.

஁தற்கான தேவை என்ன? பழைய பாணியில் ஁லக்கியங்களை ரசிப்பவர்கள் நம்மிடம் ஁தைப்பற்றி எப்போதுமே குறைப்படுவார்கள் "சொல்ல வந்ததைத் தெளிவாகச் சொன்னால் என்ன?" என்று கேட்பார்கள். சொல்லி தெரிவதில் கலையனுபவம் ஁ல்லை, கற்பனைசெய்வதிலேயே கலையனுபவம் ஁ள்ளது.

஁தை ஁ந்தர் கோஸ்லர் எழுதிய 'The art of Creation' என்ற நூலில் விரிவாக விளக்குகிறார். ஁தற்கு ஁வர் சொல்லும் ஁தாரணம் நகைச்சுவை துணுக்கு என்ற வடிவம்.

஁ரு ஁றிப்பி பேருந்தில் ஁மர்ந்திருந்தான். காலில் ஁ற்றைச் செருப்புடன்.

஁ருகே வந்து ஁மர்ந்த முதியவர் கேட்டார் "஁ரு செருப்பு தொலைந்து விட்டதோ?"

"஁ல்லை. ஁ன்று கிடைத்தது"

஁ந்த நகைச்சுவைக்கு புன்னகை செய்தீர்கள் என்றால் ஏன் என்று யோசியங்கள். ஁ந்த ஁றிப்பியின் குணச்சித்திரத்தை ஁வனுடைய ஁ருவார்த்தைப் பதிலில் ஁ருந்து நாம் ஁஁க்கிறோம் என்பதே ஁தற்குக் காரணம். குறைவான சொற்களில் சொல்லும்போதுதான் நகைச்சுத் துணுக்கு சிரிப்பு மூட்டும். விளக்கிச்சொன்னால் சிரிப்பு வராது.

஁ நகைச்சுவைத்துணுக்கு கேட்டு சிரிப்பு வரும் கணம் எது?

஁ட்டென்று ஁தில் சொல்லப்படாததை நாம் ஁஁க்கிறோம் ஁ல்லவா, ஁துதான்.

நம்முடைய கற்பனையை தூண்டும் படியாக துணுக்கின் ஁மைப்பு ஁ள்ளது. எதிர்பாராதபடி ஁ட்டென்று கச்சிதமாக ஁ந்த வரி வெளிப்படு வதனாலேயே நாம் ஁தை ரசிக்கிறோம்.

஁தையே ஁ப்படிச் சொல்லலாம். "஁ரு ஁றிப்பி பேருந்தில் ஁மர்ந்திருந்தான். ஁வன் காலில் ஁ற்றைச் செருப்பை ஁ணிந்திருந்தான். ஁து ஁வன் கண்டெடுத்த செருப்பு. காரணம் ஁வன் பொறுக்கித்தனமாக வாழ்கிறவன். ஁வனருகே வந்து ஁மர்ந்த முதியவர் "஁ரு செருப்பு தொலைந்துவிட்டதா?" என்று கேட்டார். ஁றிப்பி "஁ல்லை. ஁ன்று கிடைத்தது" என்று பதில் சொன்னான். முதியவர் ஁திர்ச்சி ஁டைந்தார்"

஁தில் ரசிக்க எதுவுமே ஁ல்லை. ஁தாவது நகைச்சுவைத்துணுக்கு சொல்லும் முறை மூலமே நகைச்சுவையை ஁ருவாக்குகிறது. கொஞ்சமாகச் சொல்லி மிச்சத்தை ஁஁க்கவிருவதே ஁தன் வழி சிறுகதையின் வடிவமும் கிட்டத்தட்ட ஁ப்படித்தான். 'சொல்லவந்த விஷயத்தை சொல்வது' ஁ல்ல சிறுகதையின் ஁யல்பு. கொஞ்சமாகச் சொல்லி பெரும்பகுதியை வாசகனை ஁஁க்கவைப்பதுதான் சிறுகதையின் ஁யல்பு. ஁வ்வாறு வாசகனின் ஁஁த்துக்காக விடப்படும் மௌனத்தைத்தான் வாசக ஁டைவெளி என்கிறோம்.

நகைச்சுவைத் துணுக்குகளை ரசிக்க நாம் பழகியிருக்கிறோம். சொன்னதுமே மிச்சத்தை ஁஁த்து சிரிப்போம். ஁னால் பல சமயம் வயதான பாட்டிதாத்தாக்கள் நகைச்சுவைத்துணுக்குகளை ரசிக்க முடியாமல் போவதை பார்க்கலாம். ஁வர்களுக்கு ஁வற்றை ரசிப்பதற்கான பழக்கம் ஁ல்லது பயிற்சி ஁ல்லை.

஁தைப்போல சிறுகதையிலும் விடப்படும் வாசக ஁டைவெளியை ஁஁த்து ரசிப்பதற்கு கொஞ்சம் பழக்கம் தேவை. தொடர்ந்து படிப்பதன் மூலம் ஁யல்பாக ஁து ஁ருவாகிவரும். ஁தன்றி சிறுகதையை வாசித்துவிட்டு 'சொல்லவந்ததை தெளிவாகச் சொல்லு' என்று எழுத்தாளனிடம் சொல்வதில் பொருள் ஁ல்லை. ஁ப்படிச்சொன்னால் ஁து சிறுகதை ஁ல்ல.

❖ சிறுகதையின் சித்தரிப்பு

சிறுகதைகள் எழுதத் தொடங்குபவர்கள் முதலில் செய்யும் தவறு என்ன? சொல்ல உத்தேசிப்பதை சுருக்கமாகச் சொல்வதுதான். அதாவது நேரில் பேசினால் சொல்வது போலச் சொல்வது. அது சிறுகதைக்குப் போதாது. ஏன்?

"நேற்று காலையில் சாலையில் ஒரு விபத்தில் மாட்டிக் கொண்டேன். கையில் நல்ல அடி. அப்போது சாலையில் யாருமே இல்லை. மழைவேறு பெய்தது. அதனால் வண்டியின் என்னைப் பார்க்க முடியவில்லை." இப்படி நடந்த விஷயத்தை சுருக்கமாகச் சொல்லலாம். இப்படித்தான் நாம் சாதாரணமாகப் பேசுவோம். நடந்ததை பிறருக்கு 'தெரிவிக்க' இது போதும்.

ஆனால் இலக்கியம் நடந்ததை தெரிவித்தால் போதாது. நடந்த நிகழ்ச்சியை வாசிப்பவருக்கு 'அனுபவமாக' ஆக்க வேண்டும். அவரும் தனக்கு உண்மையில் நிகழ்ந்தது போல அதை உணரவேண்டும். அதற்குத்தான் 'சித்தரிப்பு' தேவையாகிறது.

"காலையில் நெடுஞ்சாலையில் யாருமே இல்லை. சன்னமான மழை ஒரு பாலிதீன் திரை போல கரிய தார்ப்பரப்பை மூடியிருந்தது. கார்களின் ஹெட்லைட் ஓளிகள் நீரின் அடியில்தெரிவதுபோல கலங்கி தெரிந்து தாண்டி மறைந்துகொண்டிருந்தன. நான் இருபக்கமும் பார்த்தேன். வண்டிகள் வரும் ஒலி கேட்கவில்லை. என் மனதில் காலைநேரக் கவலைகள். ஆபீஸில் ஒரு சின்ன நிதிச்சிக்கல். ஒரு தைரியத்தில் சட்டென்று சாலையைக் கடந்தேன். யாரோ கையை ஓங்கி தட்டுவது போலிருந்தது. சுழன்று விழுந்தேன். ஒரு கார் என்னைத்தாண்டிச் சென்றது. அதன் பின் விளக்குகளின் சிவப்பு சீறிசீறி அணைவதை மட்டும் தான் கண்டேன். ஒரு கணம் என் மனதில் எதுவுமே இல்லை. என்ன நடந்தது என்பது பொழுதுவிடிவது போல மெல்லத்தான் தெளிவாகியது. ஆபீஸுக்கு நேரமாகிவிடுமே என்ற எண்ணமும் கையில் வலியும் சேர்ந்தே எழுந்தன."

இது ஒரு கதையின் தொடக்கமாக அமையலாம். வேறுபாட்டை கவனித்திருப்பீர்கள். என்னென்ன சிறப்பம்சங்கள். இரண்டாவது சித்தரிப்பில் உள்ளன?

முக்கியமாக இரண்டு. 1. காட்சி விவரிப்பு 2. உள்ள விவரிப்பு.

"காலையில் நெடுஞ்சாலையில் யாருமே இல்லை. சன்னமான மழை ஒரு பாலிதீன் திரை போல கரிய தார்ப்பரப்பை மூடியிருந்தது. கார்களின் ஹெட்லைட் ஓளிகள் நீரின் அடியில்தெரிவதுபோல கலங்கி தெரிந்து தாண்டி மறைந்துகொண்டிருந்தன" - இது காட்சி விவரிப்பு. துல்லியமான தகவல்கள் மூலம் அந்தச் சாலையை அப்படியே வாசகனின் கற்பனையில் எழுப்ப முயலப்பட்டுள்ளது.

இந்த காட்சி விவரிப்பில் இரு கூறுகள் உள்ளன. அ. தகவல், ஆ. உவமை முதலிய அணிகள்

"காலையில் நெடுஞ்சாலையில் யாருமே இல்லை." " வண்டிகள் வரும் ஒலி கேட்கவில்லை." இது தகவல். நுட்பமான தகவல்கள் ஒரு கதையை நம் கண்முன் நிறுத்துபவை.

"சன்னமான மழை ஒரு பாலிதீன் திரை போல கரிய தார்ப்பரப்பை மூடியிருந்தது. கார்களின் ஹெட்லைட் ஓளிகள் நீரின் அடியில்தெரிவது போல கலங்கி தெரிந்து தாண்டி மறைந்து கொண்டிருந்தன" - இவை இரண்டும் உவமைகள். உவமைகள், உருவகங்கள் மூலம் காட்சிகளை மேலும் துல்லியமாக வாசகனின் கற்பனையில் எழுப்பலாம். இன்றும் சிறந்த கதைகளில் இத்தகைய அணிகளுக்கு பெரிய இடமிருப்பதைக் காணலாம்.

பொதுவாக வழக்கமான உவமைகளை பயன்படுத்தக் கூடாது. அவை எந்த வாசகனில் விளைவையும் ஏற்படுத்தாது. வெறும் அலங்காரமாகவே நின்றுவிடும். புதிய உவமைகள் வாசகனின் கற்பனையைத் தூண்டும்.

சித்தரிப்பில் இரண்டாவது கூறு உள்ளம் செயல்படுவதைச் சொல்வது. பெரும்பாலும் மையக்கதாபாத்திரத்தின் மனத்தை சித்தரிப்பது வழக்கம். ஒன்றுக்குமேல் மனங்களை சித்தரிக்க ஆரம்பித்தால் கதையின் ஒருமை இல்லாமலாகும்.

மனதையும் இருவகையில் சித்தரிக்கலாம். அ. நேரடியாக ஆ. அணிகள் மூலம். "என் மனதில் காலைநேரக் கவலைகள்."

இது நேரடியான உள்ளிச் சித்தரிப்பு "என்ன நடந்தது என்பது பொழுது விடிவது போல மெல்லத்தான் தெளிவாகியது." இது உவமை அணி.

காட்சி சித்தரிப்பு புற உலகை காட்டுகிறது. உள்ளிச் சித்தரிப்பு அக உலகைக் காட்டுகிறது. இவை இரண்டையும் மாறிமாறி தேவைக்கேற்ப பிணைத்து புனையும்போது கதையின் அனுபவம் உண்மையாகவே வாசகனுக்குள் நிகழ்கிறது.

❖ கதையை செறிவாக்குவது

ஏற்கனவே சொன்னது போல சிறுகதை ஒரு திருப்பத்தை அல்லது முத்தாய்ப்பை முன்வைக்கும் வடிவம். அதாவது அது ஒரு புள்ளி மட்டுமே. அந்தப் புள்ளியை வாசக மனதில் நிகழ்த்தவே மொத்தக் கதையும் செயல்படுகிறது.

ஆகவே சிறுகதை கச்சிதமாக இருக்கவேண்டியுள்ளது. அப்படி கச்சிதமாக இருப்பதற்கு அடிப்படையான தேவைகள் இரண்டு ஒன்று: யாருடைய கதை என்ன சிக்கல் என்பதை தெளிவாக வரையறுப்பது

இரண்டு : அந்தக்கதை ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் குறிப்பிட்ட சூழலில் நடந்து முடிவது.

ஆனால் வாழ்க்கையை நாம் அப்படி ஒரு புள்ளியில் நிறுத்தி விட முடியாது. அது முன்னும் பின்னும் விரிந்து கிடக்கும். அவற்றை சொல்லாமல் பிரச்சினையை சொல்லிவிட முடியாது. சொல்லப்போனால் கதை பரந்து விரிந்துவிடும்.

ஆகவேதான் சிறுகதை வடிவம் கதையை செறிவாக்குகிறது. எப்படி? பல வழிகள் உள்ளன.

ஹரி எதிலும் ஒழுங்கில்லாதவன். பொறுப்பற்றவன். காரணம் அவன் பணக்காரக் குடும்பத்தில் பிறந்து தன்னிச்சையாக வளர்ந்தவன். நிர்மலா உழைத்து வளர்ச்சி அடைந்தவள். தன்னம்பிக்கை உடையவள். இருவரும் காதலிக்கிறார்கள். ஆனால் நிர்மலாவுக்கு ஹரியின் கட்டுப்பாடில்லாமை பிடிக்கவில்லை. ஹரிக்கு அவள் தன்னை கட்டுப்படுத்த நினைப்பது பிடிக்கவில்லை. பிரிய தீர்மானிக்கிறார்கள். பிரியும் முன் ஓர் இடத்தில் சந்திக்கிறார்கள். அப்போது தெரிகிறது ஒருவருக்கு இன்னொருவர்

தேவை என்பது. கட்டுப்பாடான வாழ்க்கையின் நிர்மலையை நிர்மலா ஹரிக்கு காட்டுகிறாள். கட்டுப்பாடுகளுக்கு அப்பார்பட்ட வாழ்க்கையின் சுதந்திரத்தை அவன் அவளுக்கு காட்டுகிறான். அவர்கள் இணைய முடிவெடுக்கிறார்கள்.

இது ஒரு சிறுகதை என்று வைத்துக் கொள்வோம். ஹரி, நிர்மலா இருவரின் பின்புலத்தை கதைக்குள் சொல்லவேண்டுமல்லவா? அவர்களின் எதிர்பார்ப்பையும் ஏமாற்றத்தையும் சொல்ல வேண்டுமல்லவா? அவர்களுடைய அப்பாஅம்மா , இறந்தகாலம் அனைத்தையும் சொல்லி அவர்கள் பழகிய நாட்களை விவரித்து கதையை எழுதினால் கதை எப்படி இருக்கும்? சிறுகதையின் ஒருமை கைகூடுமா?

அப்படியானால் எப்படி கதையை உருவாக்குவது? அவர்கள் பிரிய தீர்மானித்து ஒரு ஓட்டலில் கடைசியாக சாப்பிடும்போது கதையை தொடங்கலாம். ஏன் பிரியத் தீர்மானித்தார்கள் என்பதையெல்லாம் கதையின் ஓட்டத்தினூடாக சொல்லலாம். கதை முடிவில் பிரிய வேண்டாம் என்ற முடிவை எடுக்கிறார்கள். கதைக்களம், காலம் எல்லாம் குறுகியது. இரண்டே கதாபாத்திரங்கள். கதை கச்சிதமாக இருக்கும்.

முன்கதையை மூன்று வழிகளில் சொல்லலாம்.

ஒன்று, பின்னோக்கு உத்தி (Flash Back) ஆனால் பொதுவாக சிறுகதைகளில் இது செயற்கையாகவே தெரிகிறது.

இரண்டு: கதாபாத்திரங்களின் எண்ணங்களில் ஆங்காங்கே நடந்தவற்றைச் சிதறவிடுவது. இதை கட்டுப்பாட்டுடன் செய்ய வேண்டும். கதைநிகழ்ச்சிகளின் ஓட்டம் அறுபட்டு எண்ணங்கள் தனியாக ஓட ஆரம்பிக்கக் கூடாது.

மூன்று: உரையாடல்களில் இயல்பாக அவை வந்து சேர்ந்து வாசகன் என்ன நடந்தது என்று ஊகிக்கலாம். இதுவே சிறுகதைக்கு மிகமிக உகந்த வடிவமாகும். ஹெயிங்வே இதில் நிபுணர். தமிழில் அசோகமித்திரன் சுஜாதா இருவரும் திறன் மிக்கவர்கள். இவ்வாறு கதையை ஒரு சிறிய இடத்துக்குள் செறிவாக்கி நிறுத்தியபிறகே சிறுகதையைச் சொல்ல வேண்டும்.

❶ சிறு கதையின் தொடக்கம்

சிறுகதையின் தொடக்கம் ஒருபோதும் பீடிகையாக இருக்கக்கூடாது. செறிவானபடி கதையை அமைப்பதற்கு சிறந்த வழி கதையை அதன் மையத்திலேயே தொடங்குவதுதான். எதைப்பற்றிய சிறுகதையோ அதையே தொடக்கத்தில் சொல்ல ஆரம்பிக்கலாம்.

மேலே சொன்ன கதையை இப்படி தொடங்கலாம்.

"சரி, நேரமாகிறது எப்போதாவது முடிந்தால் பார்க்கலாம்" என்றாள் நிர்மலா. அவளுக்கு நெஞ்சை அடைத்தது. அதை முகத்தில் காட்டாமலிருக்க பார்வையை வேறுபக்கம் திருப்பினாள். ஹரியின் முகம் சிவந்து கண்கள் ஈரமாக இருந்தன. நேரடியாக கதைக்குள் குதித்துவிட்டால் திசை திரும்பாமல் கதை முடிவை நோக்கி ஓடும்.

❷ சிறு கதையின் முடிவு

சிறுகதையின் முடிவு அதன் திருப்பத்தில் உள்ளது என்றோம். அது வாசகனை அந்தக் கதையை முற்றிலும் புதிதாக மீண்டும் கற்பனையில் எழுப்பச் செய்யவேண்டும்.

அப்படியானால் அது முடிந்தவரை குறைவான சொற்களில் சொல்லப்பட வேண்டும். எவ்வளவு முடியுமோ அந்த அளவுக்கு வாசகனின் கற்பனைக்கு விடப்பட வேண்டும்.

நல்ல கதைகளில் கடைசி சொற்றொடரில் கதையின் திருப்பம் வெளிப்படுவதைக் காணலாம்.

திருப்பம் வெளிப்பட்டதுமே கதை முடிவது நல்லது. அதற்குப்பிறகுவுரும் ஒவ்வொரு சொல்லும் கதைக்கு பாரமே!

❸ சிறுகதையின் வளர்ச்சிக்கட்டம்

இதுவரை நாம் பேசியது சிறுகதையின் 'செவ்வியல்' (Classic) வடிவம் பற்றியாகும். இலக்கியம் என்பது தொடர்ந்து வளர்ந்து கொண்டே இருப்பது. ஒவ்வொரு படைப்பும் ஒவ்வொருவிதமான தனித்தன்மை கொண்டதாக இருக்கும். ஆகவே இலக்கியத்துக்கு திட்டவட்டமான இலக்கணம் இருக்காது. இருக்கக் கூடாது. நம் முன்னோர்கள் இதையே 'இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம்' என்றார்கள்.

அதேசமயம் ஒரு வரையறை இல்லாமல் எந்த வடிவத்தைப் பற்றியும் நாம் பேசமுடியாது. ஆகவே சிறந்த படைப்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஓர் இலக்கணம் உருவாக்கப்படுகிறது. இதையே செவ்வியல் வடிவம் என்கிறோம். அதைத்தான் நாம் பயில வேண்டும். பிறகு அதிலிருந்து மேலே சென்று மேலும் நுட்பத்துடன் படைப்புகளை உருவாக்கலாம்.

சிறுகதையின் முதல் கட்டத்தில் திருப்பம் முக்கியமானதாக கருதப்பட்டது. இக்காலகட்டத்தில் அந்த திருப்பம் மிக வெளிப்படையாக கதையில் இருக்கும். வாசகன் அதை சந்தித்ததுமே வியப்பும் வேகமும் கொள்வான். மொத்தக் கதையையும் அந்த முடிவின் அடிப்படையில் மனதுக்குள் ஓட்டிப்பார்ப்பான். கதையில் அதுவரை சொல்லப்பட்ட அனைத்தையும் இந்த முடிவின் அடிப்படையில் மீண்டும் பரிசீலனை செய்வான். கதை மீண்டும் தொடங்கும். சுகாதா தமிழில் இத்தகைய கதைகளை நிறைய எழுதியிருக்கிறார். உதாரணம்: நகரம்

இரண்டாம் கட்டத்தில் அந்த திருப்பத்தை மிகச்சுருக்கமாகவோ நுட்பமாகவோ சொல்லத் தொடங்கினார்கள். திருப்பம் ஓரேவரியில் குறிப்பால் உணர்த்தப்பட்டிருக்கும். ஆகவே முதலில் திருப்பத்தை கற்பனை செய்து ஊகிக்கும் பொறுப்பு வாசகனுக்கு வருகிறது. அதன் பின்னர் அதன் அடிப்படையில் அவன் கதையை மீண்டும் மனதில் கற்பனைசெய்து கொள்கிறான். வாசகனின் பங்கேற்பை அதிகரிக்கிறது. அசோகமித்திரனின் பல கதைகள் இதற்கு சிறந்த உதாரணமாக அமைபவை. சிறந்த உதாரணம் : பிரயாணம்

மூன்றாவது கட்டம் வந்தது. சிறுகதையின் திருப்பம்கொண்ட முடிவு எந்த விளைவை ஏற்படுத்துகிறது என்று பார்த்தார்கள். வாசகனை அந்த முடிவில் இருந்து மேலும் முன்னகர்ந்து மேலும் விரிவான கதையை கற்பனைசெய்ய வைக்கிறது அது இல்லையா? அப்படியானால் சிறுகதையின் முடிவு வாசகனை மேலும் முன்னகரச் செய்தாலே போதுமே. அது திருப்பம் ஆக இருந்தாகவேண்டியதில்லை.

வேறு எப்படி இருக்கலாம்? ஒரு சிறந்த கவிதைவரி நம்மை பலவிதமான கற்பனைகளுக்குக் கொண்டுசெல்கிறதே. அதேபோல கவித்துவமான ஒரு முடிவு சிறுகதைக்கு இருந்தால் போதாதா? இவ்வாறாக யோசித்தபோது கவித்துவ முத்தாய்ப்பு கொண்ட சிறுகதைகள் உருவாயின. ஒருகதை அதன் முடிவில் சட்டென்று கவிதைபோல ஆகும். அந்த முடிவிலிருந்து கதையை மீண்டும் புதிதாக கற்பனைசெய்ய முடியும். வண்ணதாசன் எழுதிய கதைகள் இதற்குச் சிறந்த உதாரணங்கள்.

2

புதுமைப்பித்தனும் தொன்ம மரபும் (சாபவிமோசனம் கதையை முன்வைத்து)

முனைவர் நா. இளங்கோ

புதுமைப்பித்தன் தம் படைப்புகள் குறித்து சொன்ன வாசகங்களோடு கட்டுரையைத் தொடங்குவோம். "விமர்சகர்களுக்கு ஒரு வார்த்தை. வேதாந்திகள் கைக்குள் சிக்காத கடவுள் மாதிரிதான் நான் பிறப்பித்து விட்டவைகளும் அவை உங்கள் அளவுகோல்களுக்குள் அடைபடாதிருந்தால் நானும் பொறுப்பாளியல்ல நான் பிறப்பித்து விளையாட விட்டுள்ள ஜீவராசிகளும் பொறுப்பாளியல்ல. உங்கள் அளவுகோல்களைத்தான் என் கதைகளின் அருகில் வைத்து அளந்து பார்த்துக்கொள்ளுகிறீர்கள் என்று உங்களுக்குச் சொல்லிவிட விரும்புகிறேன்". என்று புதுமைப்பித்தன் தன்படைப்புகள் குறித்து விமர்சகர்களுக்கு சொன்ன எச்சரிக்கையோடு அவரின் படைப்புகளை அணுகுவது பொருத்தமாயிருக்கும்.

இருபதாம் நூற்றாண்டு இலக்கிய வரலாற்றில் - சிறுகதை வரலாற்றில் தனக்கென ஒரு தனியிடத்தைத் தக்கவைத்துக் கொண்டுள்ள புதுமைப்பித்தனைத் தூய கலை இலக்கியவாதிகளும் சோசலிச யதார்த்தவாதிகளும் ஒருசேரச் சொந்தம் கொண்டாடுவது புதுமை. இதுவே அவர் படைப்புகளின் சூட்சுமம். புதுமைப்பித்தன் எந்தக் கூண்டுகளிலும் சிக்கிக் கொள்ளாதவர். அவர் படைப்புகள் சோசலிசம், பெரியாரியம், காந்தியம், சித்த தத்துவம் எல்லாம் பேசும், அதே சமயம் அவற்றைக் கிண்டலடிக்கவும் செய்யும். சொ.விருத்தாசலம் என்ற இயற்பெயருடைய புதுமைப்பித்தன் வேறு பல புனைபெயர்களிலும் பத்திரிக்கைகளுக்கு எழுதியுள்ளார். சோ.வி.வே.கந்தசாயிக் கவிராயர் ரசமட்டம், கூத்தன், நந்தி, கபாலி, சக்ராச்சாரி என்பன அவரின் சில புனைபெயர்கள். நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட சொந்தச் சிறுகதைகள் படைத்ததோடு மட்டுமின்றி சுமார் நூறு மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள், நாடகங்கள் குறுநாவல், திரைப்பட உரையாடல் என்று இலக்கியத்தில் பல துறைகளிலும் தம் படைப்புகளை உருவாக்கியவர் புதுமைப்பித்தன். புதுமைப்பித்தன் தன் கதைகளின் பொதுத்தன்மை நம்பிக்கை வறட்சி என்று சொல்லிக்கொண்டார், அதற்குக் காரணம் அவரின் வாழ்க்கைப் பின்னணி.

அவரின் நம்பிக்கை வறட்சி மனிதர்கள் உண்டாக்கிய தர்மங்கள் குறித்ததாயிருந்தது. சாமான்ய மனிதர்களின் நடைமுறை வாழ்க்கையும் அவற்றின் அவலங்களும் அவரின் சிறுகதைகளில் அதிக இடங்களைப் பிடித்தன. சமூகத்தின் மீதான புதுமைப்பித்தனின் கோபமே அவர் படைப்புகளில் கேலியாக, கிண்டலாக, நையாண்டிகளாக வெளிப்பட்டன. எத்தகைய சிறுகதைகளின் மீதும் தமக்கு நம்பிக்கையில்லை என்பதுபோல் அவர் காட்டிய பாசாங்கெல்லாம் சமூகம் குறித்த அவரின் எதிர்வினையே. புதுமைப்பித்தன் ஆங்கில வழியில் உலகின் பலமொழிப் புனைகதைகளைக் கற்றார். தமிழிலும் உயர்ந்த தரத்தில் சிறுகதைகளைப் படைக்க விரும்பி ஒவ்வொரு சிறுகதையையும் ஒரு சோதனை முயற்சி போல் செய்து பார்த்தார். அதனால்தான் அவர் கதைகள் எதுவும் ஒன்று போல் மற்றொன்று இருப்பதில்லை.

தம்முடைய கதைகளை வெறும் சுவாரஸ்யத்திற்காகவோ கருத்துப் பிரச்சாரத்துக்காகவோ அவர் படைக்கவில்லை. புதுமைப்பித்தனின் ஒவ்வொரு கதையும் ஒரு பிரச்சனையைப் பேசும். பாத்திரங்களையோ, பிரச்சினைகளையோ மோதவிட்டுவிட்டுத் தன்னை இனங்காட்டிக் கொள்ளாமல் சூதுங்கிக் கொள்வார். இது அவர் படைப்பின் பாணி. ஒரு தமிழ்வாசகன் புதுமைப்பித்தன் எழுத்துக்களுக்குள் எளிதில் நுழைந்து படைப்பை அனுபவிக்க முடிவதற்கு அவரின் விசேடமான கதைசொல்லும் முறையே ஒரு முக்கிய காரணம். தொன்ம வேர்முடிச்சுகளால் காப்பாற்றப் படும் இந்தியமரபு இழையோடும் மொழியும் கதையாலுமே புதுமைப் பித்தன் கதைகளின் தனித்தன்மை. இந்தியத் தொன்ம இதிகாச மரபுகளும் சைவத் தமிழ் மரபும் கலந்து புதுமைப்பித்தனின் எழுத்துலகை ஆட்சி செய்வது வாசகர் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது.

காலந்தோறும் தொன்மங்கள் மறுபடைப்பாக்கம் பெறுவது எல்லா மொழி இலக்கியங்களிலும் வழக்கமானதுதான் என்றாலும் புதுமைப்பித்தன் போன்றவர்கள் தொன்ம மரபுக் கதைகளைத் தம் படைப்பாக்கத்திற்குப் பயன்படுத்தும்போது புதிய மதிப்பீடுகளை அத்தொன்மங்களில் இடம்பெறச் செய்வதோடு புதிய விமர்சனங்களையும் அதனுள் பொதித்து வைக்கின்றார்கள்.

சாப விமோசனம், அகலிகை, இராமனால் சாப விமோசனம் பெற்றபின் வாழ்ந்ததாகப் புதுமைப்பித்தனால் கற்பனை செய்யப்பட்ட வாழ்க்கையைப் பேசுகிறது இக்கதை. இதிகாசக் கதையாகவே, இதிகாசக் கதையின் நீட்சியாகவே இதனைப் படைக்கிறார் புதுமைப் பித்தன்.

சாப விமோசனம் புதுமைப்பித்தன் படைப்புகளில் தனிச் சிறப்புடையது. தமிழின் மிகச்சிறந்த சிறுகதைகளில் ஒன்றாகப் பேசப்படுவது. கதையைத் தொடங்குமுன்னே "ராமாயண பரிச்சய முள்ளவர்களுக்கு இந்தக்கதை பிடிபடாமல் [பிடிக்காமல் கூட] இருக்கலாம். அதை நான் பொருட்படுத்த வில்லை". ஆசிரியரின் இத்தனிக்கூற்று முன்னுரையாக இடம்பெற்றுள்ளது.

அகலிகை இராமனால் சாப விமோசனம் பெறுவதில் கதை தொடங்குகிறது. இராமன் கால்துகள் பட்டுச் சிலை பெண்ணாகிறது. 'நெஞ்சினால் பிறை செய்யாதவளை நீ ஏற்றுக் கொள்வதுதான் பொருந்தும்' என்கிறார் விசுவாமித்திரர் கோதமனிடம். கோதமன் அகலிகை வாழ்க்கை மீண்டும் தொடங்குகிறது. அகலிகை மனதால் களங்கமற்றவள் என்பதை கோதமர் ஏற்றுக்கொள்கிறார். ஆனால் ஊர் உலகம் அவளைத் தூற்றுகிறது. 'சாப விமோசனம் கண்டாலும் பாப விமோசனம் கிடையாதா? இராமாயணக் கதை நெடுகிலும் அகலிகைக் கதை தொடர்கிறது.

சீதை சிறை மீட்புக்குப் பின் சீதையும் இராமனும் ஒருநாள் அகலியைக்காண வருகின்றனர். அகலிகை சீதை இவர்களின் தனித்த உரையாடலில் இலங்கையில் நடந்த சம்பவங்களைச் சீதை சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். சாப விமோசனம் கதையின் உச்சம் இப்பகுதி அக்கினிப் பிரவேசத்தைச் சொன்னாள். அகலிகை துடித்துவிட்டாள். அவர் கேட்டாரா? நீ ஏன் செய்தாய் என்று கேட்டாள். அவர் கேட்டார், நான் செய்தேன் என்றாள் சீதை அமைதியாக. அவன் கேட்டானா? என்று கத்தினாள் அகலிகை, அவள் மனசில் கண்ணகி வெறி தாண்டவமாயது. அகலிகைக்கு ஒரு நீதி, அவனுக்கு ஒரு நீதியா? ஏமாற்றா? கோதமன் சாபம் குடலோடு பிறந்த நியாயமா?

இருவரும் வெகுநேரம் மௌனமாக இருந்தனர். உலகத்துக்கு நிரூபிக்க வேண்டாமா? என்று கூறி மெதுவாகச் சிரித்தாள் சீதை. உள்ளத்துக்குத் தெரிந்தால் போதாதா? உண்மையை உலகுக்கு நிரூபிக்க முடியுமா? என்றாள் அகலிகை. வார்த்தை வறண்டது. நிரூபித்துவிட்டால் மட்டும் அது உண்மையாகிவிடப் போகிறதா? உள்ளத்தைத் தொடவில்லை யானால்? நிற்கட்டும். உலகம் எது? என்றாள் அகலிகை. மனதால் களங்கமற்று இருந்தாலே போதும் என்று அகலிகைக்கு பேசப்பட்ட அறம். சீதை விசயத்தில் உலகத்துக்கு நிரூபிக்க வேண்டாமா? என்றாகிறதே. ஏன்? அகலிகைக்கு ஒரு நீதி அவனுக்கு ஒரு நீதியா? ஊருக்கு உபதேசம் செய்து

விட்டுத் தன் மனைவி என்கிற போது நியாயம் ஏன் மாறுகிறது? எது மாறுகிறது? கோதமன் சாபம் குடலோடு பிறந்த நியாயமா? என்று கொதிக்கும் அகலிகை மீண்டும் கல்லாகிறாள். புதுமைப்பித்தனின் இந்தச் சாப விமோசனம் கதை ஆழ்ந்து படிப்போர்க்கு இரண்டு சிக்கல்களை எழுப்பியிருப்பதாக க. கைலாசபதி கருதுகிறார்.

1. நெடுக்கடி ஏற்படும் பொழுது கணவன் மனைவி உறவுப் பிரச்சனை எப்படித் தோன்றுகிறது? அதாவது மனித உறவுகள் பற்றிய சிக்கல்.
2. ஔக்கம், அறம் என்பவைக்கும் வாழ்க்கைக்கும் எவ்வாறு முரண்பாடு தோன்றுகிறது, அதாவது அறவியல் - பெற்றுள்ள வலிமை பற்றிய சிக்கல் [க.கைலாசபதி, அடியும் முடியும், ப.156]

மனித உறவுகள் பற்றிய சிக்கலையும், அறவியலின் வலிமை பற்றிய சிக்கலையும் பேசும் சாப விமோசனம் இச்சிக்கல்களுக்கு வெளிப் படையாக விடைகூறவில்லை என்பார் கைலாசபதி. அகலிகைத் தொன்மத்தை மறுபடைப்பாக்கம் செய்த பலரும் உளவியல் நோக்கிலேயே இத்தொன்மத்தை அணுகியுள்ளார்கள். புதுமைப்பித்தனும் சாப விமோசனம் பெற்ற பின்னர் அகலிகை, கோதமன் இருவரின் மனதிலும் இழையோடும் குற்ற உணர்ச்சி பற்றிப் பலபடப் பேசுகிறார். அகலிகைக்கு அச்ச உணர்ச்சியே மேலோங்கி நின்றது. இயல்பான பேச்சு இல்லை மற்றவர், பேச்சையும் இயல்பாக எடுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. அகலிகைக்கு பயம் நெஞ்சில் உறையேறிவிட்டது.

ஆயிரம் தடவை மனசுக்குள் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லிப் பாடம் பண்ணிக்கொண்டு, அந்த வார்த்தை சரிதானா என்பதை நாலு கோணத்திலிருந்தும் ஆராய்ந்து பார்த்துவிட்டுத்தான் எதையும் சொல்லுவாள். கோதமன் சாதாரணமாகச் சொல்லும் வார்த்தைகளுக்குக் கூட உள்ளூர்த்தம் உண்டோ என்று பதைப்பாள். கோதமனுக்கு அவளிடம் முன்போல் மனக் களங்கமின்றிப் பேச நாவெழவில்லை. அவளை அன்று விலைமகள் என்று சுட்டது, தன்நாக்கையே பொசுக்க வைத்துவிட்டது போல இருக்கிறது. என்ன பேசுவது? என்ன பேசுவது? இருவரும் இருவிதமான மனக்கோட்டைக்குள் இருந்து தவித்தார்கள். கோதமனுக்குத் தான் ஏற்றவளா? என்பதே அகலிகையின் கவலை அகலிகைக்கு தான் ஏற்றவளா என்பதே கோதமனின் கவலை சேர்ந்து வாழ்ந்தாலும் இருவரும் இரண்டு விதமான மனக்கோட்டைகளுக்குள் வாழ நேர்ந்ததால் ஏற்படும் உளவியல் சிக்கல்களை

சாப விமோசனம் கதையின் முதல்பாதி. சாப விமோசனம் கதையின் இரண்டாம் பாதி இராமன் கதை என்ற ஒற்றைத் தொன்மத்திற்குள் இயங்கும் சீதை, அகலிகை என்ற இரட்டைத் தொன்மங்களைக் குறித்தது. அதாவது சீதை, தீக்குளிப்பு ஒரு தொன்மம் இத்தொன்மம், கற்பு- நெருப்பு- உலகம் என்பதோடு தொடர்புடையது. அகலிகை கல்லுயிர் பெறல் மற்றும் மொரு தொன்மம் இத்தொன்மம் கற்பு- உடல்-மனம் என்பவற்றோடு தொடர்புடையது. இந்த இரண்டு தொன்மங்களையும் இணைக்கும் தொன்மம் இராமன் குறித்த தொன்மம்.

சீதை, அகலிகை என்ற இரண்டு தொன்மங்களுக்குள் இயங்கும் செயல்பாடுகள் ஒரே வாய்பாட்டில் இயங்குகின்றன. ஒத்த வாய்பாட்டில் இயங்கும் இக்கதைகளில் மாறுபடும் மதிப்பீடுகள் குறித்த விசாரணையே புதுமைப்பித்தனின் சாப விமோசனம் முன்வைக்கும் சிக்கல். இச்சிக்கல் அகலிகை வழியாக எழுப்பப்படுகிறது. தொன்மத்தில் இது அகலிகையின் குரலாக ஒலித்தாலும், வரலாறு நெருகிலும் பெண்களின் ஒற்றைக் குரலாகவே எதிரொலிக்கின்றது.

சீதை, அகலிகைத் தொன்மங்களின் செயல்பாடுகள்

1. சீதை கடத்தல்
தீக்குளிப்பு மரணம்
இராமன் இராவணன்
2. அகலிகை பாலுறவு
கல்லாதல் சாபம்
கோதமன் இந்திரன்

மேலே உள்ள வரைபடங்கள், இரண்டு தொன்மங்களும் செயல்பாடுகளின் வழி ஒரே வாய்பாட்டில் இயங்குவதை உணர்த்துகின்றன. இரண்டு தொன்மங்களிலும் இராமனும் கோதமனும் பரிசுத்தமானவர்களாக இருக்கின்றனர். ஆண்கள் பரிசுத்தமாயிருக்கும் போது பெண்களும் அப்படியிருக்க வேண்டும் என்று நினைப்பதில் - நிர்ப்பந்திப்பதில் என்ன தவறு? என்பது போன்ற தர்க்கம் இரண்டு தொன்மங்களிலும் கட்டமைக்கப்படுகிறது. ஆனால் இராவணன், இந்திரன் ஆகிய இரண்டு ஆண்களின் பாலியல் மீறல்கள் ஓரங்கட்டப்படுகின்றன.

ஆண்களின் பாலியல் மீறல்கள் உள்ள சமூகத்தில் பெண்கள் உடலாலும் மனத்தாலும் களங்கப்படாமல் இருக்க வேண்டும் என்று நிர்ப்பந்திப்பது எப்படிச் சாத்தியமாகும். 'ஆப்பிளின் ஒரு பாதியைத் தின்றுவிட்ட பிறகு முழு ஆப்பிளைக் கையில் வைத்திருக்க முடியாது என்பதைப்போல்' என்று இதனை விளக்குவார் ஏங்கல்ஸ் (ஏங்கல்ஸ், குடும்பம் தனிச்சொத்து அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம், ப.110) சீதையின் தீக்குளிப்பு அகலிகையின் மனதில் கோபக்கனவை எழுப்பிவிடுகிறது.

அவர் கேட்டாரா? என்று இயல்பாகத் தொடங்கிய அகலிகையின் பேச்சில் இராமன்தான் கேட்டான் என்று தெரிந்ததும் அவன் கேட்டானா? என்று அனல் வீசத் தொடங்குகிறது. இதனைக் கண்ணகி வெறி என்கிறார் புதுமைப்பித்தன். தீக்குளிப்பு பற்றிய சீதையின் எதிர்வினை என்னவாக இருந்தது? அகலிகைபோல் வெளிப்படையாக எதிர்க்குரல் எழுப்பவில்லை சீதை. மாறாக, 'உலகத்துக்கு நிரூபிக்க வேண்டாமா? என்று கூறி மெதுவாகச் சிரித்தாள் சீதை.' என்ற புதுமைப்பித்தன் வரிகளில் வரும் மெதுவாகச் சிரித்தாள் என்பதில் சீதையின் கேலியும், கிண்டலும், கோபமும், ஆத்திரமும், இயலாமையும், அழகையும் அருக்கருக்காக வெளிப்படுவதை உணரமுடியும்.

உலகத்துக்கு நிரூபிக்க வேண்டாமா? என்று வேண்டுமென்றே அகலிகையின் கோபத்தைக் கிளறிவிடும் வார்த்தையைக் கையாளுகிறாள் சீதை. தான் பேசாததையெல்லாம் பேச வேண்டியதையெல்லாம், அகலிகை பேசுகிறாள் என்பதால். பேசட்டும்.. பேசட்டும்.. வரலாற்றின் வழிநெருகிலும் ஓடுக்கப்பட்ட பெண்களின் குரல், குரல்வளை நெரிக்கப்பட்ட பெண்களின் கோபக்குரல், உள்ளாக்குள் மகிழ்கிறாள் சீதை. சீதையின் மௌனம், சீதை பேசாத பேச்சு அது. புதுமைப்பித்தன் கையாண்ட எத்தனையோ தொன்ம மரபுகளில் அகலிகைத் தொன்மம் மிகுந்த தனித்துவம் உடையது. அகலிகை மீண்டும் கல்லானது உளவியல் சார்ந்தது என்றாலும், அறங்கள் குறித்த அகலிகையின் விசாரணை சமூகம் பற்றியது, சமூகக் கட்டுமானங்கள் பற்றியது. சாப விமோசனத்தில் அகலிகை இரண்டு விவாதங்களைத் தொடங்கியவைக்கிறாள்.

1. மனிதனா? தர்மமா? எது முக்கியம் என்ற வினா.
2. இரண்டாவது, உள்ளமா? உலகமா?

இரண்டில் எதற்கு நாம் உண்மையாய் இருக்க வேண்டும் என்ற வினா. கைகேயியிடம் உரையாரும் தருணத்தில் அகலிகை தர்மங்கள் குறித்த சர்ச்சையைக் கிளப்புகிறாள் 'மனிதருக்குக் கட்டுப்படாத தர்மம், மனித வம்சத்துக்கு சத்துரு' இது அகலிகையின் வாதம். இவ்வாதத்தில் தர்மத்துக்கு முதன்மையில்லை, மனிதத்திற்கே முதன்மை. 'உள்ளத்துக்குத் தெரிந்தால் போதாதா? உண்மையை உலகத்துக்கு நிரூபிக்க முடியுமா?' என்ற வாதத்தில் அகலிகை உள்ளமா? உலகமா? என்ற வினாவிற்கு அவளே விடையும் கூறுகிறாள். உலகம் எது? என்ற அகலிகையின் கேள்வியே இதற்கு பதிலாகிறது. காலம், இடம், நபர் சார்ந்து உண்மைகள் மாறுபடும் போது உலகம் என்பது எது? என்ற கேள்வி எழுகிறது.

பெண் - கற்பு

புதுமைப்பித்தன் மற்றும் இன்னபிற இருபதாம் நூற்றாண்டு எழுத்தாளர்கள் பலரையும் அகலிகைத் தொன்மம் கவர்ந்திருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் ஆங்கிலக் கல்வியால் நம்மவர்கள் பெற்ற பெண்ணுரிமை குறித்த விழிப்புணர்வே. 19 ஆம் நூற்றாண்டில் கால்கொண்ட பெண்ணுரிமை விழிப்புணர்வு இருபதாம் நூற்றாண்டுப் படைப்பாளிகளால் அவரவர் சார்புகளுக்கு கேற்பே வளர்த்தெடுக்கப்பட்டது. இதிகாச, புராணத் தொன்மங்களால் கட்டமைக்கப்பட்ட பெண்-கற்பு பற்றிய மதிப்பீடுகள் அந்தத் தொன்மங்களின் துணையோடே விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்பட்டன. பெண்கற்பை-பெண்ணடிமையை வலியுறுத்துவதில் தொன்மங்கள் மிகுந்த பங்காற்றுகின்றன. புராண இதிகாசத் தொன்மங்கள் பெண்-பெண் உடல்-பாலியல் மீறல்கள்-தண்டனைகள் என்ற ஒவ்வொன்றின் வழியாகவும் பெண்களை இறுக்கிக் கொண்டே வந்தன.

புதுமைப் பித்தனும் தொன்மங்களின் மரபை நன்றாக ஓர்ந்தே தம்முடைய சாப விமோசனம் கதைகையை உருவாக்கியுள்ளார்.

3

சாபவிமோசனம்

புதுமைப்பித்தன்

(இராமாயண பரிசயமுள்ளவர்களுக்கு இந்தக் கதை பிடிபடாமல் - பிடிக்காமல் கூட - இருக்கலாம். அதை நான் பொருட்படுத்தவில்லை.)

சாலையிலே ஒரு கற்சிலை. தளர்ந்து நொடிந்துபோன தசைக்கூட்டத்திலும் வீரியத்தைத் துள்ளவைக்கும் மோகன வடிவம் ஓர் அபூர்வ சிற்பி பூலோகத்தில் இதற்காகவென்றே பிறந்து தன் கனவையெல்லாம் கல்லில் வடித்துவைத்தானோ என்று தோன்றும் அவ்வளவு லாகிரியை ஊட்டுவது. ஆனால் அந்தப் புதுமையின் கண்களிலே ஒரு சோகம் - சொல்லில் அடைபடாத சோகம் - மிதந்து, பார்க்கிறவர்களின் வெறும் தசை ஆசையான காமத்தைக் கொண்டு அவர்களையும் சோகத்தில் ஆழ்த்தியது. அது சிற்பியின் அபூர்வக் கனவு அன்று. சாபத்தின் விளைவு. அவள் தான் அகலிகை.

அந்தக் காட்டுப் பாதையில் கல்லில் அடித்துவைத்த சோகமாக அவளது சோகத்தைப் பேதமற்ற கண்கொண்டு பார்க்கும் துறவி போன்ற இயற்கையின் மடியிலே கிடக்கிறாள். சூரியன் காய்கிறது. பனி பெய்கிறது. மழை கொழிக்கிறது. தூசும் தும்பும் குருவியும் கோட்டானும் குந்துகின்றன. பறக்கின்றன, தன் நினைவற்ற தபஸ்வியாக - கல்லாக் கிடக்கிறாள்.

சற்றுத் தூரத்திலே ஒரு கறையான் புற்று. நிஷ்டையில் ஆழ்ந்து தன் நினைவகற்றித் தன் சோகத்தை மறந்து தவம் கிடக்கிறான் கோதமன். இயற்கை, அவனையும் அபேதமாகத்தான் போஷிக்கிறது.

இன்னும் சற்று தூரத்திலே இந்தத் தம்பதிகளின் குடும்பக்கூடு கம்பமற்று வீழ்ந்துபோல, இவர்களுக்கு நிழல் கொடுத்த கூரையும் தம்பம் இற்று வீழ்ந்து பொடியாகிக் காற்றோடு கலந்துவிட்டது. சுவரும் கரைந்தது. மிஞ்சியது திரளுதான். இவர்கள் மனசில் ஏறிய துன்பத்தின் வடுப் போலத் தென்பட்டது அது.

தூரத்திலே கங்கையின் சலசப்பு. அன்னை கங்கை, இவர்களது எல்லையற்ற சோகத்தை அறிவாளோ என்னவோ! இப்படியாக ஊழி பல கடந்தன, தம்பதிகளுக்கு.

ஒரு நாள்.....

முற்பகல் சூரிய ஒளி சற்றுக் கடுமைதான் என்றாலும் கொடிகளின் பசுமையும் நிழலும், இழைந்துவரும் காற்றும், உலகின் துன்பத்தை மறைக்க முயன்று நம்பிக்கையையும் வலுவையும் தரும் சமய தத்துவம் போல, இழைந்து மனசில் ஒரு குளுமையைக் கொடுத்தன.

ஆண் சிங்கம்போல், மிடுக்கு நடை நடந்து, எடுத்த கருமம் முற்றியதால் உண்ட மகிழ்ச்சியை மனசில் 'அசை போட்டுக் கொண்டு நடந்து வருகிறான் விசுவாமித்திரன். மாரீசனும் சுவாகுவும் போன இடம் தெரியவில்லை. தாடகை என்ற கிழட்டுக் கொடுமை நசித்து விட்டது. நிஷ்டையில் ஆழ்ந்தும், எரியோம்பியும் தர்ம விசாரத்தில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களுக்கு நிம்மதியைத் தரும் சாதனமாகத் தன்னை ஆக்கிக்கொண்டதில் ஒரு திருப்தி.

அடிக்கடி திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொள்கிறான். பார்வையில் என்ன பரிவு! இரண்டு குழந்தைகள் ஓடிப்பிடித்து விளையாடி வருகின்றன. அவர்கள் வேறு யாருமல்லர் அவதார சிசுக்களான ராம லக்ஷணர்களே. அரக்கர் நசிவை ஆரம்பித்து வைத்துவிட்டு, அதன் பொறுப்புத் தெரியாமல் ஓடிப் பிடித்து வருகிறார்கள்.

ஓட்டம் புழுதியைக் கிளப்புகிறது. முன்னால் ஓடி வருகிறான் லக்ஷணன்; தூரத்தி வருபவன் ராமன் புழுதிப் படலம் சிலையின் மீது படிகிறது.....

என்ன உத்ஸாகமோ என்று உள்ளக் குதுகலிப்புடன் திரும்பிப் பார்த்திறார் விசுவாமித்திரர். பார்த்தபடியே நிற்கிறார்.

புழுதிப் படலம் சிலையின் மீது படிகிறது.

எப்போதோ ஒரு நாள் நின்று கல்லான இதயம் சிலையுள் துடிக்கிறது. போன இடத்தில் நின்று இறுகிப்போன ரத்தம் ஓட

ஆரம்பிக்கிறது. கல்லில் ஜீவ உஷ்ணம் பரவி உயிருள்ள துசைக் கோளமாகிறது. பிரக்கை வருகிறது.

கண்களை மூடித் திறக்கிறாள் அகலிகை. பிரக்கை தெரிகிறது. சாப விமோசனம்! சாப விமோசனம்!

தெய்வமே! மாசுபட்ட இந்தத் தசைக்கூட்டம் பவித்திரம் அடைந்தது.

தனக்கு மறுபடியும் புதிய வாழ்வைக் கொடுக்கவந்த தெய்வீக புருஷன் எவன்? அந்தக் குழந்தைபா?

அவன் காலில் விழுந்து நமஸ்காரிக்கிறாள். ராமன் ஆச்சாரியத்தால் ரிஷியைப் பார்க்கிறான்.

விசுவாமித்திரருக்குப் புரிந்துவிட்டது. இவள் அகலிகை. அன்று இந்திரனுடைய மாய வேஷத்துக்கு ஏமாறிய பேதை மீதிருந்த அளவுக்குள் அடங்காத பாசத்தின் விளைவாக, தன் உடம்பை. மாய வேஷத்தால் ஏமாறி, மாசுப்படுத்திக் கொண்டவள். கோதமனின் மனைவி. அவ்வளவையும் ராமனிடம் சொல்லுகிறார். அதோ நிற்கும் புற்று இருக்கிறதே; அதில் வலை முட்டையில் மோனத்தவங்கிடக்கும் பட்டுப்பூச்சி போலத் தன்னை மறந்து நிஷ்டையில் ஆழ்ந்து இருக்கிறான். அதோ அவனே எழுந்து விட்டானே!

நிஷ்டை துறந்த கண்கள் சாணை தீட்டி கத்திபோல் சுருள்கின்றன. உடலிலே, காயகற்பம் செய்ததுபோல வலு பின்னிப் பாய்கிறது. மிடுக்காக, பெண்ணின் கேவலத்திலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ள முடியாதவனைப் போலத் தயங்கித் தயங்கி வருகிறான்.

மறுபடியும் இந்தத் துன்ப வலையா? சாப விமோ சனத்துக்குப் பிறகு வாழ்வு எப்படி என்பதை மனசு அப்பொழுது நினைக்கவில்லை. இப்பொழுதோ அது பிரம்மாண்டமான மதிலாக அவனது வாழ்வைச் சுற்றியே மண்டலிக்கிறது. அவள் மனமும் மிரளுகிறது.

ராமனுடைய கல்வி, தர்மக்கண்கொண்டு பார்த்தது. தெளிவின் ஒளி பூண்டது. ஆனால் அநுபவச் சாணையில் பட்டை பிடிக்காதது வாழ்வின் சிக்கலின் ஒவ்வொரு நூலையும் பின்னலோடு பின்னல்

ஒடியாமல் பார்த்த வசிஷ்டனுடைய போதனை. ஆனால் சிறுமையை அறியாதது. புது வழியில் துணிந்துபோக அறிவுக்குத் தெம்பு கொடுப்பது.

உலகத்தின் தன்மை என்ன, இப்படி விபரீதமாக முறுக்கேறி உறுத்துகிறது! மனசுக்கும் கரணசக்தியின் நிதானத்துக்கும் கட்டுப்படாமல் நிகழ்ந்த ஒரு காரியத்துக்கா பாத்திரத்தின்மீது தண்டனை? “அம்மா!” என்று சொல்லி அவள் காலில் விழுந்து வணங்குகிறான் ராமன்.

இரண்டு ரிஷிகளும் (ஒருவன் துணிச்சலையே அறிவாகக் கொண்டவன் மற்றவன் பாசத்தையே தர்மத்தின் அடித்தளமாகக் கொண்டவன்) சிறுவனுடைய நினைவுக்கோணத்தில் எழுந்த கருத்துக்களைக் கண்டு குதுகலிக்கிறார்கள். எவ்வளவு வேசான, அன்புமயமான துணிச்சலான உண்மை!

“நெஞ்சினால் பிழை செய்யாதவளை நீ ஏற்றுக் கொள்ளுவது தான் பொருந்தும்” என்கிறான் விசுவாமித்திரன் மெதுவாக.

குளுமை பூண்ட காற்றில் அவனது வாதக் கரகரப்பு ரஸபேதம் காட்டுகிறது.

கோதமனும், அவன் பத்தினியும், அந்தத் தம்பமற்றுத் திரடேறிப் போன மேடும் அவ்விடத்தை விட்டு அகலவில்லை. முன்பு உயிரற்றிருந்த இடத்தில் ஜீவகளை துவள நிலைத்தது.

சாட்டையின் சொடுக்கைப் போலப் போக்கை மாற்றியமைக்க வந்த சக்திகள் அவ்விடம் விட்டுப் பெயர்ந்து விட்டன. மிதிலைக்குப் பொழுது சாயும்பொழுதாவது போக வேண்டாமா? மணவினை, இருகைகளை நீட்டி அழைக்கிறதே. கோதமனுக்கு அவளிடம் முன்போல் மனக் களங்கமின்றிப் பேச நாவெழவில்லை. அவளை அன்று விலைமகள் என்று சுட்டது. தன் நாக்கையே பொக்க வைத்துவிட்டது போல இருக்கிறது. என்ன பேசுவது? என்ன பேசுவது?

“என்ன வேண்டும்?” என்றான் கோதமன். அறிவுத் திறம் எல்லாம் அந்த உணர்ச்சிச் சுழிப்பிலே அகன்று பொருளற்ற வார்த்தையை உந்தித் தள்ளியது.

“பசிக்கிறது” என்றாள் அகலிகை, குழந்தை போல.

அருகிலிருந்த வனத்தில் சென்று கனிவர்க்கங்களைச் சேகரித்து வந்தான் கோதமன். அன்று, முதல் முதல் மணவினை நிகழ்ந்த புதிதில் அவனுடைய செயல்களில் துவண்ட ஆசையும் பரிவும் விரல்களின் இயக்கத்தில் தேக்கத்தில் காட்டின.

‘அந்த மணவினை உள்ளப் பரிவு பிறந்த பின்னர் பூத்திருந்தாலும் ஏமாற்றின் அடிப்படையில் பிறந்ததுதானே! பசுவை வலம் வந்து பறித்து வந்ததுதானே! என்று கோதமனுடைய மனசு, திசைமாறித் தாவித் தன்னையே சுட்டுக்கொண்டது.

அகலிகை பசி தீர்த்தாள்.

அவர்களது மனசில் பூர்ணமான கனிவு இருந்தது. ஆனால் இருவரும் இருவிதமான மனக்கோட்டைகளுக்குள் இருந்து தவித்தார்கள்.

கோதமனுக்குத் தான் ஏற்றவளா என்பதே அகலிகையின் கவலை. அகலிகைக்குத் தான் ஏற்றவளா என்பதே கோதமனின் கவலை சாலையோரத்தில் பூத்திருந்த மலர்கள் அவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்தன.

2

அகலிகையின் விருப்பப்படி, ஆசைப்படி அயோத்தி வெளி மதில்களுக்குச் சற்று ஒதுங்கி, மனுஷ பரம்பரையின் நெடி படராத தூரத்தில், சாயு நதிக்கரையிலே ஒரு குடிசை கட்டிக்கொண்டு தர்மவிசாரம் செய்துகொண்டிருந்தான் கோதமன். இப்பொழுது கோதமனுக்கு அகலிகைமீது பரிபூரண நம்பிக்கை. இந்திரன் மடி மீது அவள் கிடந்தால்கூட அவன் சந்தேகிக்க மாட்டான். அவ்வளவு பரிசுத்தவாதியாக நம்பினான் அவன். அவளது சிற்றுதவி இல்லாவிடின் தனது தர்மவிசாரமே தவிடுபொடியாகிவிடும் என்ற நிலை அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

அகலிகை அவனை உள்ளத்தினால் அளக்க முடியாத ஓர் அன்பால் தழைக்க வைத்தாள். அவனை நினைத்துவிட்டால் அவள் மனமும் அங்கங்களும் புது மணப் பெண்ணுடையனபோலக் கனிந்துவிடும். ஆனால், அவள் மனசில் ஏறிய கல் அகலவில்லை. தன்னைப் பிறர் சந்தேகிக்காதபடி, விசேஷமாகக் கூர்ந்து பார்க்கக்கூட இடங்கொடாதபடி நடக்க விரும்பினாள்.

அதனால் அவள் நடையில் இயற்கையின் தன்மை மறைந்து இயல்பு மாறியது. தன்னைச் சூழ நிற்பவர்கள் யாவருமே இந்திரர்களாகத் தென்பட்டார்கள். அகலிகைக்குப் பயம் நெஞ்சில் உறையேறிவிட்டது. அந்தக் காலத்திலிருந்த பேச்சும் விளையாட்டும் குடியோடிப் போயின. ஆயிரம் தடவை மனகக்குள் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லிப் பாடம் பண்ணிக்கொண்டு, அந்த வார்த்தை சரிதானா என்பதை நாலு கோணத்திலிருந்தும் ஆராய்ந்து பார்த்துவிட்டுத்தான் எதையும் சொல்லுவாள். கோதமன் சாதாரணமாகச் சொல்லும் வார்த்தைகளுக்குக் கூட உள்ளர்த்தம் உண்டோ என்று பதைப்பான்.

வாழ்வே அவளுக்கு நரக வேதனையாயிற்று.

அன்று மாரீசி வந்தார். முன்னொரு நாள் ததீசி வந்தார். மதங்கரும் வாரணாசி செல்லும்போது கோதமனைக் குசலம் விசாரிக்க எட்டிப் பார்த்தார். அவர்கள் மனசில் கனிவும் பரிவும் இருந்தபோதிலும் அகலிகையின் உடம்பு குன்றிக் கிடந்தது. மனசும் கூம்பிக் கிடந்தது. அதிதி உபசாரங்கூட வழுவிலும்போல் இருந்தது. ஏறிட்டுச் சாதாரணமாகப் பார்த்துக்கொண்டும் களங்கமற்ற கண்கொண்டு பார்த்துக் கூடியது. குடிசையில் ஒளிந்துகொண்டாள்.

கோதமனுடைய சித்தாந்தமோ இப்பொழுது புதுவித விசாரணையில் திரும்பியது. தர்மத்தின் வேலிகள் யாவும் மனமறிந்து செய்பவர்களுக்கே. சுயப்பிரக்ஞை இல்லாமல் வழி ஏற்பட்டு, அதனால் மனுஷ வித்து முழுவதும் நசித்துவிடும் என்றாலும் அது பாபம் அல்ல; மனலயிப்பும், சுயப்பிரக்ஞையுடன் கூடிய செயலீடுபாடுமே கறைப்படுத்து பவை. தனது இடிந்துபோன குடிசையில் மறுபடியும் பிறர் கூட்டிவைத்த ஒரு தன்மையில் இருந்துகொண்டு புதிய கோணத்தில் தன் சிந்தனையைத் திருப்பிவிட்டான் கோதமன். அவனுடைய மனசில் அகலிகை மாக அற்றவளாகவே உலாவினாள். தனக்கே அருகதை இல்லை. சாபத் தீயை எழுப்பிய கோபமே தன்னை மாசுபடுத்திவிட்டது என்று கருதினான்.

சீதையும் ராமனும் உல்லாசமாகச் சமயாசமயங்களில் அந்தத் திசையில் ரதமூர்ந்து வருவார்கள். அவதாரக் குழந்தை, கோதமனின் மனசில் லக்ஷ்மி வாலிபனாக உருவாகித் தோன்றினான். அவனது

சிரிப்பும் விளையாட்டுமே தர்மசாஸ்திரத்தின் தூண்டாவிளக்குகளாகச் சாயனம் (வியாக்கியானம்) பண்ணின. அந்த இளம் தம்பதிகளின் புந்தத்தான் என்ன? அது கோதமனுக்குத் தனது அந்தக் காலத்து வாழ்வை ரூபகப்படுத்தும்.

அகலிகையின் மனப் பாரத்தை நீக்கவந்த மாடப்புறா சீதை. அவளது பேச்சும் சிரிப்பும் தன்மீதுள்ள கறையைத் தேய்த்துக் கழுவுவன போல் இருந்தன அகலிகைக்கு. அவள் வந்த போதுதான் அகலிகையின் அதரங்கள் புன்சிரிப்பால் நெளியும். கண்களில் உல்லாசம் உதயவொளி காட்டும்.

வசிஷ்டரின் கண்பார்வையிலே வளரும் ராஜ்ய லக்ஷயங்கள் அல்லவா? சரயூ நதியின் ஓரத்தில் ஒதுங்கி இரு தனி வேறு உலகங்களில் சஞ்சரிக்கும் ஜீவன்களிடையே பழைய கலகலப்பைத் தழைக்கவைத்து வந்தார்கள்.

அகலிகைக்கு வெளியே நடமாடி நாலு இடம் போவதற்குப் பிடிப்பற்று இருந்தது. சீதையின் நெருக்கமே அவளது மனச்சுமையை நீக்கிச் சற்றுத் தெம்பை அளித்தது.

பட்டாபிஷேக வைபவத்தின்போது அயோத்திக்கு வருவதாக ஒப்புக்கொண்டிருந்தாள். ஆனால் அரண்மனைக்குள் ஏற்பட்ட உணர்ச்சிச் சுழிப்புக்குத்தான் என்ன வலிமை! ஒரே மூச்சில் தசரதன் உயிரை வாங்கி, ராமனைக் காட்டுக்கு விரட்டி, பரதனைக் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக நந்திக்கிராமத்தில் குடியேற்றிவிட்டது.

மனுஷ அளவைகளுக்குள் எல்லாம் அடைபடாத அத்தீத சக்தி, ஏதோ உன்மத்த வேகத்தில் காயுருட்டிச் சொக்கட்டான் ஆடியது போல், நடந்து முடிந்துவிட்டது.

வசிஷ்டர்தான் என்ன, சர்வ ஜாக்கிரதையோடு மனுஷ தர்மத்தின் வெற்றியாக ஒரு ராஜ்யத்தை ஸ்தாபிக்கக் கண்ணில் எண்ணெயூற்றி வளர்த்தார். அவருடைய கணக்குகள் யாவும் தவிடுபொடியாகி, நந்திக்கிராமத்தில் நின்றெரியும் மினுக்கு வெளிச்ச மாயிற்று.

சரயூ நதிக் குடிசை மறுபடியும் தம்பமற்று விழுந்தது என்று சொல்ல வேண்டும். கோதமன் தர்மவிசாரமெல்லாம் இந்தப் பேய்க் காற்றில் சூறை போயிற்று. மனசில் நம்பிக்கை வறண்டு சூன்யமாயிற்று. அகலிகைக்கோ? அவளது துன்பத்தை அளந்தால் வார்த்தைக்குள் அடைபடாது. அவளுக்குப் புரியவில்லை. நைந்து ஓய்ந்து விட்டாள். ராமன் காட்டுக்குப் போனான். அவன் தம்பியும் தொடர்ந்தான் சீதையும் போய்விட்டாள். முன்பு கற்சிலையாகிக் கிடந்தபோது மனசு இருண்டு கிடந்த மாதிரி ஆகிவிட்டது. ஆனால் மனப்பாரத்தின் பிரக்ஞை மட்டும் தாங்க முடியவில்லை.

சுருக்கலில் கோதமர் ஜபதபங்களை முடித்துக்கொண்டு கரையேறிக் குடிசைக்குள் நுழைந்தார்.

அவர் பாதங்களைக் கழுவுவதற்காகச் செம்பில் ஜலத்தை ஏந்தி நின்ற அகலிகையின் உதடு அசைந்தது.

“எனக்கு இங்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. மிதிலைக்குப் போய் விடுவோம்.”

“சரி, புறப்படு சதானந்தனையும் பார்த்து வெகு நாட்களாயின” என்று வெளியே இறங்கினார் கோதமர்.

இருவரும் மிதிலை நோக்கி நடந்தார்கள். இருவர் மனசிலும் பளு குடியேறி அமர்ந்திருந்தது. கோதமர் சற்று நின்றார்.

பின்தொடர்ந்து நடந்துவந்த அகலிகையினுடைய கையை எட்டிப் பிடித்துக்கொண்டார் நடந்தார் “பயப்படாதே” என்றார்.

இருவரும் மிதிலை நோக்கி நடந்தார்கள்.

3

பொழுது புலர்ந்துவிட்டது. கங்கைக் கரைமேல் இருவரும் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள்.

யாரோ ஆற்றுக்குள் நின்று கணீரென்ற குரலில் காயத்திரியைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஜபம் முடியுமட்டும் தம்பதிகள் கரையில் எட்டிக் காத்து நின்றார்கள்.

“சதானந்தா!” என்று கூப்பிட்டார் கோதமர்.

“அப்பா அம்மா!” என்று உள்ளத்தின் மலர்ச்சியைக் கொட்டிக் காலில் விழுந்து நமஸ்கரித்தான் சதானந்தன்.

அகலிகை அவனை மனசால் தழுவினாள். சூழ்ந்த சதானந்தன் எவ்வளவு அன்னியனாகிவிட்டான், தாடியும் மீசையும் வைத்துக் கொண்டு ரிஷி மாதிரி!

கோதமருக்கு மகனது தேஜஸ் மனசைக் குளுமையூட்டியது. சதானந்தன் இருவரையும் தன் குடிசைக்கு அழைத்துச் சென்றான். சிரமபரிகாரம் செய்துகொள்ளுவதற்கு வசதி செய்துவைத்துவிட்டு, ஜனகனது தத்துவ விசார மண்டபத்துக்குப் புறப்படலானான்.

கோதமரும் உடன் வருவதாகப் புறப்பட்டார். மகனுக்கு அவரை அழைத்துச் செல்லுவதில் பிரியந்தான். நெடுந்தூரத்துப் பிரயாணமாச்சே என்று ரத்த பந்தத்தின் பரிவால் நினைத்தான் ஊழிகாலம் நிஷ்டையில் கழித்தும் வாடாத தசைக்கூட்டமா, இந்த நடைக்குத் தளர்ந்துவிடப் போகிறது? அவனுக்குப் பின் புறப்பட்டார். அவருடைய தத்துவ விசாரணையின் புதிய போக்கை நுகர ஆசைப்பட்டான் மகன்.

மிதியையின் தெருக்கள் வழியாகச் செல்லும்போது அயோத்தியில் பிறந்த மனத்தொய்வும் சோகமும் இங்கு படர்ந்திருப்பதாகப் புலப்பட்டன கோதமருக்கு. அடக்கிவிட்ட பெருமூச்சு காற்றினூடே கலந்து இழைந்தது.

ஜனங்கள் போகிறார்கள், வருகிறார்கள் காரிங்களைக் கவனிக் கிறார்கள். நிஷ்காமய சேவைபோல எல்லாம் நடக்கிறது; பிடிப்பு இல்லை; வயிப்பு இல்லை.

திருமஞ்சனக் குடம் ஏந்திச் செல்லும் அந்த யானையின் நடையில் விறுவிறுப்பு இல்லை; உடன் செல்லும் அர்ச்சகன் முகத்தில் அருளின் குதுகலிப்பு இல்லை.

இருவரும் அரசனுடைய பட்டமண்பத்துக்குள் நுழைந்தார்கள். சத்சங்கம் சேனா சமுத்திரமாக நிறைந்திருந்தது. இந்த அங்காடியில் ஆராய்ச்சி எப்படி நுழையும் என்று பிரமித்தார் கோதமர். அவர் நினைத்தது தவறுதான்.

ஜனகன் கண்களில் இவர்கள் உடனே தென்பட்டார்கள்.

அவன் ஓடோடியும் வந்து முனிவருக்கு அர்க்கியம் முதலிய உபசாரங்கள் செய்வித்து அழைத்துச்சென்று அவரைத் தன் பக்கத்தில் உட்கார வைத்துக்கொண்டான்.

ஜனகனுடைய முகத்தில் சோகத்தின் சோபை இருந்தது. ஆனால் அவன் பேச்சில் தழுதழுப்பு இல்லை; அவனுடைய சித்தம் நிதானம் இழக்கவில்லை என்பதைக் காட்டியது.

என்னத்தைப் பேசுவது என்று கோதமர் சற்றுத் தயங்கினார்

“வசிட்டன் தான் காட்டிய ராஜ்யத்தில் உணர்ச்சிக்கு மதகு அமைக்கவில்லை” என்றான் ஜனகன், மெதுவாகத் தாடியை நெருடிக்கொண்டு.

ஜனகனின் வாக்கு, வார்மத்தைத் தொட்டுவிட்டது.

“உணர்ச்சியின் சுழிப்பிலேதானே உண்மை பிறக்கும்” என்றார் கோதமர்.

“துன்பமும் பிறக்கும், உணர்ச்சியைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளத் தெரியாது போனால், ராஜ்யத்தைக் கட்ட ஆசைப்படும் போது அதற்கும் இடம் போட்டு வைக்க வேண்டும்: இல்லாவிட்டால் ராஜ்யம் இருக்காது” என்றான் ஜனகன்.

“தங்களதோ?” என்று சந்தேகத்தை எழுப்பினார் கோதமர்.

“நான் ஆளவில்லை. ஆட்சியைப் புரிந்துகொள்ள முயலுகிறேன்” என்றான் ஜனகன்.

இருவரும் சற்று நேரம் மௌனமாக இருந்தார்கள்.

“தங்களது தர்மவிசாரணை எந்த மாதிரியிலோ?” என்று விநயமாகக் கோட்டான் ஜனகன்.

“இன்னும் ஆரம்பிக்கவே இல்லை இனிமேல்தான் புரிந்துகொள்ள முயலவேண்டும். புதிர்கள் பல புலன்களையெல்லாம் கண்ணியிட்டுக் கட்டுகின்றன” என்று சொல்லிக்கொண்டே எழுந்தார். கோதமர்.

மறுநாள் முதல் அவர் ஜனகன் மண்பத்துக்குப் போகவில்லை. புத்தியிலே பல புதிர்கள் ஹிமாசலத்தைப் போல ஓங்கி நின்றன. தனிமையை விரும்பினார். ஆனால் நாடிச் செல்லவில்லை. அகலிகை மனசு ஒடிந்துவிடக் கூடாதே!

மறுநாள் ஜனகன், “முனீசுவரர் எங்கே” என்று ஆவலுடன் கேட்டான்.

“அவர் எங்கள் குடிசைக்கு எதிரே நிற்கும் அசோக மரத்தடியில் தான் பொழுதைக் கழிக்கிறார்” என்றான் சதானந்தன்.

“நிஷ்டையிலா?”

“இல்லை: யோசனையில்.”

“அலை அடங்கவில்லை” என்று தனக்குள்ளே மெதுவாகச் சொல்லிக்கொண்டான் ஜனகன்.

அகலிகைக்கு நீராடுவதில் அபார மோகம். இங்கே கங்கைக் கரையருகே நிம்மதி இருக்கும் என்று தனியாக உதய காலத்திலேயே குடமெடுத்துச் சென்றுவிடுவாள்.

இரண்டொரு நாட்கள் தனியாக நிம்மதியாகத் தனது மனசின் கொழுந்துகளைத் தன்னிச்சையோடு படரும்படி விட்டு அதனால் சமை நீங்கியதாக ஒரு திருப்தியுடன் குளித்து முழுகி விளையாடி விட்டு நீர் மொண்டு வருவாள்.

இது நீடிக்கவில்லை.

குளித்துவிட்டுத் திரும்பிக் குளிந்த நோக்குடன் மனசை இழைய விட்டுக்கொண்டு நடந்துவந்து கொண்டிருந்தாள். எதிரே மெட்டிச் சப்தம் கேட்டது. ரிஷி பத்தினிகள் யாரோ அவர்களும் நீராடத்தான் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவளைக் கண்டதும் பறைச்சியைக் கண்டதுபோல ஓடி விலகி அவளை விறைத்துப் பார்த்துவிட்டுச் சென்றார்கள்.

அவள்தான் அகலிகை என்பது தூரத்தில் கேட்டது கோதமனுக்கு அன்று அடிவயிற்றில் பற்றிக்கொண்டு பிறந்த சாபத் தீயைவிட அதிகமாகச் சுட்டன அவ்வார்த்தைகள்.

அவள் மனசு ஒரேயடியாகச் சடுகாடு மாதிரி வெந்து தகித்தது. சிந்தனை திரிந்தது. “தெய்வமே! சாப விமோசனம் கண்டாலும் பாப விமோசனம் கிடையாதா?” என்று தேம்பினாள். யந்திரப் பாவை போல அன்று கோதமருக்கும் சதானந்தருக்கும் உணவு பரிமாறினாள் மகனும் அன்னியனாகிவிட்டான். அன்னியரும் விரோதிகளாகிவிட்டார்கள் இங்கென்ன இருப்பு? என்பதே அகலிகையின் மனசு அடித்துக்கொண்ட பல்லவி.

கோதமர் இடையிடையே பிரக்கை பெற்றவார்போல் ஓர கவளத்தை வாயிலிட்டு நினைவில் தோய்ந்திருந்தார்.

இவர்களது மன அவசத்தால் ஏற்பட்ட பளு சதானந்தனையும் மூச்சுத் திணற வைத்தது.

பளுவைக் குறைப்பதற்காக “அத்திரி முனிவர் ஜனகனைப் பார்க்க வந்திருந்தார். அகத்தியரைப் பார்த்துவிட்டு வருகிறார் மேருவுக்குப் பிரயாணம், ராமனும் சீதையும் அகத்தியரை தரிசித்தார்களாம் அவர்கள் இருவரையும் ‘நல்ல இடம் பஞ்சவடி அங்கே தங்குங்கள் என்று அகத்தியர் சொன்னாராம். அங்கே இருப்பதாகத்தான் தெரிகிறது” என்றான் சதானந்தன்.

“நாமும் தீர்த்த யாத்திரை செய்தால் என்ன?” என்று அகலிகை மெதுவாகக் கேட்டாள்.

“புறப்படுவோமா?” என்று கைகளை உதறிக்கொண்டு எழுந்தார். கோதமர்.

“இப்பொழுதேயா?” என்றான் சதானந்தன்.

“எப்பொழுதானால் என்ன? என்று கூறிக்கொண்டே மூலையிலிருந்த தண்டு கமண்டலங்களை எடுத்துக்கொண்டு வாசலை நோக்கினார் கோதமர்.

அகலிகை பின்தொடர்ந்தாள் சதானந்தன் மனம் தகித்தது.

4

பொழுது சாய்ந்து ரேகை மங்கிவிட்டது இருவர் சரயு நதிக்கரையோரமாக அயோத்தியை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பதினான்கு வருஷங்கள் ஓடிக் காலவெள்ளத்தில் ஐக்கியமாகி விட்டன. அவர்கள் பார்க்காத முனிபுங்கவர் இல்லை. தரிசிக்காத வேந்திரம் இல்லை. ஆனால் மனநிம்மதி மட்டிலும் அவர்களுக்கு இல்லை.

வலுவற்றவனின் புத்திக்கு எட்டாது நிமிர்ந்து நிற்கும் சங்கரனுடைய சிந்தனைக் கோயில் போல, திடமற்றவர்களின் கால்களுக்குள் அடையாத கையங்கிரியைப் பனிச் சிகரங்களின்மேல் நின்று தரிசித்தார்கள்.

தமது துன்பச் சுமையான நம்பிக்கை வறட்சியை உருவகப்படுத்தின பாலையைத் தாண்டினார்கள்.

தம் உள்ளம் போலக் கொழுந்துவிட்டுப் புகைமண்டிச் சாம்பலையும் புழுதியையும் கக்கும் எரிமலைகளை வலம்வந்து கடந்தார்கள்.

தமது மனம் போல ஓயாது அலைமோதிக்கொண்டு கிடக்கும் சமுத்திரத்தின் கரையை எட்டிப் பின்னிட்டுத் திரும்பினார்கள்.

தம் வாழ்வின் பாதைபோன்ற மேடு பள்ளங்களைக் கடந்து வந்துவிட்டார்கள்.

‘இன்னும் சில தினங்களில் ராமன் திரும்பிவிடுவான் இனி மேலாவது வாழ்வின் உதயகாலம் பிறக்கும் என்ற ஆசைதான் அவர்களை இழுத்து வந்தது.

‘பதினான்கு வருஷங்களுக்குமுன் தாம் கட்டிய குடிசை இற்றுக் கிடந்த இடத்தை அடைந்தார்கள்.

இரவோடு இரவாக குடியிருக்க வசதியாகக் கோதமர் அதைச் செப்பனிட்டார். வேலை முடியும்போது உதய வெள்ளி சிரித்தது.

இருவரும் சரயூவில் நீராடித் திரும்பினார்கள்.

கணவனாருக்கும் பணிலிடை செய்வதில் முனைந்தாள் அகலிகை இருவரது மனசும் ராமனும் சீதையும் வரும் நாளை முன்னோடி வரவேற்றது. இருந்தாலும் காலக்களத்தின் நியதியை மனசைக் கொண்டு தவிர மற்றப்படித் தாண்டிவிட முடியுமா?

ஒரு நாள் அதிகாலையில் அகலிகை நீராடச் சென்றிருந்தாள்.

அவளுக்கு முன் யாரோ ஒருத்தி விதவை குளித்துவிட்டுத் திரும்பிவந்துகொண்டிருந்தாள் யார் என்று அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. ஆனால் எதிரே வந்தவள் அடையாளம் கண்டுகொண்டுவிட்டாள். ஓடோடியும் வந்து அகலிகையின் காலில் சர்வாங்கமும் தரையில் பட விழுந்து நமஸ்கரித்தாள்.

தேவி கைகேயி! தன்னந்தனியளாக பரிசனங்களும் பாரிவாரமும் இல்லாமல் துறவியாகிவிட்டாளே!

சூத்தை இறக்கிவைத்துவிட்டு அவளை இரு கைகளாலும் தூக்கி நிறுத்தினாள். அவளுக்குக் கைகேயியின் செயல் புரியவில்லை.

“தர்ம ஆவேசத்திலே பரதன் தன்னுடைய மனசில் எனக்கு இடம் கொடுக்க மறந்துவிட்டான். என்றாள் கைகேயி.

சூரலில் கோபம் தெறிக்கவில்லை மூர்த்தன்யம் துள்ள வில்லை. தான் நினைத்த கைகேயி வேறு; பார்த்த கைகேயி வேறுபடர்வதற்குக் கொழுகொம்பற்றுத் தவிக்கும் மனசைத்தான் பார்த்தாள் அகலிகை.

இருவரும் தழுவிய கை மாறாமல் சரயூவை நோக்கி நடந்தார்கள் “பரதனுடைய தர்ம வைராக்கியத்துக்கு யார் காரணம்? என்றாள் அகலிகை அவளுடைய உதட்டின் கோணத்தில் அநுதாபம் கனிந்த புன்சிரிப்பு நெளிந்து மறைந்தது.

‘குழந்தை வைத்த நெருப்பு ஊரைச் சுட்டுவிட்டால் குழந்தையைக் கொன்றுவிடுவதா? என்றாள் கைகேயி.

குழந்தைக்கும் நெருப்புக்கும் இடையில் வேலி பொடுவது அவசியந் தான் என்று எண்ணினாள் அகலிகை “ஆனால் எரிந்தது எரிந்தது தானே?” என்று கேட்டாள்.

“எரிந்த இடத்தைச் சுத்தப்படுத்தாமல் சாம்பலை அப்படியே குவித்து வைத்துக்கொண்டு சுற்றி உட்கார்ந்திருந்தால் மட்டும் போதுமா?” என்றாள் கைகேயி.

“சாம்பலை அகற்றுகிறவன் இரண்டொரு நாட்களில் வந்து விடுவானே என்றாள் அகலிகை.”

“ஆமாம்” என்றாள் கைகேயி அவள் சூரலில் பரம நிம்மதி தொனித்தது. ராமனை எதிர்பார்த்திருப்பது பரதனல்ல கைகேயி. மறுநாள் அவள் அகலிகையைச் சந்தித்த பொழுது முகம் வெறிச் சொடியிருந்தது. மனசு நொடிந்து கிடந்தது.

“ஓற்றர்களை நாலு திசைகளிலும் விட்டு அனுப்பிப் பார்த்தாகி விட்டது. ராமனைப் பற்றி ஒரு புலனும் தெரியவில்லை. இன்னும் நாற்பது நாழிகை நேரத்துக்குள் எப்படி வந்துவிடப் போகிறார்கள்? பரதன் பிராயோபவேசம் செய்யப் போகிறானாம். அக்கினி குண்டம் அமைக்க ஏற்பாடு செய்து வருகிறான். என்றாள் கைகேயி. பரதன் எரியில் தன்னை அவித்துக்கொள்ளுவது தன்மீது சுமத்தப்பட்ட ராஜ்ய மோகத்துக்குத் தக்க பிராயச்சித்தம் என்று அவள் கருதுவது போல இருந்தது பேச்சு.

சற்று நிதானித்து “நானும் எரியில் விழுந்துவிடுவேன் ஆனால் தனியாக அந்தரங்கமாக” என்றாள் கைகேயி அவள் மனசு வைராக்கியத்தைத் தெறித்தது.

பதினான்கு வருஷங்கள் சுழித்து மறுபடியும் அதே உணர்ச்சிச் சுழிப்பு. அயோத்திக்கு ஏற்பட்ட சாபத்தீடு நிங்கவில்லையா?

அகலிகையின் மனசு அக்குத்தொக்கு இல்லாமல் ஓடியது தனது காலின் பாபச் சாயை என்றே சந்தேகித்தாள்.

“வசிட்டரைக் கொண்டாவது அவனைத் தடைசெய்யக் கூடாதோ?” என்றாள் அகலிகை

பரதன் தர்மத்துக்குத்தான் கட்டுப்படுவான் வசிட்டருக்குக் கட்டுப்படமாட்டான்” என்றால் கைகேயி.

“மனிதருக்குக் கட்டுப்பாட தர்மம் மனித வம்சத்துக்குச் சத்துரு” என்று கொதித்தாள் அகலிகை.

தன்னுடைய கணவர் பேச்சுக்குப் பரதன் ஒரு வேளை கட்டுப்படக் கூடாதோ என்ற நற்பாசை மறுபடியும் அயோத்தியில் துன்பச் சக்கரம் சுழல ஆரம்பித்துவிடக் கூடாதே என்ற பீதி.

கோதமன் இணங்கினான். ஆனால் பேச்சில் பலன் கூடவில்லை.

பரதனை உண்டு பலிகொள்ள அக்கினி தேவன் விரும்ப வில்லை. அனுமன் வந்தான் நெருப்பு அவிந்தது. திசைகளின் சொகம் கரை உடைந்த குதுகல வெறியாயிற்று தர்மம் தலைசுற்றியாயிற்று.

வசிட்டனுக்கும் பதினான்கு வருஷங்கள் கழித்த பிறகாவது கனவு பலிக்கும் என்றும் மீசை மறைவில் சிரிப்புத் துள்ளாயிற்று.

இன்ப வெறியில் அங்கே நமக்கு என்ன வேலை என்று திரும்பி விட்டான் கோதமன்.

சீதையும் ராமனும் தன்னைப் பார்க்க வருவார்கள் என்று அகலிகை உள்ளம் பூரித்தாள். வரவேற்பு ஆரவாரம் ஒடுங்கியதும் அவர்கள் இருவரும் பரிவாரம் இன்றி வந்தார்கள் .

ரதத்தைவிட்டு இறங்கிய ராமனது நெற்றியில் அநுபவம் வாய்க்கால் வெட்டியிருந்தது. சீதையின் பொலிவு அநுபவத்தால் பூத்திருந்தது. இருவர் சிரிப்பின் லயமும் மோட்சலாகிரியை ஊட்டியது.

ராமனை அழைத்துக்கொண்டு கோதமன் வெளியே உலாவச் சென்றுவிட்டான். தன் கருப்பையில் கிடந்து வளர்ந்த குழந்தையால் சுரக்கும் ஒரு பரிவுடன் அகலிகை அவளை உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள்.

இருவரும் புன்சிரிப்புடன் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

ராவணன் தூக்கிச் சென்றது. துன்பம், மீட்பு எல்லாவற்றையும் துன்பக்கறை படியாமல் சொன்னாள் சீதை. ராமனுடன் சேர்ந்து விட்ட பிறகு துன்பத்துக்கு அவளிடம் இடம் ஏது? அக்கினிப் பிரவேசத்தைச் சொன்னாள். அகலிகை துடித்து விட்டாள்.

“அவர் கேட்டாரா? நீ ஏன் செய்தாய்?” என்று கேட்டாள்.

“அவர் கேட்டார் நான் செய்தேன்” என்றாள் சீதை அமைதியாக.

“அவன் கேட்டானா?” என்று கத்தினாள் அகலிகை அவள் மனசில் கண்ணகி வெறி தாண்டவமாடியது.

அகலிகைக்கு ஒரு நீதி அவனுக்கு ஒரு நீதியா?

ஏமாற்றா? கோதமன் சாபம் குடலோடு பிறந்த நியாயமா?

இருவரும் வெகு நேரம் மௌனமாக இருந்தனர்

உலகத்துக்கு நிரூபிக்க வேண்டாமா? என்று கூறி மெதுவாகச் சிரித்தாள் சீதை.

“உள்ளத்துக்குத் தெரிந்தால் போதாதா? உண்மையை உலகுக்கு நிரூபிக்க முடியுமா?” என்றாள் அகலிகை வார்த்தை வறண்டது.

நிரூபித்து விட்டால் மட்டும் அது உண்மையாகிவிடப் போகிறதா உள்ளத்தைத் தொடவில்லையானால்? நிற்கட்டும். உலகம் எது? என்றாள் அகலிகை.

வெளியிலே பேச்சுக் குரல் கேட்டது . அவர்கள் திரும்பி விட்டார்கள்.

சீதை அரண்மனைக்குப் போவதற்காக வெளியே வந்தாள். அகலிகை வரவில்லை.

ராமன் மனைசைச் சுட்டது. காலில் படிந்த தூசி அவனைச் சுட்டது. ரதம் உருண்டது. உருளைகளின் சப்தமும் ஓய்ந்தது.

கோதமன் நின்றபடியே யோசனையில் ஆழ்ந்தான் நிலைகாணாது தவிக்கும் திரிசங்கு மண்டலம் அவன் கண்ணில் பட்டது.

புதிய யோசனை ஒன்று மனக்குகையில் மின்வெட்டியப் பாய்ந்து மடிந்தது. மனச்சுமையை நீக்கிப் பழைய பந்தத்தை வருவிக்க குழந்தை ஒன்றை வரித்தால் என்ன? அதன் பசலை விரல்கள் அவள் மனசின் சுமையை இறக்கிவிடா வா?

ஊள்ளே நுழைந்தான்.

அகலிகைக்கு பிரக்ஞை மருண்ட நிலை. மறுபடியும் இந்திர நாடகம், மறக்கவேண்டிய இந்திர நாடகம், மனத்திரையில் நடந்து கொண்டிருந்தது.

கோதமன் அவளைத் தழுவினான். கோதமன் உருவில் வந்த இந்திர வேடமாகப் பட்டது அவளுக்கு. அவள் நெஞ்சு கல்லாய் இறுகியது. என்ன நிம்மதி!

கோதமன் கைக்குள் சிக்கிக் கிடந்தது ஒரு கற்சிலை. அகலிகை மீண்டும் கல்லானாள். மனச் சுவை மடிந்தது.

கைலயங்கிரியை நாடி ஒற்றை மனித உருவம் பனிப் பாலை வனத்தின் வழியாக விரைந்துகொண்டிருந்தது. அதன் குதிகாலில் விரக்தி வைரம் பாய்ந்து கிடந்தது.

அவன் தான் கோதமன்.

அவன் துறவியானான்.

பயிற்சிப் பட்டறை

01. "சாபவிமோசனம்" எனும் சிறுகதையின் சுருக்கத்தை உமது உரைநடையில் தருக.

கோதமனின் சாபத்தினால் கல்லாகிக் கிடக்கிறாள் அகலிகை. அவளுக்கு சற்று அருகே புற்று புடைசூழ ஆழ்ந்த தவ நிஷ்டையிலே கிடக்கிறான் அவளைக் கல்லாகிய் போகும்படி சபித்த அவள் பின்னால் லட்சுமணனோடு ஓடி விளையாடியபடி வந்த குழந்தை இராமனின் பாதம் பட்டதூசு காற்றோடு கலந்து அக்கல்லிலே படிகிறது. கல்லாகிக் கிடந்த அகலிகை பழையபடி பெண்ணாகிறாள். இராமனின் பாதங்களினைத் தொட்டு வணங்கிய அகலிகையின் வாழ்க்கைச் சரித்திரத்தை இராமனிடம் கூறுகிறார் விஸ்வாமித்திரர். அப்போது ஏற்குமாறு கேட்கிறார். அவர் அதன் படியே இருவரும் இணைகின்றனர் ஆயின் இருவரிடமும் ஒருவித இறுக்கமும், இயலாமையும் இருந்திடச் செய்கிறது. இருவரும் தாம் ஒருவருக்கொருவர் ஏற்றவரா? என்ற எண்ணத்தால் தம்மிடையே ஓர் இடைவெளியை ஏற்படுத்திக் கொள்கின்றனர்.

புதிதாய் சரபு நதியருகே, ஓர் குடிலில் மீண்டும் தமது வாழ்வினை ஆரம்பிக்கின்றனர் அகலிகையும், கோதமனும். அகலிகை பற்றியதொரு தெளிவான படிமம் கோமகன் மனதில் உருவாகிவிட்ட போதிலும் அகலிகையின் ஆழ்மனதில் தான் பெற்ற வீண்பழியின் வலி மாறாக இருந்தது. அது பிறர் குறித்த சந்தேகங்களை உருவாக்கிற்று. இறந்தகால வாழ்வு ஏற்படுத்திய அனுபவங்கள், அவமானங்கள் அகலிகையிடத்தில் மனிதர் குறித்த அசாதாரண அவதானத்தையும், அவநம்பிக்கையையும் ஏற்படுத்திற்று. இயல்பாக வாழ முடியாது தவித்தாள் அகலிகை. அதேபோல் வேகத்தில் விளைந்த சாபத்தால் தன்னைத் தானே மாசுப்படுத்தி கொண்டதாக எண்ணி எண்ணி மனம் குறுகினான் கோதமன். இவ்வாறு ஒர்வித நெருடலோடு இருந்தவர்களுக்கு இராமன் தம்பதியினரிடையே ஏற்பட்ட நெருக்கம், நெஞ்சத்தை தேற்றிற்று உறுத்தல்களை போக்கிற்று. ஆயின் அந்த இதம் கூட நின்று நிலைக்காது இராமன் பட்டம் தரிக்காது சீதாவோடு காட்டுக்கு சென்றதோடு காணாது போயிற்று. இது ஏற்படுத்திய சோகத்தால் அங்கிருக்கப் பிடிக்காது, மாற்றம் வேண்டி இருவரும் மிதிலைக்குச் சென்றனர்.

மிதிலைக்குச் சென்ற கோமகனும், அகலிகையும் தம் ஏகபுதல்வன் சதானந்தனைச் சந்திக்கின்றனர் தாய்தந்தையினரை தன் குடிலுக்கு அழைத்துச் செல்கிறான் சதானந்தன், பின்னர் தந்தையும் மகனுமாக ஜனகனது தத்துவவிசார மண்டபத்திற்கு செல்கின்றனர் மிதிலை அயோத்தியைப் போலவே சோபை இழந்து காணப்படுவதை அவதானிக்கிறார். கோதமன் அப்போது அங்கே சந்திக்கும் ஜனகனோடு சற்று நேரம் குடிசைக்கு முன் நின்ற அசோக மரத்தடியில் ஆழ்ந்த சிந்தனையோடு அமர்ந்திருத்தனர். அதேவேளை கங்கை கரையருகே நீராடித் திருப்பகையில் எதிர்ப்பட்ட ரிஷிபத்தினிகள் தன்னை தீண்டத்தகாதவள் போல கருதி ஒதுங்கியமை கண்டும் மனம் நொந்தாள் அகலிகை. எவ்வாறு மனப்பழுவில் இருந்தவர்கள் தீர்த்த யாத்திரைக்கு அப்போதே புறப்பட்டார்கள்.

இவ்வாறு நீண்டதொரு யாத்திரையை மேற்கொண்டு 14 ஆண்டுகள் கழித்து தாம் வாழ்ந்த இடத்திற்கு மீண்டும் வருகின்றனர். கோதமனும், அகலிகையும் இராமன், சீதா இருவரும் அயோத்திவரும் நாளை மிக ஆவலோடு எதிர்பார்த்தாள் அகலிகை. ஒருநாள் நீராடச் சென்றபோது துறவியாகிவிட்ட கைகேகியைச் சந்திக்கிறாள். இராமன் வராதவிடத்து பரதன் அக்கினி பிரவேசம் செய்ய இருப்பதை அறிகிறார். அவன் எண்ணத்தை தடுக்கும்படி கோதமனை அனுப்பினாள். அவனால் முடியவில்லை. ஆயினும்

அத்தகையதோர் அசம்பாவிதம் நடப்பதற்கு முன்பே, இராமன் நாடு திரும்புகிறான். அயோத்தி மகழ்ச்சியில் ஆழ்கிறது. இராமனும் சீதையும் அகலிகையின் இருப்பிடம் தேடி வருகிறார்கள் கோதமன் இராமனை அழைத்துக் கொண்டு வெளியே உலவச் செல்கிறார் அப்போது தம் வனவாச காலத்தில் நடந்த சங்கதிகளை எல்லாம் பற்றிக் கூறியபோது அதிர்ச்சிக்கும், கோபத்திற்கும் உள்ளாகின்றான் அகலிகை. சீதா அதற்கான விளக்கத்தைக் கூறியும் அது அநாவசியமானதும், அநீதியானதும் செயல் என்றதன் எண்ணத்தை அகலிகையால் மாற்ற முடியவில்லை. இராமன் மேற்கொண்ட அதிருப்தியால் அவளை நோக்காது தவிர்க்கிறான் அகலிகை இராமனும், சீதையும் தம் இருப்பிடம் விட்டகன்ற பின்னர் அகலிகையின் மனதின் சுமையை, இறக்க மழலை ஒன்றினாலேயே முடியும் என்ற எண்ணத்தில் அகலிகையைத் தழுவினான் கோதமன். இந்திரனின் நாடகம் நினைவுக்குள் வந்தது.

இராமனின் செயலையும் இறுக்கத்தை ஏற்படுத்தும் எக்காலமுமாக இணைந்து மீண்டும் அவளைக் கல்லாக்கிற்று கோதமனின் முற்றும் துறந்த துறவியாகி கைலாயங்கிரியை நாடிப் போனான்.

02. கோதமானுடைய பாத்திரப்படைப்பை விளக்குக.

வாழ்க்கை ஏற்படுத்தி விடக்கூடிய அரிய அனுபவங்களும், ஆழ்ந்த தேடல்களும், சிலவேளை மனிதமனங்களில் முன்னுக்குப்பின் முரணான எண்ணச் சிகரங்களைத் தோற்றுவிக்க காரணமாகிவிடுகின்றன. அத்தகையதோர் ஆழ்ந்த தேர்ச்சிக்கு அகப்பட்டு, தன் தத்துவத்தையும் கோதமன் வாழ்க்கை கற்றுத்தந்த பாடத்தால் பக்குவப்பட்டவன் ஊழிகள் பல கடந்து உண்மை ஞானம் பெற்றவன்.

அன்று ஆத்திரமும், அவசரமும் அறிவுக்கண்ணை மறைத்திட விலைமகள் எனத்தூற்றி கல்லாய்ச் சபித்த கோதமனுக்கு இன்று அதே அகலிகை இந்திரன் மடியில் புரண்டு கிடந்தாலும் அவளை பரிசுத்தமானவள் என்று பரிபூரணமாக கருதக்கூடிய இந்த கோதமானுக்கும் அங்கே இருவருக்கும் எத்தனை வித்தியாசம். இருவேறுப்பட்ட இந்த எண்ணோட்டத்திற்கான எத்தனை முரண்பாடு ஆயின் மனித மனங்களில் இயல்பாக நடந்தேறிடக் கூடிய இத்தகைய இயற்கையான மாறுதல்களை, ஓர் காவியக் கதாபாத்திரத்தின் மேல் ஏற்றி அதனை காத்திரமாகச் சித்தரித்துள்ளார்.

தன் மனைவி பரிசுத்தமானவள் என்று பக்குவத்தை அடைந்தவன் கோதமன். மனசுக்கும், கரணசக்தியின் நிதானத்திற்கும் கட்டுப்படாமல் நிகழ்ந்த ஓர் காரியத்துக்காக பாத்திரத்தின் மீது தண்டனை? மனத்தூய்மையில் தான் விடுத்த கேள்வியின் அர்த்தத்தை முழுதாக புரிந்து கொண்டவன் தன் தவறை உணர்ந்து கொண்டவன். உண்மை அறிவை முழுதாக பெற்றபின் ஆன்மா அது குறித்த எதுவித ஐயப்பாடுகளையும் அதன்பின் எழுப்புவதில்லை. நிறைகுடம் அது தளம்பாது இருக்கும் அத்தகையதோர் செறிந்த பக்குவம் உடையதே கோதமனின் கதாபாத்திரம். இலக்கிய வாலிபனாக வலம் வரும் இராமனைக் காட்டிலும், நிறைவும் முழுமையும் பெற்றது.

ஆயின் “அகலிகை எனக்கேற்றவளே” என்ற மனநிறைவு கோதமனின் மனதிலே குடியிருந்தாலும் ‘அகலிகைக்கு நான் ஏற்றவனா?’ என்ற ஐயப்பாடு அவளை மீண்டும் ஓர் நரக வாழ்வினுள் தள்ளிற்று. அந்தக் குற்ற உணர்வு இயல்பானதே, நாம் குறை கூறி விலக்கிட்ட ஒருவரை மீண்டும் நெருங்கிடும் போது ஏற்படக்கூடிய தயக்கம் அந்த வலி ஏற்படுத்திவிட, இறுதிவரை சரிசெய்திட முடியாத இடைவெளியும், தான் ஏற்றிக் கொண்ட பாவச்சமையும் வதைத்திட மனதை குற்ற உணர்வால் குறுக்கிக்கொண்டு, வாழ்வதாகவே அவன் பாத்திரம் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. சுயசரிதையும், தெளிவும், நேர்மையும் உள்ள எந்த ஆன்மாவும் தாம் செய்த அநீதிக்காய் கலங்குவது இயல்பே ஆதலினால் அகலிகையை கல்லாக்கும் படி சபித்தபோது இறுகிக்கிடந்த கோதமன் மனதில் இப்போது தான் ஈரம் சொட்டுவது தெரிகிறது.

ஊழிகள் பல உணவற்ற நிலையில், உறைந்து கிடந்தாலும் மீண்டும் மணவினையுள் மனப்பூர்வமாக நுழைந்தபின் உணர்வுகள் உயிர் பெற ஒவ்வொரு நொடியிலும் அகலிகையினிடத்து ஆழ்ந்த அன்புக்கு ஆட்பட்டு அவளின் எண்ணப்படியே தன் வாழ்வினை வடிவமைத்தான் கோதமன். அவன் கேட்டு எதனையும் நிராகரித்ததில்லை. அவன் அகலிகை ஆசைப்பிடி சரபு நதியருகே குடி அமைத்தான். மிதிலைக்கு போவோமா? எனக் கேட்டான். அகலிகை அழைத்துச் சென்றாள். நாமும் தீர்த்தயாத்திரை சென்றால் என்ன? என்றான் அகலிகை அப்பொழுதே கூட்டிச் சென்றான். அகலிகையின் ஆழ்மனதின் சோகத்தினை அகற்றிட முடியாது போயினும், அவளைத் தன்னால் இயன்ற அளவு நிறைவோடும், மகிழ்வோடும் காத்திட்ட நல்ல கணவனாகவே கோதமன் இருந்தான்.

கோதமன் உண்மையில் விரும்பியது அகலிகையுடனான அன்னி போன்ற இல்லற வாழ்வின்மே. ஆயினும் அந்தமன மகிழ்ச்சி தன் மறுவாழ்வில் கிடைக்காது போவதை உணர்ந்திட்ட கோதமன், அகலிகையிடத்தே மாறுதல்களை ஏற்படுத்தி ஓர் மழலையை விரும்பிற்றான். ஆயின் அது ஒரு மறுதலை தாக்கத்தை ஏற்படுத்திற்று. அகலிகை மீண்டும் கல்லானாள். விடை கிடைக்காத அந்த வாழ்க்கை ஏற்படுத்திட சோகத்தால் அவன் துறவியானான்.

03. சாபவிமோசனம் எனும் சிறுகதையின் சிறப்பம்சங்கள் எவை?

தமிழ் சிறுகதை வரலாற்றில் ஓர் திருப்புமுனையை ஏற்படுத்தியாவர் எழுத்தாளர் புதுமைப்பித்தன். காவியப் பண்பினோடு அமைந்த சிறுகதை போக்கினை மாற்றி சமுதாய உணர்வு மிக்க தன் படைப்புக்களால் சிறுகதை இலக்கியத்தில் புதியதோர் மறுமலரச்சியை ஏற்படுத்தியவர். சிறுகதை இலக்கியத்தில் அதன் நோக்கிலும், உள்ளடக்கத்திலும், வடிவத்திலும், நடையிலும் பல புதுமைகளை புகுத்தி, புத்துயிரளித்து அதனை தமிழ் இலக்கியத்தின் அந்தஸ்து மிக்க உயர்விடத்துக்கு இட்டுச் சென்றார். மனித முரண்பாடுகளையும், வாழ்வியல் சிக்கல்களையும் கருவாகக் கையாண்டு சிறுகதையின் பல சித்தாந்தங்களை சீர்படுத்தினார். ஆதலினால் தமிழ்ச் சிறுகதை இலக்கியத்தின் தலைமகன் எனக் கொள்ளத்தக்கவர்.

புதுமைப்பித்தனின் 'சாபவிமோசனம்' எனும் சிறுகதை இவரின் ஏனையப் படைப்புகளைப் போன்றே சமூகப் பிரக்ஞை நிறைந்த தரம் மிக்க இலக்கியக் படைப்பாக விளங்குகின்றது. நாமெல்லாம் ஏற்கனவே கேட்டு அறிந்த ஓர் பழமை மிக்க கதையினை, சற்று புதியதான நோக்குடன் அணுகி பழைமைக்குப் பழையமானதும் புதுமைக்கு புதுமையானதுமான ஓர் படைப்பினைத் தந்துள்ளார் புதுமைப்பித்தன். " சிற்பியில் நகரம் " அன்று இரவு" போன்ற இவரின் ஏனைய சிறுகதைகளில் இத்தகையதோர் பண்பு இருந்திருப்பினும், சிறுகதை வடிவத்தில் மிகவும் அரிதாக அவதானிக்கக் கூடிய அம்சமாகவே அமைந்துள்ளது. பழைய கதையினை எடுத்துக் கொண்டு இஷ்டமான கோணங்களில் நின்று கொண்டு அதனைப்பார்விக்கின்ற வழக்கம் புதுமைப்பித்தனைப் போன்ற துணிச்சல் மிக்க ஓரிரு எழுத்தாளர்களினாலேயே முடிகிறது. எல்லோராலும் அப்படியே ஏற்கப்பட்ட அகலிகையின் சரித்திரத்தை ஆராய்ச்சி நோக்கோடு அணுகி பெண்ணியச் சிந்தனைகளோடு பிணைத்து அதை மறுபிரசவம் செய்தது இக்கதையின் அவதானிக்கத்தக்க ஓர் உயரிய சிறப்பம்சமாகும்.

சாபவிமோசனத்தின் வடிவமும் சற்று மாறுபட்டதாகவும், பிற சிறுகதை வடிவினின்று வேறுபட்டதாகவும் காணப்படுகின்றது. சிறுகதைகளின் வடிவங்கள் பலவண்டு. ஆயின் அனேக சிறுகதைகள் கொள்ளளவில் சிறியனவாகவும் குறிப்பிட்ட குறுகிய காலத்தையோ, அல்லது நிகழ்வுகளையோ மாத்திரம் கொண்டமைந்ததாகவோ இருக்கும். ஆயின் புதுமைப்பித்தனின் சாபவிமோசனம் எனும் சிறுகதை செறிவு மிக்க ஓர் பரந்த காலப் பரப்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டு பின்னப்பட்டுள்ளது.

அழகும் நயமும் மிக்க சொல்லாட்சிகளும், உணர்வுகளும், வேகமான உவமான உவமையங்களும் இக்கதையின் இலக்கிய அந்தஸ்தை சற்றே உயர்த்தி விடுகின்றன. தன் சிந்தனை ஆழத்தையும் சித்தாந்தங்களை முழுதாக வெளிக்கொணரும் வகையில் தமிழ் மொழியின் செழுமையை மிக அழகாகவும், நுட்பமாகவும் கையாண்டுள்ளார் எழுத்தாளர். இச்சிறந்த தமிழ் இலக்கிய நடை, கதையின் நுட்பமான பொருளை மேலும் வலுப்படுத்து வதாகவும், கதைக்களத்திற்குக்கும், அதன் காலத்திற்கு சாலப் பொருந்து வதாகவும் அமைந்து கதைக்கு லாவகத்தை ஊட்டுகிறது.

அடுத்து இக் கதையின் கதாபாத்திரங்கள், ஏற்கனவே எமக்கு பரிட்சையமான கதாபாத்திரங்களில் பாத்திராத பக்கங்களை காட்டும் முற்றும் புதியதான முயற்சி. அகலிகை கல்லாயிருந்து பெண்ணானதை நாமறிவோம். ஆயின் பெண்ணானவர் மீண்டும் இவ்வலகினை முகம் கொடுக்கும் போது சந்திக்க நேரிடும் உணர்வு போராட்டங்களை நாம் எண்ணிப்பார்க்கவில்லை அதேபோல் மிக்கசாபம் இட்ட கோபம் மிக்க கோதமனை நாம் அறிவோம். ஆயின் தவறை அறிந்து, தன் தண்டனையை நினைத்து குற்ற உணர்வால் குறுகியவனை நாம் அறியோம். இத்தகையதோர் எதிர்த்தாக்கம் மிக்க மனித இயல்புகளை, இக்காவிய கதாபாத்திரங்களுட் புகுத்தி சாபவிமோசனம் எனும் இக்கதையை எழுதியுள்ளார் புதுமைப்பித்தனின் மனிதமனங்களின் ஆழமானதுட் சென்று அவர் எண்ணோட்டங்களின் போக்கிற்கினை ஆராய்ந்தது போன்ற ஓர் உண்மைத் தன்மையும், யதார்த்த போக்கினையும் இக்கதாபாத்திரங்களின் செழுமையிற் காணலாம்.

நோக்கம், வடிவம், உள்ளடக்கம், நடை, கதாபாத்திரங்கள் ஆகிய அத்தனை விடயங்களிலும் ஓர் அரியபோக்கினை அவதானிக்கக் கூடிய சாப விமோசனம் எனும் சிறுகதை இலக்கிய தரம் மிக்க ஓர் உயரிய படைப்பாகும்.

04. சாபவிமோசனம் எனும் கதையில், பின்வரும் கதா பாத்திரங்களுக்கு இடையே நிலவக்கூடிய உறவின் தன்மையை எடுத்துரைக்க.

1.	அகலிகை	-	கோதமன்
2.	இராமன்	-	சீதை
3.	சீதை	-	அகலிகை

அகலிகை - கோதமன்

கோதமனிடத்தில் ஆழ்ந்த அன்புடையவள் அகலிகை அஃதே அகலிகையிடத்தும் மாறாத காதல் உடையவன் கோதமன். இந்திரனின் மாயவலையில் சிக்குமுன்னர் இவ்விருவரும் அந்நியோன்யம்மிக்க ஆதர்ஷய தம்பதிகளாகவே வாழ்ந்தனர். அதன் அடையாளமாகவே சதானந்தன் பிறந்தான். அகல்யையின் கற்பில் களங்கம் கற்பிக்கப்பட்டு, அவள் கல்லாகச் சபிக்கப்பட்டபோதிலும் அது இருள் குழந்தாகவே இருந்தது. தான் ஆத்திரம் கொண்டு வார்த்தைகளைக் கொட்டி அவளை வஞ்சித்ததை எண்ணி எண்ணி குற்ற உணர்வினால் புழுங்கினான். கோதமன். ஏற்கனவே பெற்ற பழி பாவங்களினாலும், உள வேதனையாலும் மானிடரைக் குறித்த ஓர் வித அச்சத்தோடே வாழ்ந்துவந்தாள் அகலிகை. இருவரும் ஒருவரோடு ஒருவர் இயல்பாக இருந்திடாது ஓர் இடைவெளியை உருவாக்கினர் கோதமனுக்குத் தான் ஏற்றவனா? என அகலிகை மனதிலும் அகலிகைக்கு தான் ஏற்றவனா? என கோதமன் மனதிலும் ஓர்வித ஐய அலை எழுந்தபடியே இருந்தது.

அகலிகைக்கு கோதமனை நினைத்து விட்டால் உடலும், உள்ளமும் ஓர் புதுமணப் பெண் போல் கனிந்து கொள்ளும் பூரிப்படையும். அத்தனை அன்பு, காதல், உண்மை. ஆனால் கோதமன் குழந்தை ஒன்றை வேண்டி ஈற்றிலே அவளை அணுகியபோது அகலிகை என்ன ஆனாள்? மீண்டும் கல்லாய் போனாள். அதை ஏற்க முடியாது இறுகியது அவள் உடல் மட்டுமல்ல உணர்வுகளும், உள்ளமும் தான். அவளுக்குள் ஏற்பட்ட பழிகளையும், வலிகளையும் மறந்து அந்த இயல்பான வாழ்வை ஏற்றிட முடிய வில்லை. பல காதலாரம் பாதயாத்திரை மேற்கொண்டும் அவர்தம் மனப்பாரதத்தை இறக்கிவிட்டு, மனதார இணைந்து வாழ முடியவில்லை.

ஒருவரையொருவர் உளமார நேசித்த போதும் உணர்வுகளை உண்மையாய் விழுங்கியபடி ஓர்வித உறுத்தலோரும் உள்ளக் கிளேசத்தோடும் உயிரோட்டம் இன்றி வாய்க்கப் பெற்றது இவர்தம் உறவு.

இராமன் - சீதை

இலக்கிய வாலிபன் இராமன் அவனுக்கு வாய்த்த அன்பு மனைவி சீதா அடுத்தோர் கண்டு அற்புதமடையும்படியான அன்னியோன்ய பந்தம் அவர்களுடையது. இவ்வாழ்க்கை தந்த நிறைவின் கழிப்பாலே சீதையின் உள்ளமும் உடலும் மகிழ்வால் திழைத்திருக்கும். பிறர் மனக் கறையை அகற்றும் வல்லமை பெற்றதாய் அவளின் பேச்சும் சிரிப்பும் அமைந்தது. அஃதே இராமனும் இவ்வறவின் மகிழ்வால் பூரித்திருந்தான்.

வனவாசம் சென்று, வருடங்கள் பல கழிந்த போதிலும் அவர்தம் உறவின் வலிமை குலையாது இருந்தது. இராவணனினால் சிறையுண்டு, துயருண்ட போதிலும் இராமனால் சிறைமீண்ட மறுகணமே அத்துன்பக் கறை இருந்த வடு மறையுண்டு போனது. சீதாவின் கற்பினன் உலகத்தோருக்கு நிரூபித்து அவள் களங்கமற்றவள் எனும் உண்மையை உறுதிபெற அக்கினி பிரவேசம் செய்யும் படி கூறினான் இராமன். அதை ஆனந்தத்துடன் ஏற்றுக் கொண்டாள் சீதா. அவளின் உள்நோக்கு சீதாவிருத்த தெரியும் அஃதே சீதாவின் கற்பு நெருப்பினை விடச் சக்தி வாய்ந்தது ஆதலில் அக்கினித் தீ அவளைச் சுட்டிடாது என்பதும் இராமனுக்குத் தெரியும். அத்தகைய உள்ளத்து பரிபாசையால் உணர்வினை பகிர்வவர்கள் அவர்கள்.

“அவர் கேட்டாரா? ஏன் செய்தாய்?” என்ற அகலிகையின் கேள்விக்கு அவர் கேட்டார் நான் செய்தேன்.” என அடக்கமாய் பதிலளித்தாள் சீதா அஃது இராமன் மேல் அவள் கொண்டுள்ள அன்பினையும், மதிப்பினையும், நம்பிக்கையினையும் அவ் ஒரு சொல் காட்டி நிற்கின்றது. அகலிகை அவன் செயல் கண்டு சினம் கொண்ட கோது” உலகத்திற்கு நிரூபிக்க வேண்டாமா?” என மீண்டும் பதறாமல் பதிலளித்தாள் சீதா இராமனை நிரூபிக்க அவள் முன்வைக்கும் வாதம் அது அன்பின் வினைவாய் பிறந்தது. இவ்வாறு ஒருவர் உயர்வாக நேசித்து, உள்ளன்பினால் புரிந்து கொண்டு உண்மையுடன் ஏற்றுக் கொண்டு, உளமார மகிழ்வுடன் கூடிவாழும் உன்னத உறவே இராமன் சீதை.

அகலிகை - சீதை

அகலிகை சீதையினை தன் கருப்பையிற் கிடந்து வளர்ந்த குழந்தை போலே கருதிக் கொண்டாள். சீதையும் அகல்வையின் துன்பத்தைப் போக்கி துயர்வடைந்து அவள் வாழ்வில் நம்பிக்கை ஊட்டினாள். சீதையின் சிரிப்பாலும், பேச்சாலும் தனைமறந்து ஓர் குழந்தையைப் போல குதூகலித்தாள். அகலிகைக்கு மனிதர்கள் மீதும் வாழ்க்கை மீதும் நம்பிக்கை அற்றிருந்த அகலிகைக்கு சீதை ஒருத்தியின் நட்பு தன்னைத் தூய்மைப்படுத்துவதாக கருதிக் கொண்டாள். அகலிகை அவ்வுறவால் மகிழ்ந்திருந்தாள்.

சீதையின் பிரிவு அகலிகையை மீண்டும் துன்பக் கடலுற் தள்ளிற்று தன் உணர்வுகளை பகிர்த்திட உற்றதுனை ஒழிந்ததினால் அமைதியினைத் தேடி காடு, மேடு, தரை எங்கும் கணவனுடன் பயணித்தாள் அகலிகை சீதாவின் 14 ஆண்டுகள் வனவாச காலத்தை தானும் பாதயாத்திரை செய்து கழித்திட்டாள் அகலிகை அவளில்லா அயோத்தியில் அகலிகைக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. இராமன் - சீதை நாடுதிரும்பும் நாளைக் காத்திருந்து தானும் திரும்பினாள் அகலிகை.

நாடே இராம சீதை வரவால் மகிழ்வைக் கொண்டாட, வந்ததும் வராததுமாய் அகல்வையின் குடில்தேடி ஓடி வந்தாள் சீதை அந்த பதினான்கு வருட வாழ்வை பட்டியல் இட்டது போல் ஒப்பித்தாள் அகலிகையிடம்.

அகலிகை மீண்டும் கல்லாய் சமைந்ததும் கண்ணகி வெறி கொண்டதும் சீதைக்கு மறுவாழ்வழித்த தெய்வீகக் குழந்தை இராமன் - அகலிகை கண்ணிற்கு முன்னால் அன்று அதர்மத்தின் உருவாய்த் திரிந்தான். அன்று சீதை தன் கருவிற் சமக்காத மறு குழந்தை என்பதை விடவும், தன் உணவுகளை பகிர்த்து கொள்ளும் உற்ற தோழி என்பதைவிடவும், தன்னைப் போல களங்கம் கற்பிக்கப்பட்ட ஒரு மற்றொரு பெண் என்பதே அகலிகையின் ஆழ்மனதில் கோபத்தீயை உருவகித்தது. இதுவரை இவ்விரு வருக்குமிடையே இருந்த அழ்புத பிணைப்பினைக் காட்டிலும், சீதை தன்னை ஒத்த இன்னொருத்தி என்னும் எண்ணமே அகல்வையின் மனதை மேலும் வலுப்படுத்தியது.

‘அக்கினிப் பிரவேசம் பற்றிக் கேட்டு அகலிகை கொதித் தெழுந்ததும் அக்கோபம் அவள் ஆழ்மனதினை ஆட்கொண்டு மீண்டும் கல்லாக அவளை ஆக்கியதும் சீதையின் மேல் அவள் கொண்டிருந்த ஓர்

வித அன்பின் வெளிப்பாடே. தனக்கு களங்கம் கற்பிக்கப்பட்ட போதுகூட அதனை அமைதியுடன் ஏற்றுக் கொண்டு, யுகம் பல கடத்திய அகலிகை சீதையின் மேற் செலுத்தப்பட்ட செய்கைக்கு சீற்றமடைந்தால் எனில், அகலிகை தனை விடவும் மேலதாய், அல்லது தன்னுள் ஒருத்தியாய் சீதையைக் கொள்கிறாள் என்பதே பொருள்.

05. சாபவிமோசனம் கூறும் கருத்தியல் என்ன?

கற்பினைப் பற்றிய பல்வேறுபட்ட வரைவிலக்கணங்களை நாம் அறிவோம். கற்பின் வலிமையைக் கூறும் கதைகள் பலவற்றை கேட்டறிந் துள்ளோம். கற்பொழுக்கத்தோடு வாழ்ந்த மாந்தர்களின் பெருமையினை உணர்ந்து அறிந்துள்ளோம். ஆயின் அவை அனைத்தும் கற்பின் கட்டமைப்பு எதுபென்பது; கருவியினோடு சம்மந்தப்பட்டதாகவும், நாம் பேண வேண்டிய உயரிய ஒழுங்குகளில் ஒன்றெனவும், அதனின்றி நாம் வழுவாத வாழ்வே தர்மத்தின் வழி சார்ந்தது என்றும் போதிக்கப்பட்டது. எந்தக் கொள்கைகளிலும், படைப்புகளிலும் மாறுபட்ட சிந்தனையை ஓடவிடுகின்ற புதுமைப்பித்தன் சாபவிமோசனம் எனும் சிறுகதை மூலம் கற்பு பற்றிய ஓர் முற்றிலும் வேறுபட்ட கருத்தியலை முன்வைத்துள்ளார்.

கதையில் அகலிகை பற்றிய ஆராட்சியே கற்பு பற்றிய கருத்தியலாக அமைகிறது. அவள் உணர்வுகளின் வெளிப்பாடே கற்பிற்கு அவர் வகுக்கும் கோட்பாடு. கதையோட்டம் முழுதும் கற்பு தொடர்பான சர்ச்சை மறைமுகமாக அலசப்படுகின்றது. சற்று பெண்ணியச் சித்தாந்தங்களோடு பின்னப்பட்ட இக்கதை பெண்ணின் விடுதலை உணர்வுக்கு வித்திடும் வகையில் அமைந்துள்ளது.

“மனத்தூய்மையில் தான் கற்பு. சந்தர்ப்பத்தில் உடல் களங்கமானால் அபலை என்ன செய்ய முடியும்?” இது கதையின் ஈற்றிலே கூறப்படும் கூற்று. ஆயின் இதுவே கதைப்பொருளின் உயிரநாடி. இதை ஆதாரமாகக் கொண்டே அகலிகையின் வாழ்க்கையை நோக்கியுள்ளார் எழுத்தாளர். இந்திரனின் தந்திர நாடகத்தால் உடலை களங்கப்படுத்தி கொள்கிறாள் அகலிகை. இது அவளின் அறிவை மயக்கி நடந்தேற்றிய செயல். உள்ளத்தால் அவள் தூய்மையானவள். தற்செயலாக நடந்த அக்கொடிய விபத்துக்கு சூத்திரதாரி அவளல்ல. ஆயின் தன் உடலிற் படிந்த கறைக்காக கல்லாச் சபிக்கப்படுகின்றாள் அகலிகை உணர்வு வீச்சில் எழுந்த கனதியான தண்டனை பெண்ணினத்திற்கு

இழைக்கப்பட்ட அநீதி என்கிறார் எழுத்தாளர். அவள் பரிசுத்தத்தை கதையின் ஒவ்வொரு கதாபாத்திரங்களின் மூலமும் நிரூபிக்க முனைகின்றார் “மனசுக்கும் கரணசக்தியின் நிதானத்திற்கும் கட்டுப்படாமல் நிகழ்ந்த ஒரு காரியத்திற்காக பாத்திரத்தின் மீது தண்டனை” எனக் கூறி இராமன் அவள் காலடியில் விழும்போதும் சாபத்தீயை எழுப்பிய கோபமே தன்னை மாசுப்படுத்தி விட்டதாக கோதமன் குற்ற உணர்வால் குமறும்போது அகலிகை களங்கமற்றவள் என்பது நிரூபணமாகின்றது. அதன் மூலம் ‘உள்ளத் தூய்மையே கற்பு’ என்ற எழுத்தாளரின் உள்நோக்கும் நிறைவேறுகின்றது.

“கற்பின் உண்மையை உள்ளம் உணர்ந்தால் போதும். அதனை பறைதாடி உலகத்திற்கு அறிவிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை” என்பதும் கற்பு பற்றி சபோவிமோசனம் முன்வைக்கும் இன்னொரு வாதம். இராவணனனிடமிருந்து சீதையை மீட்டெடுத்த இராமன் உள்ளத்தாலும், உடலாலும் அவள் களங்கமற்றவள் என்பதை தானுணர்ந்து கொண்டாலும், உலகின் பார்வைக்கு அஞ்சி அவளை அக்கினி பிரவேசத்திற்கு ஆட்பட்டதுகின்றான். அவன் செயல் குறித்து அகலிகை “உள்ளத்திற்கு தெரிந்தால் போதாதா? உண்மையை உலகுக்கு நிரூபித்து விட்டால் மட்டும் அது உண்மையாகிவிடப் போகிறதா!” எனச் சினம் கொள்கிறான். இராமன் மேல் அவள் கொண்டிருந்த அன்பும், மதிப்பும் குன்றிப் போகின்றது. அந்த வறட்சி அவனை மீண்டும் கல்லாக்கி விடுகின்றது. காலகாலமாக பெண் தன் கற்பினை உலகத்திற்கு நிரூபிக்கவேண்டிய கட்டாயத்திற்கு உள்ளாக்கப்படுகின்றாள். ஆயின் கட்டாயத்தில் ஒழிந்ருக்கக்கூடிய அடிமைத் தனத்தையும், ஆணாதிக்கத்தையும் அறிந்திதாது, அடிபணிந்து போகிறாள்; அந்த ஒட்டுமொத்த பெண் சமூகத்தின் ஒற்றைப் பிரதிநிதி சீதா. “அவர் கேட்டார் நான் செய்தேன்” என கணவன் மேற்கொண்ட அன்பினால் தன் செயலின் உள்ளே ஒழிந்திருக்கு சூட்சமம் அறியாது, தன் செயலிற்கான நியாயத்தை நிறுவ விளைகிறாள். இது ஆண்டாண்டு காலமாய் நடந்துவரக் கூடிய அநீதி. பெண், தன்னை கற்புடையவள் என நிரூபிக்க பின்பற்ற வேண்டிய சட்டத்திட்டங்கள் ஆயிரம்.

இவையெல்லாவற்றையும், ஓர்வித விமர்சனப் பார்வையோடு பார்க்கின்ற புதுமைப்பித்தன், இந்த சமூக ஒடுக்குமுறையை விமர்சிக்கும் நோக்கிலேயே “சாப விமோசனம்” எனும் கதையை எழுதியுள்ளார். கற்பிற்கு இவர் கொடுத்த கருத்தியல் இக்காலத்திற்கும் சூழலிற்கும் ஏற்புடையதாக அமைந்துள்ளது.

செ. கதிர்காமநாதன்

செ. கதிர்காமநாதன் (1942 - 1972) கரவெட்டி யாழ்ப்பாணம் தேவதாரணியேஸ்வரர் வித்தியாலயத்திலும் விக்னேஸ்வராக் கல்லூரியில் கல்விக்கற்றார். 1963 இல் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டம் பெற்றார்.

இவரது முதற் சிறுகதைத் தொகுதி கொடும்பனி 1968 இல் வெளி வந்தது. அவ்வாண்டுக்கான சாகித்திய மண்டலப் பரிசு இத்தொகுதிக்குக் கிடைத்தது. மூவர்கதைகள், நான் சாகமாட்டேன் ஆகியன இவரது சிறுகதைத் தொகுதிகளாகும்.

மொழிபெயர்ப்பு, அறிமுகங்கள், இலக்கியக் குறிப்புக்கள் போன்ற வற்றையும் எழுதிவந்தவர் செ. கதிர்காமநாதன். இவர் ஈழத்து சிறுகதைக்கு வளம் சேர்த்தவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர். தன் சமூகத்தில் காணப்படும் மனிதர்களை கதைமாந்தராக்குவதில் வல்லவர். சமூக ஏற்றத்தாழ்வு, சமூக முரண்பாடு, ஏழ்மை, சுரண்டல், கலாசார சீர்கேடுகள் என்பன இவரது கதைகளில் முக்கிய இடம் பெற்றன.

“கொடும் பனி கதைகள்” வாசகர் மனதில் புதிய அனுபவத்தையும் இரசனை உணர்வையும் ஏற்படுத்தவல்லன. மண் வாசனை கமழும் வகையில் பேச்சுமொழியை கையாள்வதில் ஆளுமை யிருந்தவர். தேர்ந் தெடுக்கும் கதைப் பொருளும், கதை சொல் முறையும் இவரது சிறுகதை வெற்றிக்கு பின்புலன்களாகும். எனவே செ. கதிர்காமநாதன் ஈழத்து சிறுகதையில் பதித்துள்ள தடம் என்று அழியாதது.

4 வெறும்சோற்றுக்கே வந்தது

செ . கதிர்காமநாதன்

யன்னல்களைத்திறந்து விட்டால் வெளியே றோட்டுத் தெரிகிறது. நீண்ட, அகலமான, தார் ஊற்றப்பட்டு ஒப்புரவு செய்யப்பட்ட நேர்த்தியான றோட்டு அது. எந்த நேரமும் அந்த றோட்டு கறுசுறுப்பாகக் காணப்படுகிறது. அடிக்கடி பஸ்களும், கார்களும், அங்குமிங்குமாக அலையெறிந்து கொண்டிருக்கும் மனித வெள்ளமுமாக, அது நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருக்கிறது.

ஒரு நாள் யூரா கண்ணாடி யன்னல்களைத் திறந்து வைத்து விட்டு, அவளது பார்வைக்கு எட்டக்கூடிய தூரத்திலேயுள்ள அந்த றோட்டிலே என்ன நடந்து கொண்டிருக்கிறதென்பதை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருப்பது வள்ளிக்குப் பழக்கப்பட்டு விட்டது. இதற்கு முன்பெல்லாம் அவளுக்கு இத்தகைய பரபரப்பான மஹேந்திர ஜாலங்கள் நிறைந்த றோட்டுகளைத் தெரியாது. அவள் கண்டதெல்லாம் வெறும் புழுதி றோட்டுகளும், காட்டுமரஞ் செடிகளும், காய்ந்து கறுத்த சில மனிதர்களும் டிராக்டர்களும் மட்டுமே. கிளிநொச்சி வட்டாரமொன்றைச் சேர்ந்த குடியேற்ற நிலப்பகுதியொன்றில் ஏழு குழந்தைகளுக்கு ஒரு அக்காவாக ஒரு சிறிய குடிசையொன்றுக்கு பசியும் பட்டினியும் அழுகையும் அச்சமுமாக வாழ்க்கையை ஒட்டிக் கொண்டிருந்த வேளையில் தான் அவளை அதிர்ஷ்டம் வந்து அணைத்து விட்டதாகப் பெற்றோர் சொன்னார்கள்.

அவளுக்கு அது எப்படியான அதிர்ஷ்டம் என்பது தெரியாது. தாயைக்கேட்டாள். அவளுக்கு மூன்று நேரமும் வேளாவேளைக்கு, இறைச்சி, மீன், முட்டையோடு சாப்பாடு கிடைக்கப்போகிற தென்றும் விதவிதமான சட்டைகளை அவள் அணியலாமென்றும், வசதியும் காற்றோட்டமும் நிறைந்த ஒருபெரியதொரு வீட்டிலே பொழுத கழியப் போகிறதென்றும், மகிழ்ச்சி நிரம்பிய முகத்தோடு தாய் கூறினாள். இறைச்சி, மீன், முட்டையென்றதும், முதலில் வள்ளிக்குத் தலைகால் புரியவில்லை. இத்தகைய சாப்பாடுகளை அவளது சொந்த வீட்டிலே எங்கே காணமுடிகிறது? சாம்பல் மொந்தன் வாழைக் காய்களை வெட்டி நறுக்கி பூசனிக்காய்களைப் பிளந்து

துண்டுகளாக்கி - தினம் தினம் சமையல் நடக்கிறது. சாப்பிட்டு நாவுக்கும் சலிப்புத் தட்டிவிட்டது. வாழைக்காயையும் பூசனிக் காயையும் கண்ட வள்ளிக்கும் ஒருவித வெறுப்பு வந்து விட்டது.

வள்ளிக்குக் கொழும்பிலே ஒரு வீட்டில் வேலை கிடைத்திருக்கின்ற செய்தி மற்றக் குழந்தைகளுக்குள் பரவியது. இறைச்சி, மீன், முட்டை, இந்தச் சொல் லேசாக ஒரு பொறாமைமையும் அவர்களுக்குள் கிளறிவிட்டது. வள்ளிக்கு நேரே இளையவளான காந்தி, தாயின் சேலைத் தொங்கலைப் பலாக்காரமாகப் பற்றி இழுத்துத் தண்ணையும் வேலைக்கு அனுப்பும்படி கெஞ்சிக்கேட்டுக் கொண்டாள். அவளின் கெஞ்சல் தாயின் காதுகளில் ஏறவில்லையென்றதும் கண்களில் கண்ணீர் துளிர்ந்துவிட்டது. அவளது ஆக்கினையால் சினமுற்று, தாய் கைகளை ஒங்கியபோது காந்தியின் உள்ளம் ஆவேசமடைந்து, விம்மலுக்கிடையே புலம்பினாள்.

“அவவுக்கு நெடுக - வாரப்பாடு தண்ணை மூத்த மேளிலை தான்! எங்களிலை எப்பெனும் பாசயில்லை அவளுக்கு இறைச்சி, மீன், முட்டையோடு சாப்பாடு போட்டுக் கொழுக்க வைக்க வேணுமெண்டு, அனுப்ப நினைக்கிறா எங்களைப்பற்றி எள்ளளவும் நினைக்கிறா. இல்லை அவளைவிட நான் தானே ஒல்லி? எனக்குத்தானே கைகாலெல்லாம் எலும்பு தெரியுது... நான் தானே பேத்தைச்சி மாதிரி இருக்கிறேன்? என்னை அனுப்பினால், கொழுத்துவந்திடுவேன் எண்டு அவவுக்குப் பொறாமையா இருக்கு... ஒரு வாழைக் காயையும், கோதம்பைப் புட்டையும் காய்ச்சிக் காய்ச்சித் தந்துட்டு வேலை மட்டும் மாடு மாதிரி வாங்கிப் போடுவா. பாப்பம் ... பாப்பம் ... இனிப் பாப்பம், பிள்ளை எண்டு கெஞ்சிக் கொண்டு வேலை செய்விக்கவா, வா, காட்டித் தானேன்.”

தாயும் தந்தையும் கம்பீரமான தமது உடலைக் கோணிக் குறுகலாக்கி முகம் விகசிக்க ஐம்பது ரூபாயைப் பெற்றுக்கொண்டு, அவளை யாரோ அந்நியனுடன் வழியனுப்பி வைத்தபொழுது காந்தி சொன்னது போல அவளுக்கு இனிக் கோதுமைப்புட்டும் வாழைக்காய்க் கறியும் சம்பலும் நித்திய சாப்பாடாகாது என்ற எண்ணமே பிரிவுத் துயரைப் போக்கடித் திருந்தது. இறைச்சி....! மீன்! முட்டை! அவற்றை அவளால் கற்பனை செய்ய முடியவில்லை! அவளது வீட்டிலே நிற்கும் நூலைந்து கோழிகள் ஒன்று மாறி ஒன்று இட்டுத் தள்ளும் முட்டைகளை இஸ்கூல் மாஸ்டர் வீட்டுக்கும், சனிற்றறி வீட்டுக்கும் எடுத்துச் சென்று

காசாக்கி மீண்டதையே, அவள் தனது வாழ்க்கையில் கண்டிருக்கிறாள். அந்த முட்டைகள் அவளது வீட்டில் கோதும்பை மா வாங்குவதற்காகவும், மண்ணெண்ணெய் வாங்குவதற்காகவும் கறி மிளகாய் வாங்குவதற்காகவும், காசுக்குப் பதிலாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்ற ஒரு பண்டமாகி விட்டது. கோழிகள் அடைகிடந்து விட்டால் போதும், மண்ணெண்ணெயோ, கோதும்பையோ வாங்க முடியாமல் அந்த வீடு தவியாய்த் தவித்துவிடும். அடைகிடக்கிற கோழிகளைப் பார்த்து “படுவான் அடிச்சதுகள்” என்று அவளதுதாய் திட்டித்தீர்ப்பதையே இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் கேட்கலாம். ஒருவிதத்தில் அது கோழிகளுக்கே உரித்தான வசவுகளல்ல. மறைமுகமாக அது அவளது கணவனையும் சாடுகிறது. வயிறுமுட்ட, எங்கோ சென்று கள்ளை நிரப்பிவிட்டு வந்து, பிதற்றலும் அட்டலும் அட்டகாசமுமாகக் கொட்டிலுக்குள் முடங்கிக் கிடக்கும் அவளது கணவனை, கோழியைச் சாட்டி, ஆட்டைச் சாட்டி, குழந்தைகளைச் சாட்டி, தனது வயிற்றெரிச்சலையெல்லாம் அவள் கொட்டிக்கொண்டிருப்பாள். நேரடியாக அவனைத் தூக்கினால் அவன் கொடுக்கும் அடிகளையும் உதைகளையும் வாங்கிக் கட்ட முடியாது. உடலில் எள்ளளவும் இடமில்லை. முன்பெல்லாம் வாங்கிக் கட்டியாகிவிட்டது. வள்ளி தலைச்சன் குழந்தையாக வயிற்றிலே இருந்த காலத்தில் கணவன் என்ற அந்த முரட்டு ஆத்மா பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்புக் கம்பியைத் தூக்கிவந்து பார்த்துப் பாராமல் முதுகிலே இரண்டு குறிகளைக் கதறக் கதற வைத்திருக்கிறது. அவை இன்னும் பெரிய தழும்புகளாக சட்டையை அகற்றி விட்டுப் பார்த்தால் முதுகிலே தெரிகின்றன.....

வீட்டில் குழந்தையிலிருந்து விடுபட்டு, பெரிய வீதிகளையெல்லாம் பிரமிப்போடு கடந்து வந்து, கடைசியில் பெரியதொரு பங்களாவின் வாசலில் வந்து நின்று பொழுது வள்ளிக்கு உடலெல்லாம் புல்லரித்தது. அது ஒரு சொர்க்கத்தின் வாசல் போன்ற உணர்வு பரவியது. முற்றத்திற்கு வெளியே பூத்துக் குழுங்கிய, சிகப்பு, மஞ்சள், வெள்ளை, றோஸ்நிற ரோஜா மலர்கள் அவளது இதயத்திலே கற்பனைத் தந்தியை மீட்டின. அந்த வண்ண வண்ணப் பூக்களை அவள் முன்பு கண்டதில்லை. அவற்றைப் பிடுங்கி, சிறு வயதிலேயே அடர்த்தியும் நீளமுமாக வளர்ந்திருக்கும் தனது கருநிறக் கூந்தலில்- பிறகு - சூட்டிப் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என எண்ணிக் கொண்டாள். கூந்தலிலே மலர்களைச் சூட்டிப்பார்ப்பது அவளுக்குப் பிடித்தமான ஒன்று. குடியேற்றப் பகுதியிலுள்ள காட்டு ஓரங்களில் ஓங்கி நிற்கும் கொன்றை மரங்களிலும் பிச்சி மரங்களிலும்

அவரி மரங்களிலும் ஏறி, மலர்களைப் பிடுங்கி, மலர்களை மாலை கோர்த்துத் தனக்கும் தனது தங்கைக்கும் சூடி, அழகு பார்த்து அவள் மகிழ்ந்ததைப் போலவே இந்த மலர்களையும் பறித்து இங்கு சில விளையாட்டு தோழிகளையும் சேர்த்துக் கொண்டு அவள் துள்ளித் திரியலாம்.

இறைச்சி, மீன், முட்டை, இந்த இனிய கனவுகளுடன் மகிழ்ச்சியும் அச்சமுமாக அந்த வீட்டுக்குள் அடியெடுத்து வைத்த வள்ளிக்கு அதிர்ஷ்டம் வந்து அணைத்து விட்டதாகப் பெற்றோர்கள் சொன்னதன் பொருள் அப்பொழுது தான் புரிந்தது. காந்தி அழுது புலம்பியபோது தன் மீது அவளுக்கு ஏற்பட்டுவிட்ட பொறாமை குறித்து ஆத்திரப்பட்டது தவறு என்று மனம் வேதனைப்பட்டது. அவளுக்கு எங்காவது ஒரு பங்களாவில் வேலை கிடைத்து தன்னைப் போல இறைச்சி, மீன், முட்டைகளையெல்லாம் சாப்பிட்டுக் கூடிய அதிர்ஷ்டம் அவரை அடைந்துகொள்ள வேண்டுமென அவள் உள்ளம் பிரார்த்தித்தது.

அவள் வேலைக்காரியாகப் பொறுப்பு ஏற்க வேண்டியிருந்த அந்த வீட்டிலே இரண்டே இரண்டு நபர்கள் மட்டும் தான் இருந்தார்கள்! அவர்கள் கணவனும் மனைவியும். காலையிலே இருவரும் எங்கோ ஒரு பெரிய கந்தோருக்கு, மிக நேர்த்தியாகப் புறப்பட்டுச் செல்வார்கள். பின்னேரம் திரும்பி வருவார்கள். இது ஒன்றும் அவளுக்குப் புதிதல்ல! அவளது தாயும் தந்தையும் கூலிகள்! காலையிலே புறப்பட்டுச் சென்றால் பின்னேரம் சூரியன் மறைந்துவிட்ட பிறகு தான், அவர்களும் வீட்டுக்கு வருவார்கள். ஒருநாள் பூராவும் அவளும் அவளது சகோதரர்களும் வீட்டு வளவுக்குள்ளும் காட்டு நிலங்களிலும் அயல் அட்டைகளிலும் விளையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். அவர்களுக்குக் கூட்டாக அவர்களைப் போன்றே வீட்டில் தனிமைப் படுத்தப்பட்டிருக்கும் அயல் வீட்டுச் சிறுககளான நந்தன், லச்சுமி, நாகன், மாணிக்கம் எல்லோருமாகக் கூட்டுச் சேர்ந்துவிடுவார்கள். பற்றைகளிலே படர்ந்து வளர்ந்திருக்கும் குன்று மணிச் செடிகளைத் தேடிப்பிடித்து இளம்பருவத்திலிருக்கும் குன்றுமணிக் காய்க்கொத்துக்களைப் பறித்து அதற்குள் மெல்லின றோஸ் நிறத்திலிருக்கும் மணிகளை மாலையாகக் கோர்ப்பது, அவர்களுக்குப் பிரதியைத்தருகிறது. அல்லது குறிஞ்சாக் கொடியின் கீழ், முற்றிய காய்கள் வெடித்துப் பிளந்து, பஞ்சு பறந்து, உதிர்ந்துகிடக்கும் கோதுகளைப் பொறுக்குவார்கள். அது பாம்பைப் போன்றிருக்கும் அந்தக் கோதில்

இரு சிறு துவாரமிட்டு, குன்று மணிகளை, கருமை நிறம் தெரியத் தக்கதாகச் சொருகிவிட்டால் அப்புறம் பேசவே வேண்டியதில்லை. நிஜமான பாம்பேதான்! அது பட மெடுத்து , ஆடி அசைந்து சீறிச் சினந்து ஆடவேண்டாமா? அதை ஆட வைக்கிற இரகசியம் அவர்களுக்குத் தெரியும். நீண்ட கூந்தல் மயிரைக் கோதின் முனையில் துளை இட்டு முடிந்து இவ் இரண்டையும் தென்னை ஈர்க்கில் தொடுத்துவிட்டபின் பார்க்கவேண்டுமே! பாம்பு துள்ளித் துள்ளி ஆடும்! சீறிச் சினந்து ஆடும்! பாய்ந்து பாய்ந்து கொத்தும்! அதைக்கண்டு குழந்தைக ளெல்லாம் ஆரவாரமாகக் கூச்சல் போடுவார்கள்! சிரிப்பார்கள்! அந்தப் பாம்பைத் தாங்களும் ஆட்டுவதற்குத் தரும்படி கெஞ்சுவார்கள். அமுலார்கள்... அல்லது குரும்பட்டைத்தேர் கட்டி விளையாடக்கொண்டிருப்பார்கள். இந்த விளையாட்டுகளால் நெடு நேரமாகப் பசி மறந்து போயிருக்கும்.

அந்த வீட்டுக்கு வந்த இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குள் அவளுக்குப் பல உண்மைகள் தெரிந்து விட்டன. பதினொரு வயதுச் சிறுமியாக இருந்த போதிலும் எதையும் அவளால் சிந்திக்க முடியும். அந்தச் சுற்று வட்டாரத்திலே அவளுக்கு எந்த ஒரு விளையாட்டுத் தோழிகளுக்கும் இடமில்லை! மிக நேர்த்தியான - விலை உயர்ந்த உடைகள் அணிந்து அவர்கள் வண்ணப் பூச்சிகள் போலத் திரியும் சிறுமிகள்! அவர்கள் முகம்கொடுத்து அவளோடு பேச வேண்டுமே ! ஊஹும் ! அவர்களது முகத்தில்தான் என்ன இளக்காரம்! அவளை ஏற இறங்க வைத்துப் பார்க்கிற பொழுது தான் எத்துணை இளக்காரம் தெரிகிறது. யன்னலுக்கூடாக முகம் புதைத்துக் கைகளை அசைத்து அவர்களைக் கூப்பிடவே அவளுக்கு அச்சமாக இருக்கிறது! நடுக்கமாக இருக்கிறது! துணிச்சலை வரவழைத்துக்கொண்டு அவள் நிற்கும் யன்னல் ! ஓரமாகக் கடந்து சென்ற சிறுமி ஒருத்தியை அவள் கூப்பிட்ட பொழுது - “முடியாது” என எவ்வளவு வேகமாக அந்தச் சிறுமி தன் தலையை ஆட்டிவிட்டு ஓடிவிட்டது! அவள் ஓடியாடிய அவளது சொந்தப் புழுதி மண்ணில் “நந்தா” என்று அவள் கூப்பாடு போட்டால் போதுமே. ஒரு பரிவாரமே அவளைத் தேடி ஓடி வந்து விடும்.

இறைச்சி.. மீன்.. முட்டை... இந்த இனிய கனவுகளுடன் அடியெடுத்து வைத்த அவளுக்கு , இறைச்சி மீன் முட்டை இவைகளைக் காண நித்திய வாய்ப்பு இருக்கத்தான் செய்தது! ஆனால் ... ஆனால் ..

வீட்டிலே ஆரவாரமாகச் சத்தமிட்டு, தாயிடம் உரிமையோடு கேட்டு விரும்பியவாறு வாய் நிறையச் சாப்பிடுகிற அந்த உரிமையையே அவள் இழந்துவிட்டபின் , இறைச்சி - மீன் - முட்டை - என்ற அந்த உணவு வகைகளே அவளுக்குச் சங்கடத்தை ஊட்டின. மெளனமாக ஆசைகளை அடக்கிக்கொண்டு, “பசிக்கிறதே” யென முரண்டு பிடிக்க முடியாமல் எஜமானும் சீமாட்டியும் சாப்பிடும் வரை காலம் தாழ்த்தி, வாயிழந்த, அந்த நிலைதான் அவளுக்குக் கிடைத்த அதிர்ஷ்டமா ?

அன்றொரு நாள் ஏதோ ஒரு கதையில் அவளைப்பார்த்து, வீட்டு எஜமானி சொன்னார்

“டியோய் வள்ளி இப்படியெல்லாம் உன்னை வீட்டிலே சாப்பிட உனக்குக் கிடைச்சிருக்காடி?” வரையிக்கை பயித்தங்காய் மாதிரி பேத்தைபத்தி வந்தாய். இப்ப என்னடா என்றால் ஆணைமாதிரி கொழுத்திட்டாய்! இந்தச் சொகுசெல்லாம் உனக்குத் தொடர்ந்து வேணுமெண்டால் நல்ல பிள்ளையாக எங்களோடெ நெடுக இருக்க வேணும்! இல்லையோ பேந்தும் போய், உங்கடை குச்சிவீட்டுக்குள்ளை, நாய், பண்டி, வாழ்க்கைதான் நீ வாழுவாய்! அங்கையென்ன, உனக்கு கோதம்பை றொட்டியும் அரை குறைச் சோறும், சம்பலும் தானே உன்னை கொப்பன், கோத்தை சமைத்துப் போடுவினம்! உன்னை அதிர்ஷ்டமடி! நீ எங்கடை வீட்டுக்கு வேலைக்காரியாக வந்தது! நீ ஊருக்குப் போகயிக்கை அங்கையுள்ளவங்கள் எல்லாம் உன்னைப் பார்த்து அதிசயிக்கப் போறாங்கள்! நீதான் அங்கை பெரிய இடத்துப் பெட்டை போல இருக்கப் போகிறாய்!”

எஜமானி இப்படிச் சொல்வதை ஆரம்பத்தில் கேட்ட பொழுது அவளுக்கும் பெருமையாகத்தான் இருந்தது! எஜமானியும் அடிக்கடி இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டுதான் வருகிறாள்..... அவள் ரொம்பப் பெரிய அதிர்ஷ்ட சாலியாம்.!

அந்த வீட்டிலேயுள்ள பெரிய பெரிய நாற்காலிகளையும் தளபாடங்களையும் கண்ணாடிப் பொருட்களையும் அலங்காரங் களையும் மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்த்து, பணக்கார வீடொன்றில் வேலைக் காரியாக இருக்கிறாள் எனத் திருப்திப்படுவதாக இருந்தால், வள்ளிக்கு அந்த வீடு பெரிய அதிர்ஷ்டமாகத்தான் இருக்கண்டும். அப்படியே, அந்த வீடு தனது அதிர்ஷ்டத்தின் விளைவு என அவளும் கொண்டவள் தான்! ஆனால் அவளது பிஞ்சு உள்ளம் துடிக்கக்கூடிய முறையில்,

அவளை ஒரு தீண்டத்தகாதவள்போல அவர்கள் கருத்திற் கொண்ட பொழுது தான் அவளுக்கென்று ஒரு “புதிய விதியை” அந்தப் பணக்காரக் குடும்பம் சிருஷ்டிக்க முயல்வதை அவள் கண்டாள்....

வள்ளிக்கென்று ஒரு பழைய துட்டத்தைக்கொடுத்து, தரையிலே உட்கார்ந்து சாப்பிட வேண்டுமென்றும் ஒரு பாயைக் கொடுத்து சமயலறையின் ஒரு மூலையிலே விரித்துப் படுக்குமாறும் அவர்கள் கூறியபொழுது - அவர்களது அந்த விதிக்குப் பணிந்தவர்களாக அவள் தன்னைக் காட்டிக்கொண்ட போதிலும் ஒரு கேள்வி அவளுக்குள்ளேயே பிறந்தது. ஒரு குரல் ஆவேசமாகக்கிளர்ந்தது. அவள் பிறந்து வளர்ந்த இந்த உலகத்தில் அவளுக்கு முதன் முதலாகத் தெரிய வந்த ஏற்றத்தாழ்வு, சாதி அமைப்பு ஒன்றேதான்! அதன்படி பார்த்தால், அவள் ஒரு வேளாளர் பெண்! தாழ்த்தப்பட்டவர்களை வீட்டுக்கு வெளியே நிறுத்தி, அவர்களது கை மண்டையிலே செம்பு ஒட்டிக்கொள்ளாமல் குபுகுபு வென்று தண்ணீர் ஊற்றிய ஒரு உயர்சாதிப் பெண்ணாகக் கிளிநொச்சியிலே உலாவி வந்த ஒருத்திக்கு - அதே விதிமுறைகளை அதே இவர்களும் சிருஷ்டிக்கிறார்கள்! அவளுக்கென்று ஒதுக்கப்பட்ட ஒரு இடம்! அவள் தரையில் தான் உட்காரலாம்! நூற்காலியில் உட்காரமுடியாது! வீட்டைப் போல சகஜமாக தாராளமாக சுதந்திரமாக எந்த ஒரு பொருளையும் தீண்ட முடியாது!

எஜமானனையும் எஜமானியையும் தேடி வரும் நண்பர்களுக்கும் சினேகிதைகளுக்கும் இன்ன கிளாஸில் தான் தேநீர் வழங்கப்பட வேண்டுமென்றோ இன்ன கோப்பையில் தான் உணவு பரிமாறலாமென்றோ எந்த ஒருநியதியும் கிடையாது. ஆனால் அவர்களோடு தப்பித் தவறி ஒரு வேலைக்காரி வந்து விட்டால் வள்ளியின் கிளாசில் தான் மரியாதைக்குப் பயந்து தேநீர் வழங்க உத்தரவாகிறதே!

ஆனால் எஜமானி சொல்லுகிறாள். “உன்னை வீட்டிலே அரையும் குறையுமாகச் சாப்பிடக் கூட வழியில்லாமல் கிடந்து, சாக இருந்த நீ உன்னை நல்ல காலத்துக்குத் தான் இங்கே வந்திருக்கிறாய் இப்படியான ஒரு சொகுசான அறை கூட உனக்கு படுக்கக்கிடைச்சிருக்காது! என்னடி சொல்லுகிறாய்?”

காற்றோட்டமும் வெளிச்சமும் வசதிகளும் நிறைந்த வீடாக இது இருக்கலாம்.... அவள் இருந்தது, பலரும் ஒன்றாக அடைந்து கிடக்கும் ஒரு சிறு குடிசை என்பதும் உண்மையே.

அதன் ஒரு மூலையில் இருக்கும் சாக்குக் கட்டிலில் அவள் விரும்பியது போல ஏறிப் படுக்க முடிகிறது. இங்கே எத்தனை கட்டில்கள்! குளிர்றெடுத்தாலும் முடிகிறது என்ன? உறைகளைத் தேய்க்கவும் படுக்கைவிரிப்புகளை அலம்பவும், மடித்து வைக்கவும் மட்டுமே முடிகிறது.

“உன்னை அதிர்ஷ்டம் தானடி எங்களட்டை வந்திருக்கிறாய்”

ஒருநாள் இப்படி எஜமானி கூறிய சமயம் ஏதோ ஒரு துணிச்சலில் வள்ளி சொன்னாள்.

“எங்கடை வீட்டிலே இருக்கிற சொகுசை உங்களுக்கு என்னம்மா தெரியப்போகிறது?”

இந்தப் பதிலைக் கேட்டதும் அம்மாவும் ஐயாவும் ஒரு கணம் வெவ் வெவ் துடித்துப் போய்விட்டார்கள்! ஏதோ ஒரு போலிக் கோலத்தைக்கண்டு அஞ்சியவர்களைப் போல “என்னடி சொன்னாய்?” என அத்தடினார்கள்... அம்மாவிடம் ‘செல்லம் கொடுத்து விட்டாய்’ என ஆங்கிலத்தில் ஐயா சொன்னதும், அது தன்னைப்பற்றியது என அவளுக்குப் புரிந்தது.

அன்று வழக்கத்துக்கு மாறாக அன்பு ததும்ப வள்ளியை அழைத்த வீட்டு எஜமானி அவளுக்கு இரண்டு மூன்று - ரூபாய் பெறுமதியில்லாத இரு தோடுகளை அன்பளிப்பாக வழங்கிவிட்டு, அவளது அழகைப் பார்த்து ரசிக்க விரும்புகிறவள் போல வள்ளியிடம் சொன்னாள்.

“எங்கேடி சுரையைக் கழற்றித் தோட்டைக் காதிலை போட்டுக் கொண்டு வா... ஓட்டை குத்திவிட்ட கொப்பனுக்கு, பாவம் - இவ்வளவு நாளும் ஒரு தோடு போட்டு உன்னை அழகு பார்க்கத்தானும் வழியில்லாமையே இருந்திருக்கடி! உன்னை நல்லவிதிக்கு எங்களட்டை வந்திருக்கிறாய். போ...போ... போட்டுக் கொண்டு வா!”

அவை வெள்ளித் தோடுகள்! அவை கிடைத்தது கூட பேரதிர்ஷ்டம் போல எஜமானி அபிநயித்து சொன்ன பொழுது வள்ளிக்கு முகமெல்லாம் விகசித்தது. பெண்களுக்கே உரித்தான நாணத்துடன் அவற்றை வாங்கி கண்களில் நன்றியுணர்ச்சி பொங்க அவள் தனது காதுகளில் அவற்றைப் பூட்டிக் கொண்டிருந்த சமயம் எஜமானி தனது கணவனைப் பார்த்து ஆங்கிலத்தில் சொன்னாள்.

“இது என்ன இந்தப் புதிய ஏற்பாடு என்று யோசிக்கிறீர்களா ? இப்பொழுதெல்லாம் வேலைக்கார்களைப் பிடிப்பதென்றால் எவ்வளவு ரொம்பப் பெரிய கஷ்டம் சொல்லுங்கள். போனமுறை பொங்கல் தினத்துக்கு ராணி வீட்டிலே நின்ற இரு வேலைக்காரிகளும் பதுச் சட்டை நகை என்றெல்லாம் வாங்கிக்கொண்டு பிறகு வருவதாகப் போனவர்கள் தான், திரும்பிவரவேயில்லை. ஏன் இறைவரி மதிப்பாளர் இராகவன் வீட்டை எடுத்துப்பாருங்களேன். அங்கே நிண்ட வேலைக்காரப் பெட்டை களவெடுத்து நல்லாச்சாப்பிடுமாம். ஒருநாள் தேத்தண்ணி போட்டு தன்ரையெண்ணத்துக்கு குடித்துக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டுவிட்டு மிஸ்ஸிஸ் ராகவனுக்குக் கோபம் வந்துட்டுது. நல்லா அடிச்ச போட்டா, அந்தக் கழிசறை.... அதுடைய பிச்சைக்காரப்பத்தி..... திண்ட வீட்டுக்கு இரண்டாம் செய்யிற நாய் - பொலிசட்டைப் போய்ச் சொல்லி மானக் கோபப் போச்சு. நல்ல காலத்துக்குப் பொலீஸ் ராகவனுக்குப் பழக்கமா இருந்ததாலை மேலுக்குப் போகவிடாம உள்ளுக்கேயே சடைஞ்சாச்சு..... இதை நான் ஏன் சொல்றனெண்டால் இந்தப் பெட்டையை நாங்கள் இரண்டு மூன்று நாளைக்குப் பேய்க்காட்ட வேண்டிருக்கு. அவளுடைய தகப்பன் வாறான். பிள்ளையைப் பார்க்க போறானாம். கடிதம் போட்டிருக்கிறான்.”

வள்ளியோடு முகம் கொடுத்துக் கதைக்காத ஐயா மனைவியின் ஆங்கில ‘லெக்ஸரைக்’ கேட்டதும் சொன்னார்.

“டியேய் வள்ளி! வேறு வீடுகளில் எண்டால் வேலைக்காரிகளுக்குச் சாப்பிடக்கூடக்குடாதுகள்! உனக்கு வேலையும் குறைவு. அம்மா உனக்குச் செல்லமும் தாறா! ஏதோ நல்ல விதியிருந்து எங்களட்டை வந்திருக்கிறாய்.”

வண்ணமலர்ச் செடிகள் மிகுதியாக வளர்ந்து நிற்கும் அந்த வீட்டுக்குள் நுழைந்த வள்ளியின் தந்தை கந்தனுக்கு அப்படிப்பட்ட ஒரு வீட்டை ஏழு தலைமுறை சென்றாலும் தனது சந்ததியால் கட்டிமுடிக்க இயலாதென்ற திடமான நம்பிக்கை அதைப் பார்த்ததும் ஏற்பட்டது. அங்குள்ள சுவர்கள் - அங்குள்ள விறாந்தைத் தரைகள் - அங்குள்ள மின்விளக்கு அலங்காரங்கள் - அங்குள்ள மீன் தொட்டில்கள் யாவுமே அவளைப் பிரமிப்பிலாழ்த்தின. உண்மையிலேயே வள்ளி அதிர்ஷ்டக் காரிதான்! அவள் பிறந்த நட்சத்திரத்தை அவன் நினைத்துப் பார்த்தான்

திருவோணம். ராணியாட்டம் வாழுவாள் என்று சோதிடர் சொல்லி இருக்கிறார்....

ஒரு பக்கத்தில் ஒதுங்கி, கைகட்டி எஜமானனுக்கும் அவரது மனைவிக்கும்பதில் சொல்லிக்கொண்டிருந்த அவனுக்கு வள்ளிக்கென்று பிரத்தியேகமாக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த கிளாசில் தேநீர் வந்தது! புனிதமான கோயிலொன்றுக்குள் பிரவேசித்த, தேவி சமேதாராய் எழுந்தருளியிருக்கிற ஆண்டவன் முன்னால் பக்திப் பரவசமாக நிற்கும் ஒரு பக்தனைப் போல அவன் குரல் தளதளத்தது.

“எனது தெய்வங்களே! இதெல்லாம் என்னத்துக்கு? மூன்று நேரம் சாப்பாடு குறையாமல், வள்ளியை உங்களது சொந்தப் பிள்ளைபோலப் பாக்கிறியள்..... அவள் அதிர்ஷ்டம் செய்துதான் இங்கை வந்தவள். அவளை ஒருக்கா அவளது தாய் பார்க்க வேணும், கூட்டிக்கொண்டு வா என்று சொல்லி ஆசைப்பட்டவள் தான். ஆனா, தாய்க்குத் தாயாய் என்றை அம்மா கவனிக்கையிக்கை, அவளை என்னத்துக்குக் கூட்டிக் கொண்டுபோய்க் காட்டவேணும்..? ஆறுதலாக - தாய் பார்க்கட்டும்.”

சுவரின் ஒரு மூலையில் சாய்ந்து நின்ற வள்ளியின் குரல் திடீரெனத் தந்தையை நோக்கி எழுந்தது.

“ஏலாது ! நான் வரப் போறேன். இங்கே நிற்க மாட்டன்”

“ஏண்டி..... அங்கை வந்து வயிறு காய்ஞ்சு சாகப் போறியோ? தெய்வம் மாதிரி இந்த அம்மாவையும் ஐயாவையும் விட்டுவிட்டு வாறனெண்டு சொல்ல உனக்கு என்ன பைத்தியமே?”

“முடியாது , நான் வரப்போறேன்... காய்ஞ்சு செத்தாலும் சரி , வருவேன்.”

“நில்லடி..... என்றை குணம் தெரியுமே?”

“நான் மாட்டன் ! வரத்தான் போறேன்”

மகளை விலக்கி வெளியே செல்ல முற்பட்ட, அவனை அவள் பின் தொடர்ந்தாள். அய்யாவும் அம்மாவும் செயலற்று நின்றனர். அவன் குரல் சீற்றமாக ஒங்கி ஒலித்தது.

“நான் மாட்டன், வரத்தான் போறேன்!”

பயிற்சிப் பட்டறை

01. சிறுகதையொன்றின் பண்புகளை எடுத்துக்காட்டி அப் பண்புகள் வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது என்ற கதையில் காணப்படுமாற்றை விபரிக்கുക.

சிறுகதையென்பது சிறிய வடிவத்தில் ஆழமான கருத்துக்களை வாசகர் மனதில் தோற்றவைக்கும் அற்புதமான படைப்பிலக்கிய வடிவமாகும். கதாசிரியர் எடுத்துக் கொண்ட மையைக்கருவை அலாதிபாகச் சொல்லிச் செல்லும் போது கதையில் காணப்பட வேண்டிய அம்சங்களும் பண்புகளும் வெளிப்படும்.

- ★ மையப்பொருள்
- ★ மொழிநடைச் சிறப்பு
- ★ பாத்திர வார்ப்பு
- ★ உரையாடல் பாங்கு
- ★ பேச்சு மொழிப் பிரயோகம்
- ★ சம்பவங்களின் தொடர்ச்சி
- ★ கதையோட்டம்
- ★ படிப்பினைகள்
- ★ அளவான வருணனைகள்
- ★ பொருத்தமான அணிகள், கற்பனைகள்
- ★ உணர்வுகள்

என்பவற்றை கதாசிரியர் கையாள்வார் கதையின் தொடக்கம் சம்பவங்களின் இடையிலிருந்து தொடரும். கதைவளர்ச்சி, உச்சக்கட்டம், சம்பவங்களிடையிலான அதிர்வான முடிவு என்பன நல்ல சிறுகதையில் படிமுறைகளாகும்.

செ. கதிர்காம நாதனின் இக்கதையில் சிறுகதையில் காணப்படும் எல்லாப் பண்புகளும் கையாளப்படுகின்றன. ஒரு சிறுமியின் வறுமை கிராமத்திலிருந்து நகரத்திற்கு அவளைப் புலம்பெயரச் செய்கிறது. ஏழைவீட்டுச் சிறுமி எஜமான் வீட்டு வேலைக்காரியாகிறாள். இறைச்சி, மீன், முட்டை என்ற ஆசையோடு வந்தவள் எஜமான் வீட்டு வரன்முறைக்குள் சிக்கியவளாக கிராமத்தின் வறுமையையும் சுற்றுப்புறத் தோழர்களின்

நட்பையும் எண்ணி மகிழ்கிறாள். ஒருவகையில் எங்குகிறாள். வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது என்ற வினையிலிருந்து விடுபட்டு ஒரு சுதந்திர பறவையாக சிறகடிக்க ஆசைப்படுகிறாள். இதுவே கதை மையம் கொண்ட பொருளாகும்.

கதையில் வள்ளி, காந்தி, அம்மா, அப்பா, எஜமான், எஜமானி ஆகிய இயங்கும் பாத்திரங்களும் சகோதரர்கள். மாஸ்டர் ராகவன், ராணி, நந்தன், லட்சுமி, நாசன், மாணிக்கம் ஆகிய இயங்கா கதாபாத்திரங்களும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

கதையில் பாத்திர வார்ப்பு கருவை நகர்த்திச் செல்ல அவசியமாகும். இக்கதையில் எளிமையான எதார்த்தமான உயிரோட்டமுடைய பாத்திரங்களாக அம்மா, அப்பா போன்றன வாய்க்கப்பட்டுள்ளன. முரண்பட்ட பாத்திரங்களான ஊரடாக கதையை வலைப்பின்னலாக பின்னிச் செல்வது கதாசிரியரின் நேர்த்தியாகும். இங்கு கணவன் - மனைவி, வள்ளி - காந்தி எஜமான் - எஜமானி போன்ற முரண்பட்டபாத்திரங்களின் வலைப்பின்னல் உயிரோட்டமாக உள்ளது கதை உரையாடல் பாங்காக அமைந்துள்ளது.

“அவளுக்கு நெடுக வாரப்பாடு தன்ரை மூத்த மேலிலைதான் எங்களிலே எப்பெனும் பாசமில்லை” என்று காந்தி தாயை நோக்கி கூறிவதிலிருந்து கதைமுடிவில் வரத்தான் போரேன்” என்று கூறும் வள்ளி வரையான பல்பாத்திரங்களின் உரையாடல் கதையெங்கும் பரவியிக்கிறது. கிளிநொச்சி பிரதேச பேச்சுமொழி இக்கதைக்கு மெருகூட்டுகிறது. எடுத்துக் காட்டாக “எங்களைப் பற்றி உள்ளளவும் நினைக்கிறாயில்லை. அவளைவிட நான் தானே ஒல்லி இனிப்பாப்பம் பிள்ளையெண்டு கெஞ்சிக்கொண்டு வேலை செய்விக்கவா”, என்று காந்தி கூறுவதும் “டியோய் வள்ளி இப்படியெல்லாம் உன்ரே வீட்டிலே சாப்பாடெல்லாம் கிடைச்சிருக்காடி ... அங்கே என்ன கோதம்மை ரொட்டியும் அறைகுறைச் சோறும் சம்பலும் தானே உன்டை கொப்பனும் கோத்தையும் சமைச்சப் போடிவினம் என்று எஜமானி கூறுவதிலும் “உன்ரை நல்ல விதிக்கு எங்களிட்ட வந்திருக்கிறாய்” “ஏனடி அங்கே வந்து வயிறுகாஞ்சி சாகப் போறியோ என்று தந்தை கூறுவதிலும் பேச்சுமொழிக் கையாடலை காணலாம்.

கிராமிய வீட்டுச் சூழலிலும் நகர்ப் புற மாளிகையிலும் கதை நிகழ்கிறது. வள்ளியை முதன்மை பாத்திரமாகக் கொண்டு பல இடங்களில்

கதாசிரியர் உள் வந்து பேசுகிறார். கதைக்கான பண்புகளில் இதுவும் ஒன்றாகும்.

இக்கதையில் கற்பனையோட்டத்தையும் வர்ணனையையும் கதிர்காம நாதன் காத்திரமாகவே பயன்படுத்துகிறார். “இத்தகைய பரப்பர்ப்பான மகேந்திர ஜாலங்கள் நிறைந்த ரோட்டுகளைத் தெரியாது”. “அவளின் கெஞ்சல் தாயின் காதுகளில் ஏறவில்லை என்றதும் கண்களில் கண்ணீர் துளித்துவிட்டது”. “முற்றத்துக்கு வெளியே பூத்து குழுங்கிய சிவப்பு, மஞ்சள், ரோஸ், ரோஜா மலர்கள் அவளின் இதயத்திலே கற்பனைத் தந்தியை தீட்டியது”. “விலையுயர்ந்த உடைகள் அணிந்து வண்ணப்பூச்சிகள் போன்ற சிறுமியர்” என கதையின் இடையிடையே வர்ணனைகள் காணப்படுகின்றன.

கதை வாசிப்பவரிடத்தில் உணர்வுகளைத் தோற்றுவிக்கும் இக்கதையில் சோகம் இரக்கம் வெறுப்பு, கோபம், ஆதங்கம், கவலை, மகிழ்ச்சி, ஆனந்தம் என்ற பல்வேறு உணர்வுகள் வெளிப்பட்டு நிற்கின்றன.

காந்தி தாயின் சேலைத் தொங்கலை பலாத்காரமான பற்றி இழுத்து தன்னையும் வேலைக்கு அனுப்பும் படி கெஞ்சும் போது ஒருவகை துயர உணர்வு தொற்றுகிறது. அதனால் விம்மி அழுகின்றாள். கிராமத்து சூழலில் கொன்றை மரங்களிலும் பிச்சு மரங்களிலும் ஏறி மலர்களைப் பிடுங்கி மாலை கோர்த்து தனது தங்கைகளுக்கும் சூடி வள்ளி அழகுபார்த்தபோது மகிழ்ச்சி உணர்வு ஏற்படுகிறது. வண்ணப்பூச்சிகள் போல திரியும் நகர் சிறுமிகள் தன்னுடைய நட்பைப் பாராட்டாதபோது வள்ளி தனிமைச் சிறைக்குள் தள்ளப்படுகிறார் என்பதில் தனிமையுணர்வு தொற்றுகின்றது. எஜமான் வீட்டில் வேலைக்காரியாக வள்ளி அமர்த்தப்பட்டதன் ஏற்றத்தாழ்வு, கட்டுபாடுகள் ஏற்படுத்தப்படுகின்றது. அவள் அடிமை உணர்வுக்குள் சிக்கித் தவிக்கின்றாள். பணக்கார வீடு வெறுமை உணர்வை ஏற்படுத்துகின்றது

வள்ளிக்கு தட்டைக் கொடுத்து தரையிலே உட்கார வேண்டும் என்றும் பாயைக் கொடுத்து சமயலறையில் படுக்குமாறும் கூறிய போது ஏற்றத்தாழ்வு சாதியமைப்பு போன்ற சமூக கட்டுப்பாடுகள் மனித மனங்களில் வெறுப்பையே ஏற்படுத்தும் மேலும் வள்ளி “எங்கட வீட்டில் இருக்கிற சொகுசு உங்களுக்கு என்னம்மா தெரியப்போகிறது”. என எதிர்கேள்வி கேட்டபோதும், “ஏலாது நான் வரத்தான் போகிறன் என்று உறுதி கூறும்போதும் விடுதலையுணர்வு மேற்கிளம்புகிறது. அது “இல்லடி என்றை

குணம் தெரியுமோ”. அது தந்தையின் கோப உணர்வை தாண்டி மேலேழுகிறது. எனவே இக்கதையில் சம்பவ அடியாக உணர்வு தொற்றிக் கொள்வதனை வாசிப்பனுவலத்தினூடாக அறியலாம்.

இக்கதை பல படிப்பினைகளை வாசகர் மனதில் ஏற்படுத்துகின்றது. குழந்தைகளின் விரும்பு வெறுப்புகளை புரிந்து கொள்ள வேண்டும். வறுமைகெதிராக முயற்சி செய்ய வேண்டும். ஏற்றத்தாழ்வு பார்க்கக்கூடாது. எஜமான் அடிமை வேறுபாடு வாழ்க்கையின் வேறுபாட்டை ஏற்படுத்தும் செல்வந்தர்கள் ஏழைகள் மீது இரக்கம் காட்டவேண்டும். அடக்கு முறைகளுக்கு எதிராக போராட வேண்டும் போன்ற எண்ணங்களையும் படிப்பினைகளையும் இக்கதை வாசிப்பின் மூலம் தெரிந்துக் கொள்ளலாம்.

இத்தகைய பல்வேறு பண்புகளை செ. கதிர்காமநாதனின் வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது கதை வெளிப்படுத்தியிருப்பதனால் இது சிறந்த படைப்பாக அமைகிறது.

02. வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது என்ற தலைப்பு கதைக்கு பொருந்துமாற்றை கூறுக.

வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது என்ற இக்கதைத் தலைப்பு மையக் கருத்துடனும், கதையோட்டத்துடனும் இணைந்து நிற்கிறது. கிராமப்புற குடிசையிலிருந்து நகர்புற மாளிகைக்கு வள்ளியை வேலைக்காரியாக இடம்மாற்றுவது சோறுதான். இறைச்சி, மீன், முட்டையை கண்டிராத வள்ளிக்கும் சகோதரிகளுக்கும் சாம்பல் மொந்தன் வாழைக் காய்களை வெட்டி நறுக்கி பூசனிக்காய்களைப் பிளந்து துண்டுகளாக்கி தினம் தினம் நடக்கும் சமையலில், இறைச்சி, மீன், முட்டை என்பன வெறும் கனவுதான் நல்ல சாப்பாட்டுக்காகவும் குடும்ப பாரம் குறையும் என்ற பெற்றோரின் உள்நோக்காகவும் வள்ளி அடிமைவேசம் போடுகிறாள். மாளிகை வீட்டில் நண்பர்கள் இல்லாத தனிமையிலும் இன்னது இவ்வாறுதான் என்று எழுதி வைத்த எஜமான் அடக்கு முறைகளிலும் வெறும் சோற்றுக்காக வந்ததன் விளைவுகளை வள்ளி அனுபவிக்கின்றாள். அவளுக்கு சோற்றை விட சுதந்திரம் பெரிதாகத் தெரிகிறது. 11 வயதுச் சிறுமியாக இருந்த போதிலும் எதையும் அவளால் சிந்திக்க முடியும். இறைச்சி, மீன், முட்டை என்ற இனிய கனவுகளுடன் அடி எடுத்து வைத்த அவளுக்கு இவைகளை காண நித்திய வாய்ப்பு இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஆனால் ஆனால் வீட்டிலே ஆரவாரமாக

சத்தம்போட்டு தாயிடம் உரிமையோடு கேட்டு விரும்பியவாறு வாய்நிறையைச் சாப்பிடுகின்ற அந்த உரிமையை அவள் இழந்துவிட்ட போது வெறும் சோற்றுக்காக வந்த விளைவை வள்ளி அனுபவிக்கின்றாள் அந்த அனுபவத்தின் எல்லையில் விடுதலையின் உணர்வு பளிச்சிடுகிறது. அவள் தன் குடிசையின் சுதந்திரத்தில் வாழ விரும்புகிறாள்.

இவ்வாறு இக்கதை நிகழ்வோட்டத்துக்கு ஏற்றதாகவே வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது என்ற தலைப்பு பொருத்தமாயுள்ளது.

3. கிராமத்திலும் நகரத்திலும் வள்ளியின் அவாக்களும் உணர்வுகளும் விருப்பு வெறுப்புகளும் எவ்வாறு வேறுபடுகின்றன. என விளக்குக.

கதையின் நிகழ்களங்களாக கிராமத்து குடிசையும் நகரத்து மாளிகையும் திகழ்கின்றன. கிராமத்தில் வாழ்ந்த வள்ளி நகரத்திற்கு இடம்மாறுகின்றாள். அம்மா, அப்பா, சகோதரிகள், சுற்றத்து நண்பர்கள், விளையாட்டு, சுதந்திரம் என காணப்பட்ட கிராமத்துச் சூழலிலும், மாளிகை எஜமானன், எஜமானி நகர்ப்புற காட்சிகள் என அமையும். நகரச் சூழலிலும் வள்ளியின் இருப்பு நிகழ்கிறது. சிறுமியாகிய அவளின் அவாக்களும் உணர்வுகளும், விருப்பு வெறுப்புகளும் இழையோடி இருப்பதே இக்கதையில் உயிரோட்டமாக அமைகின்றது. இவற்றின் பிரதானமானதாக சுதந்திரமும் அடக்கு முறையும், உரிமையும், உரிமை மறுப்பும் காணப்படுகின்றன.

சிறுபிள்ளைத் தனமாக நகருக்குச் சென்றால் இறைச்சி, மீன், முட்டை கிடைக்குமென்ற அவா வள்ளிக்கு இருந்தது. கோதுமைபுட்டும், வாழைக்காய் அவியலும், சம்பலும் நித்திய சாப்பாடாக இருப்பதை வெறுத்தாள் நல்ல சாப்பாடு கிடைத்தபோது காந்தியின் மனக்குழம்பத்தில் நியாயம் காண்கின்றாள். அதனால் தான் காந்தியும் எங்காவது பங்களாவில் வேலைக்கு சேர்ந்து தன்னைப்போல் இறைச்சி, மீன், முட்டை சாப்பிடக்கூடிய அதிஷ்டசாலியாக வேண்டுமென பிராத்தித்தாள் இங்கு வள்ளியின் அவாவும் விரிந்த மனமும் வெளிப்படுகிறது.

கிராமத்தில் வள்ளி தன் சகாக்களுடன் நாள்பூராவும் வளவுக்குள்ளும், காட்டு நிலங்களிலும், அயல் அட்டைகளிலும் விளையாடிக் கொண்டிருப்பாள். அது சுதந்திரமான சூழல் ஆனால் பங்களா வீட்டுக்கு வந்த பிறகு மிக நேர்த்தியான உடைகள் அணிந்த வண்ணப் பூச்சிகள் போல

திரியும் சிறுமிகளுடன் பேச வேண்டும் என எங்குகிறாள். கிராமத்தில் சுற்றித் திரிந்தவள் இங்கே யன்னலுக்கூடாக முகம் அசைத்து இளக்காரத்துடன் திரியும் சிறுமிகளை கூப்பிட அச்சம் கொள்கிறாள். அவ்வாறு கூப்பிட்ட போது முடியாது என்று தலையை ஆடவிட்டு ஓடுகிறாள். ஒருத்தி வள்ளி சொந்த புழுதிமண்ணில் நந்தா என்ற குரல் போட்டால் ஒரு பரிவாரமே வந்து நிற்கும். ஆனால் நகரத்தில் அப்படி இல்லை. அவளது அவா அத்தமற்று போகிறது.

சொந்த வீட்டில் விரும்பியவாறு வாய்நிறைய சாப்பிடுவாள் ஆனால் எஜமானின் வீட்டில் மௌனமாக ஆசைகளை அடக்கிக் கொண்டு பசிக்கிறது என முரண்டு பிடிக்க முடியாமல் வாயிழந்து நிற்கிறாள். இதுவா அவளுக்கு கிடைத்த அதிர்ஷ்டம் என்று கதாசிரியர் கேள்வி எழுப்பும்போது அச்சின்னச் சிறுசின் மனநிலையை புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

பங்களாலிலே பெரிய நாற்காலிகளையும் தளபாடங்களையும் கண்ணாடிப்பொருள்களையும், அலங்காரங்களையும் பார்த்தும் அவள் திருப்தி படவில்லை. ஏனெனில் அவளைத் தீண்டத் தகாதவளாக எஜமானர்கள் கருதிய போது தனக்கு என்ற புதிய விதியை சிருஷ்டித்த பொழுது வாழ்க்கை மீது அவளுக்கு வெறுப்பு ஏற்பட்டது. தரையில் உட்கார வேண்டும். பழைய தட்டில் உண்ண வேண்டும். சமயலறை மூலையில் படுக்க வேண்டும் என்ற விதிகளை அவள் வெறுத்தாள். ஆனால் கிராமத்து வீட்டில் அவள் விரும்பியவாறு சாக்கு கட்டிலில் ஏறிப்படுக்கவும் விரும்பியது போல சத்தமிட்டு தாயிடம் உரிமையோடு கேட்டு சாப்பிடவும் மகிழவும் வாய்ப்பிருந்தது. இதனால் காற்றோட்டமும் வெளிச்சமும் நிறைந்த மாளிகையை வெறுக்கிறாள் பலரும் ஒன்றாக இருந்த பழைய குடிசையை விரும்புகிறாள் எஜமானதும் எஜமானியினதும் போலி வார்த்தைகளை வெறுக்கிறாள் தன் குடும்பத்தையும் நண்பர் குழாத்தையும் விரும்புகிறாள். இவ்வாறு கதை முழுதும் வள்ளியின் அவாக்களும் விருப்பு வெறுப்புக்களும் உணர்வு பூர்வமாக இக்கதையில் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன.

04. வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது கதையில் வள்ளி பாத்திரம் பெறும் முக்கியத்துவம் யாதென அளக்க.

வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது கதை, செ. கதிர்காமநாதனின் செழுமையான படைப்பாகும். கதையில் உலாவரும் மாந்தர்கள் உயிரோட்டமானவர்கள், யதார்த்தமானவர்கள், உணர்வு பூர்வமானவர்கள் கதையில் முன்னணிப் பாத்திரமாக 'வள்ளி' வாரக்கப்பட்டுள்ளாள். வள்ளி

பதினோரு வயது நிரம்பிய சிறுமியேயாயினும் அவாக்களும் அபிலாசைகளும் உணர்வோட்டமும் விரும்பு வெறுப்புகளும் நிறைந்த யதார்த்தப் படைப்பாகும். கதை முழுதும் வந்து போகும் வள்ளியே இக்கதையில் முக்கியத்துவம் பெறுகிறாள். அவளது சுதந்திரத்தின் அவாவுகையும் அடக்கு முறையை உடைத்துக் கொண்டு வெளிவரும் துடிப்பும், சமூகத்தின் கட்டமைப்புக்கள் மீதான விமர்சன நோக்கும் கதையோட்டத்துக்கு ஏற்பச் செழுமை பெறுவதனாலும் கதையில் வள்ளி முதன்மை இடம் பெறுகிறாள்.

கதாசிரியர் தான் எடுத்துக் கொண்ட கதைக் கருவை அதனோடொட்டிய கதையோட்டத்தை வள்ளி மூலமாகவே நகர்த்திச் செல்வதனால் வள்ளிப் பாத்திரமே முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

வள்ளியின் மன ஓட்டத்துடன் தான் கதை தொடங்குகிறது. 'யன்னல்களைத் திறந்து விட்டால் வெளியே றோட்டுத் தெரிகிறது' எனத் தொடங்கி "அவளது பார்வைக்கு எட்டக் கூடிய தூரத்திலேயுள்ள அந்த றோட்டிலே என்ன நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருப்பது வள்ளிக்குப் பழக்கப்பட்டு விட்டது என விரியும் கதை ஆரம்பத்திலும் சரி, "நான் மாட்டேன் வரத்தான் போறேன்" என அமையும் கதை முடிவிலும் சரி வள்ளியே மையம் கொள்கிறாள். வள்ளி சகோதர களுடன் பெற்றோர்களுடன் எஜமான்களுடன் தொடர்பு படுத்தப்படுகிறாள். கிராமத்துச் சூழலில் மகிழ்கிறாள். நகரத்து மாளிகையில் மனம் வெதும்புகிறாள் இவ்வாறு கதையின் முழுமையில் முக்கிய பாத்திரத்திரமாகத் திகழ்கின்றாள். குடிசை வீட்டின் துயரங்களையும் பங்களா வீட்டின் வசதிகளையும் தாய் வள்ளியை நோக்கியே கூறுகிறாள் வள்ளி மகிழ்கிறாள் பேரதிஷ்டம் எனத் தலைகால் புரியாத பூரிப்பில் மூழ்கிறாள் இந்நிலையில் தான் காந்தியின் பொறாமை எனக்குக் கிடைக்காத அதிஷ்டம் பற்றிய விரிப்பை ஆசிரியர் முன்வைக்கிறார். அதாவது வள்ளியை முதன்மைப்படுத்தியே அவளது அதிஷ்டத்தை மெச்சியே கதை நகர்கிறது என்பதற்கு காந்தியின் கூற்று இன்னும் முக்கியமளிக்கிறது. எனவே வள்ளி முக்கியபாத்திரமாகின்றாள்.

தாயும் தந்தையும் கம்பீரமான தமது உடலைக் கோணிக் குறுகலாக்கி முகம் விகசிக்க 50 ரூபாய் பெறுமதிக்கு வள்ளியை வீட்டு வேலைக்காரியாக கைமாற்றும் போது கதையின் அவலம் தோய்கிறது. எனினும் சின்ன சின்ன ஆசைகளும் எண்ணங்களும் வள்ளியை சூழ்கிறது. வள்ளியைச் சூழ்ந்ததாகவே ஏனைய பாத்திரங்களின் இயக்கமும் நிகழ்கிறது.

அயல் வீட்டுச் சிறுவர்களான நந்தன், லச்சுமி, நாகன், மாணிக்கமும் காந்தி உட்பட சகோதரர்களும் வள்ளியுடன் சேர்ந்து சுற்றித் திரிவார்கள். அயல் அட்டைகளில் விளையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள் நகரச் சூழலில் பங்களா வீட்டின் நிகழ்வுகளும் வள்ளியையே மையப்படுத்துகிறது. எஜமான் எஜமானியின் உரையாடல்களிலும் வள்ளியே மையம் பொருளாகின்றாள் "டியோய் வள்ளி இப்படியெல்லாம் உன்னர வீட்டிலே சாப்பிட உனக்குக் கிடைச்சிருக்காடி? வரைக்கே பயித்தங்காய் மாதிரி பேத்தை பத்தி வந்தாய் இப்ப என்னடா என்றால் ஆனைமாதிரி கொழுத்திடாய்" என்று எஜமானி கூறுவதும் "வள்ளிக்குச் செல்லம் கொடுத்து விட்டாய்" என்று எஜமான் சொல்வதும் "இது என்ன புதிய ஏற்பாடு என்று யோசிக்காதீர்களா" என்று எஜமானி கணவனுக்கு லெக்ஸர் அடிப்பதும் வள்ளியை மையப்படுத்தியேயாகும்.

இவ்வாறு இக் கதையின் மூலப்பாத்திரமாக வள்ளி வார்த்தெடுக்கப் பட்டுள்ளதை கதை வாசிப்பனுபவத்தினூடாக தெரிந்து கொள்ளலாம்.

05. வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது கதையில் பின்வரும் பாத்திரங்களின் குணவியல்புகள் வெளிப்படுமாற்றை விபரிக்குக.

• கந்தன்

வள்ளியின் தந்தையாகக் கதையில் வரும் கந்தன் கிராமிய குடிசைக் குடும்பத்தின் தலைவன் ஹுமையின் தந்தையாக உலா வருகின்றான். மனைவி "படுவான் அடிச்சதுகள்" என்று கோழியைத் திட்டும்போது அது மறைமுகமாக அவனையே சாடும். வயிறு நிறைய கள்ளை நிரப்பி விட்டு வரும் இவன் குடிகாரன் பிதற்றலும் அதட்டலும் அட்காசமுமாய் கொண்டிருக்கும் முடங்கிக் கிடப்பான் அப்போதெல்லாம் மனைவி கோழியைச் சாட்டி ஆட்டைச் சாட்டி குழந்தைகளைச் சாட்டி திட்டித் தீர்ப்பாள் நேரடியாகப் பேசினாலோ மனைவியை அடித்துதைப்பான். வள்ளி தலைப் பிள்ளையாக வயிற்றில் இருந்தபோது பழுக்கச் சாய்ச்சிய இரும்புக் கம்பியால் மனைவியின் முதுகிலே குறித்துவைத்தான் எனவே மனிதனுக்கு இருக்கக் கூடாத பண்புகளும் குணங்களும், செயற்பாடுகளும் இவனில் கூடியிருந்தன. கோபம், வெறுப்பு, பொறுப்பற்ற தன்மை, மனிதாபிமானமற்ற நிலை அறிவாமை அடிமைத்தனம் என்பன இவனுக்குரியன. இவன் அறிவாமையின் சின்னமாக அமைகின்றான்.

கதையின் இறுதிப் பகுதியில் தாயின் வேண்டுகளின் பேரில் வள்ளியை வீட்டுக்கு அழைத்துவர எஜமான் வீட்டுக்குச் சென்றான். அப்போதும் அவனது குணவியல்பு விரிகிறது. வண்ணமலர்ச் செடிகள் மிகுதியாக வளர்ந்து நிற்கும் அந்த வீட்டுக்குள் துழைந்த போது கந்தனுக்கு அப்படிப்பட்ட ஒரு வீட்டை எழு தலை முறை சென்றாலும் தனது சந்ததியால் கட்டி முடிக்க இயலாதென்ற திடமான நம்பிக்கை ஏற்பட்டது என கதாசிரியர் கூறும்போது கந்தனின் கையாளாகத்தன்மை அடிமையுணர்வு என்பன அவதானத்துக்குள்ளாகிறது. மேலும் அங்குள்ள காட்சிகளைக் கண்டு தன் மகளை அதிஷ்டக்காரியாக நோக்குவதும் அழைத்துச் செல்வதைத் தவிர்ப்பதும் “நில்லடி என்ற குணம் தெரியுமா” என கர்ஜிப்பதும் அதற்கும் மேலாக “என் தெய்வங்களென்” எஜமான்களைப் போற்றுவதுமான மரபு நிலை அடிமைப் பாத்திரமாக கந்தன் தீட்டப்பட்டுள்ளான்.

• காந்தி

வள்ளியின் தங்கச்சிப் பாத்திரமே காந்தி. வள்ளிக்கு நேரே இணையவள் இக்கதையில் ஒரு சந்தர்ப்பத்திலே தான் காந்தி விவரிக்கப்படுகிறாள். வள்ளி கொழும்புக்கு போகிறாள் என்றதும் அவளுக்கு இறைச்சி மீன் முட்டையே இனி உணவாகக் கிடைக்கும் என்றதும் காந்தி கொதிப்படைகிறாள். அம்மாவின் சேலைத்தலைப்பை ஸாத்தாரமாகப் பற்றி இழுத்தவாறு தன்னையும் வேலைக்காரியாக்குமாறு கெஞ்சுகிறாள். அம்மாவின் காதுகளில் அச்செஞ்சுதல் ஏறாதபோது அது விம்மி வெடித்துக் கண்ணீராகிவிடும் அவலத்தையே வாசகனுக்குத் தொற்ற வைக்கின்றார் கதாசிரியர். மேலும் வள்ளிக் குடும்பத்தின் வறுமையை அழுத்திப்பேசும் பாத்திரமாகவும் காந்தி வருகிறாள்.

காந்தி ஆவேசமும், பொறாமையும், தாயிலும் வள்ளியிலும் வெறுப்பும் கொள்கிறாள் “அவளுக்கு நெடுக வாரப்பாடு தன்னை மூத்த மேளிலைதான் எங்களிலை எப்பேனும் பாசமில்லை... என்று தொடங்கி இனி பார்ப்பம் பிள்ளையாண்டு செஞ்சிக் கொண்டு செய்விக்கவா, வாகாட்டத்தாறன்” என்பது வரை அவளது வார்த்தைகளால் கதாசிரியர் வெறுப்புணர்வை தொற்ற வைக்கின்றார்.

இக்கதையோட்டத்தில் காந்தி, வள்ளியின் இயங்கு தளத்தைக் கூர்மைப்படுத்துவதற்காகவே படைக்கப்பட்டிருக்கிறாள். வள்ளி வேலைக் காரியாகச் செல்வதை உயர்த்திக் காட்டுவதற்காக காந்தியின் கெஞ்சுதலை கதாசிரியர் கதை சொல்லலில் இணைத்துள்ளார். வேறொரு தடவை வள்ளி

மாளிகைக்குச் சென்ற பிறகு இறைச்சி, மீன், முட்டை வசதிகள் காந்திக்கும் கிடைக்க வேண்டும். அவள் பொறாமைப்பட்டத்தில் நியாயம் உண்டு என கருதுகிறாள். மேலும் காந்திப் பாத்திரம் இக்கதையில் துணைப்பாத்திரமாக ஓயங்குகிறது.

• எஜமானியும் எஜமானனும்

இக்கதையின் முக்கியமான - பிரதான பாத்திரத்தின் முரன்பாட்டு பாத்திரமாக எஜமானும் எஜமானியும் வருகிறார்கள். நகர்புற மனிதரின் - பணக்காரரின் மனப்போக்குகளைப் பிரதிபலிக்கின்றார்கள். வள்ளியை மையப்படுத்திய கதையோட்டத்திற்கும் திருப்பு முனைக்கும் கதை முடிவுக்கும் காரணமாக இப்பாத்திரங்கள் வாரக்கப்பட்டுள்ளன.

வள்ளியை அடிமையாக்கி “இன்னது இன்னபடி” தான் என வரண் முறை விதிக்கிறார்கள். இவர்கள் அடக்கு முறையின் சின்னங்களாகவும் முதலாளித்துத்தின் குறியீடாகவும் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளனர். தந்திரம் நிறைந்தவர்களாகவும் போலி அன்பு காட்டுகிறவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். “டியோய் வள்ளி இப்படியெல்லாம் உன்னை வீட்டில் உனக்குக் கிடைச்சிருக்காடி வரையிக்கை பைத்தங்காய் மாதிரி, பேத்தைபத்தி வந்தாய் இப்ப என்னடா என்றால் ஆணைமாதிரி கொளுத்துட்டாய்!” என பேசும் எஜமானி வள்ளியை அதிஷ்டக்காரி என புகழ்கிறாள் மேலும் இரண்டு மூன்று ரூபாய் பெறுமதி இல்லாத தோடுகளைப் பரிசளித்து விட்டு “எங்கேடி சுரையை கழற்றித் தோட்டைக் காதிலை போட்டுக் கொண்டு வா ஓட்டை குத்திவிட்ட கொப்பனுக்கு பாவம் இவ்வளவு நாளும் ஒரு தோடு போட்டு உன்னை அழகு பார்க்கத்தானும் வழியில்லாமை இருந்திருக்கடி” என்று குத்திக்காட்டுகிறாள்

மேலும் எஜமானன் “வேறு வீடுகளில் என்றால் வேலைக்காரிகளுக்கு சாப்பிடவும் குபாதுகள். உனக்கு வேலையும் குறைவு அம்மா உனக்கு செல்லமும் தாறா” என்று கூறுகிறாள். இவ்வசரையாடல்கள் மூலம் இவர்களின் மனப்பாங்கைக் காணமுடிகிறது. வள்ளி மீது அடக்குமுறையை விதிக்கும் இவர்கள் பழைய தட்டில் தரையில் உட்கார்ந்து சாப்பிடவும், பழைய பாயில் சமயலறையில் படுக்கவும் கட்டளை இடுகிறார்கள். இதனால் குடிசையில் சுதந்திரமாகத் திரிந்த வள்ளி அடக்கு முறையை எதிர்க்கிறாள். விடுதலையை விரும்புகிறாள். எனவே வள்ளி பாத்திரத்தின் மன ஓட்டங்களை விருப்பு வெறுப்புகளை விடுதலை உணர்வுகளை வெளிக்காட்டத்தக்க குணாம்சம் கொண்டவர்களாக முதலாளித்துவச் சின்னங்களான எஜமானும் எஜமானியும் இக்கதையில் வாரக்கப்பட்டுள்ளனர் எனலாம்.

5 தமிழ் சிறுகதை வரலாற்றில் ஜெயகாந்தன்

சி.டி.டி - சிவபாதசந்தரம்

தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றில் புதுமைப்பித்தனைப் பற்றிப் பேசிக்கொள்ளும் அளவுக்கு இன்னொரு படைப்பாளியைக் குறிப்பிடுவதனால் ஜெயகாந்தன் பெயர்தான் முதலில் தோன்றும். உள்ளடக்கத்திலும் உருவ அமைப்பிலும் வார்த்தைகளைக் கையாளும் திறமையிலும் ஜெயகாந்தன் இலக்கிய ரசிகர்களின் பாராட்டைப் பெற்றிருக்கிறார். சமுதாயத்தின் பல கூறுகள், வாழ்க்கையின் பல நிலைகள், அடிமனத்தின் சொல்லவொனா விசித்திரங்கள் எல்லாம் இவரது கைவண்ணத்தில் பரிமளிக்கின்றன. சொல்வதைத் தெளிவாகச் சொல்வதிலும், கேட்போரை அல்லது படிப்போரைத் தம் பக்கத்தில் எளிதாக ஈர்ப்பதிலும் ஜெயக்காந்தனின் எழுதுகோல் யிகவும் கூர்மையானது. மணிக்கொடி காலத்துச் சிறுகதையாசிரியர்களிலே முக்கியமாகப் பேசப்படுபவர்கள் எல்லோரும் (ராமையாவைத் தவிர) ஆங்கில இலக்கிய அறிவும் கல்லூரிப் படிப்பும் பெற்றவர்கள். ராமையா அந்த அனுபவத்தைப் பெறாவிட்டாலும், இயல்பாகவே சிறுகதை படைப்பதிலும் தமிழ் மொழியைக் கையாள்வதிலும் ஒரு வழிகாட்டியாக இருந்தது ஓர் அபூர்வ சாமர்த்தியம். ராமையாவைப் போலவே முறையான பள்ளி அல்லது கல்லூரிப் படிப்பு வாய்ப்புகள் இல்லாமல் இருந்தும் இன்றைய தமிழ் இலக்கியத்தில் - எழுத்திலும் பேச்சிலும் - சிறப்பிடம் வகிக்கும் ஜெயகாந்தனின் மொழி அறிவுக்கு ஒரு பின்னணி உண்டு. அவரே சொல்கிறார்.

என்னுடைய பதினான்காம் வயதிலிருந்து என் இலக்கிய வாழ்வின் பரிணாம வளர்ச்சியின் இரண்டாவது கட்டம் ஆரம்பித்தது எனலாம்.... (சென்னைக்கு வந்தபின்) என்னுடைய கல்வியும் இளமையும் கட்டுபாடு இல்லாமல் இருந்தன. என் மனதில் தனியான சுதந்திர உணர்ச்சி உண்டானது. பள்ளிக்குச் செல்லாமலும் பிழைப்புக்கு வழி தேடாமலும் இருந்த நான் ஒரு பிரச்சினைக்குரிய சிறுவனாயிருந்தேன்.

நான் எப்படியும் வேலையில் சேரவேண்டும் என்று நிர்பந்திக்கப்பட்டேன். ஆனால் விருப்பமில்லாமலே நான் சென்றேன். டாக்டர் பா. நடராஜனுடைய சகோதரர் பி.ஸி. விங்கம் சிறந்த தமிழ்ப் புலவர். நான் என்னுடைய எழுத்துக்களில் தமிழ்ப் பயிற்சியும் இலக்கண சுத்தமும்

குறைந்திருப்பதை உணர்ந்தேன். சிறந்த முறையில் எழுத வேண்டுமானால் முறையான தமிழ்ப் பயிற்சி அவசியம் என்ற எண்ணம் தோன்றியது. திரு. விங்கம் அவர்களிடம் தமிழ் பயின்றேன். அவர் அச்சமயம் சென்னையிலிருந்து வெளியாகிக் கொண்டிருந்த "சௌபாக்யம்" என்ற பத்திரிகையில் உதவி ஆசிரியராயிருந்தார். [இலக்கியச் சந்திப்புக்கள் 'தீபம்' டிசம்பர் 1996].

மேல்படிப்புக்கு கல்லூரி செல்லாவிட்டாலும், தமிழ்ப் புலவர் பா. சொக்கலிங்கம் அவர்களிடம் முறையாகப் பாடங்கேட்டதன் பயன்தான் ஜெயகாந்தனின் மொழி வளத்துக்குக் காரணம் என்று தெரிகிறது. புதுமைப்பித்தனுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தால் கேட்பவர்கள் அவருடைய சக்தியில் மயங்கிவிடுவார்கள். ஜெயக்காந்தனிடம் பேசுபவர்களிடம் காணப்படும் நுட்பமான அறிவை அவர் வெகுவிரைவில் கவர்ந்துவிடுகிறார். ஜெயகாந்தனின் கேள்விச் செல்வம் நிகரற்றது. கரிச்சாங்குஞ்சு என்ற புனைபெயரில் கதைகள் எழுதும் மன்னர்குடி நாராயணசாமி ஒரு வைதிகப் பிராமணர். வேதம் உபநிடதம் இரண்டிலும் வல்லவர். இந்த எழுத்தாளருடன் பழகிய ஜெயகாந்தன் பிராமண பரிபாஷையைக் கையாள்வதில் பெற்ற அசாதாரண திறமையை அவருடைய பல கதைகளில் காணலாம்.

ஜெயகாந்தன் சிறுகதைகள் எழுத ஆரம்பித்தபோது பெரும்பாலும் வசதியற்ற ஏழை மக்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளையே கருப்பொருளாகக் கொண்டார். எழுத்தாளர் விந்தன் நடத்திய "மனிதன்" பத்திரிகையில் முதலில் வேலைபார்த்தார் ஜெயகாந்தன்.

ஜெயகாந்தன் நடை அடித்துப் பேசும் நடை. ஆனால், அதிலே ஓர் இனிமை இருக்கிறது. இசையிலே ஓன்றிய தாள கதியைப் போன்ற இனிமை. மிக வலுவாய் முடுக்கி விடப்பட்ட தந்தியில் வரும் நாதம் போல மிடுக்காய் செல்கிறது அவருடைய நடை. தந்தி அறுந்துவிடுமோ என்று நாம் அஞ்ச வேண்டியதில்லை. அறாத பேருறுதி அதற்கு இருக்கிறது..... மனிதராசியின் உள்ளத்தைக் கலக்கி உணர்ச்சிகளைப் பெருக்கச்செய்து புது விழிப்பும் புது நோக்கும் தரக்கூடிய கதைகள் இவை.

சிறுகதை அனுபவம் வருமுன் ஜெயகாந்தன் எழுதிய கதைகள் முதலில் கோயம்புத்தூரிலிருந்து வெளியான "வசந்தம்" பத்திரிகையில் வெளிவந்ததாக அவரே சொல்கிறார். பின்னர் "மனிதன்" இதழ்களிலும் இஸ்மத் பாஷா ஆசிரியராயிருந்த " சமரன் " பத்திரிகையிலும், மாஜினி நடத்திய

'தமிழன்' இதழ்களிலும், எழுதிவந்தார். பின்னர், விஜயபாஸ்கரனின் "சரஸ்வதி" இதழ் தோன்றியபோது அதில் உணர்ச்சியோடு பல நல்ல கதைகளை எழுதினார். அந்த அனுவத்தை அவர் குறிப்பிடும்போது சொல்கிறார்.

என்னுடைய இலக்கிய வாழ்வின் நான்காவது கட்டம் ஆரம்பமானது அப்போதுதான். என் எழுத்தும் கதைகளும் பாராட்டப்பட்டன. எழுத்தாளன் என்று பிறரால் முழு மனத்தோடு அழைக்கப்பட்டேன். [தீபம் 1966]

ஜெயகாந்தனின் இந்தக் கூற்று இதயபூர்வமானது மாத்திரமல்ல, அவருடைய எழுத்து வாழ்க்கையின் மதிப்பீட்டிலும் பொருத்தமானது என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது. 'சரஸ்வதி' இதழ்களில் அவர் எழுதிய கதைகள் முன்பு அவர் கொண்டிருந்த சமுதாய விமர்சனத்துக்கு அப்பாற்பட்ட புதிய நோக்கில் எழுதப்பட்டவை. சிறுகதைப் பொருள் சம்பந்தப்பட்டமட்டில் இணைவிழைச்சு என்ற பால் உறவைப்பற்றி முன்பு உளவியல் ரீதியில் கு.ப.ரா.வும், நடப்பியல் பாணியில் நாகூக்காகப் புதுமைப்பித்தனும், தத்துவ நோக்கில் பிச்சமுர்த்தியும் கையாண்டார்கள். இந்த மூன்று நிலைகளையும் தாண்டி வெளிப்படையான நடப்பியல் உத்தியில், பகிரங்கமான சொல்லாட்சியில் ஜெயகாந்தன் எழுதத் தொடங்கினார். "தாம்பத்யம்", 'திரஸ்காரம்', 'பௌருஷம்', 'பால்பேதம்' என்ற தலைப்புகளில் எழுதிய நான்கு கதைகள் அந்தச் சமயத்தில் கருமையான எதிர்ப்புக்கு ஆட்பட்டன.

சரஸ்வதி பத்திரிகையில் தொடர்ந்து எழுதியபோதுதான், 'எழுத்தாளன் என்று பிறரால் முழு மனத்தோடு அழைக்கப்பட்டேன்' என்றும், இது தன்னுடைய இலக்கிய வாழ்வின் நான்காவது கட்டம் என்றும் ஜெயகாந்தன் ஒப்புக் கொண்டது முற்றிலும் பொருத்தமானது. இந்த நான்காவது கட்டத்தையும் தாண்டி ஐந்தாவது கட்டத்தில் ஜெயகாந்தன் தனது சிறுகதைப் படைப்புகளை வேறொரு திசையில் திருப்பிக் கொண்டது ஒரு புதிய வாசகர் கூட்டத்தைக் கவர்ந்தது.

ஏழை மக்களுக்குக்காகப் பேசியவர். மத்தியத்தர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த பிராமண சமுதாயத்திற்காகப் பேசத் தொடங்கினார். கதை அமைப்பிலும் பிராமணக் குடும்பங்களின் சம்பிரதாய, பரிபாஷைகளைக் கையாள்வதிலும் ஜெயகாந்தனிடம் திறமையைக் கண்ட ஆனந்தவிகடன் நிர்வாகத்தினர் ஜெயகாந்தன் படைப்புகளைப் பிரசுரிக்க விரும்பிக் கேட்டனர். இந்தப் புதிய தடம் ஜெயகாந்தனின் பன்முக எழுத்துத் திறமைக்கு

வாய்ப்பாயிருந்தது. விகடன் மூலமாக அவர் எழுதிய கதைகள்தான் ஜெயகாந்தனை ஒரு முழுமையான படைப்பாளி என்று அங்கீகரிக்கச் செய்தன. விகடனில் அவர் எழுதிய கதைகளில் மிகப் பிரபலமானது 'அக்கினிப் பிரவேசம்'. சந்தர்ப்ப நெருக்கடியில் கற்பிழந்த ஒரு பெண்ணை அவளுடைய தாயார் முதலில் கண்டித்து, பின்னர் உதவ முன்வருவது மனிதாபிமானத்தின் உட்பொருளை விளக்குகிறது. மிகக் கச்சிதமாக அமைந்த இந்தக் கதை பின்னர் "சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்" என்ற நாவலாக உருவெடுத்த போது சம்பந்தப்பட்ட கதை மாந்தர்களின் மனப்போக்கை ஆழ்ந்து ஆராயும் திறமையும் வெளியாயிற்று.

சிறுகதையின் வடிவத்துக்கு உரம் கொடுத்த புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ரா.பிச்சமுர்த்தி போன்ற முன்னோடிகள் வகுத்த பாதையில் நடைபோட்டு அளப்பரிய வெற்றி கண்ட ஜெயகாந்தன், அவர்கள் கையாண்ட கருப்பொருட்களைக் காட்டிலும் வீச்சில் அதிகமான பொருட்களை எடுத்துக் கொண்டு அவற்றிற்கு ஏற்ற பகைப்புலத்தையும் நடையையும் கையாண்டார். அத்துடன், தாம் கதை படைக்க முன்வந்த காலத்தில் வாசகர்களின் இலக்கிய உணர்வும் எதிர்ப்பார்ப்பும் பக்குவம் அடைந்திருந்ததையும், உணர்ந்து, அவர்கள் எளிதில் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய வகையில் மனிதப் பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வு காண முன்வந்தார். அவருடைய வீச்சு புதுமைப்பித்தனுடையது போல் எல்லையற்று விரிந்ததன் விளைவாக, சிறுகதை பயிற்சியிலிருந்து சிறந்த நாவல்களைப் படைக்கும் திறமையையும் வளர்த்துக் கொண்டார். ஆயினும், சிறுகதைகளில் தான் அவருடைய மேதைமை காணப்பட்டது. தமது இலக்கியக் கொள்கைப்பற்றி ஜெயகாந்தன் ஓரிடத்தில் பின்வருமாறு தெரிவித்திருந்தார் " அர்த்தமே வடிவத்தை வளமாக்குகிறது. ஆகையினால் இவற்றைப் பிரித்துக் கொண்ட வீண் அவஸ்தைக்குள்ளாகி பிறரையும் தமது அறியாமையால் அவஸ்தைக்குட்படுத்தாமல், சமூகப் பார்வையோடு கலைப்பணி புரியவே நான் எழுதுகிறேன். கலைப்பணி என்றாலே அதனுள் சமூகப்பார்வை அடக்கம். பிரித்துப் பேசும் போக்கு வந்துவிட்டதால் பிரித்துச் சொல்கிறேன். அது சேர்ந்துதான் இருக்கிறது."

ஜெயகாந்தன்

ஜெயகாந்தன் வாழ்க்கைக் குறிப்பு

ஜெயகாந்தன் 1934-ஆம் ஆண்டு கடலூரில், ஒரு விவசாயக் குடும்பத்தில் பிறந்தார். பள்ளிப் படிப்பில் நாட்டம் இல்லாமையால், தனது ஐந்தாம் வகுப்பிலேயே பள்ளி வாழ்க்கைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தார். வீட்டில் இவர் நடத்தப்பட்ட விதம் பிடிக்காமல் வீட்டை விட்டு வெளியேறி விழுப்புரம் சென்றார். அங்கு அவரது மாமாவின் மேற்பார்வையில் வளர்ந்தார். அவர், ஜெயகாந்தனை கம்ப்யூனிச வேதாந்தத்திற்கும், பாரதியின் எழுத்துக்களுக்கும் அறிமுகப்படுத்தினார்.

ஜெயகாந்தன் சில ஆண்டுகள் விழுப்புரத்தில் வாழ்ந்த பின் சென்னைக்கு குடிபெயர்ந்தார். அங்கு பெரும்பாளான நேரத்தை சி.பி.ஐ - யின் ஊனசக்தி அலுவலகத்தில் - அச்சகத்தில் பணிபுரிந்தும், ஊனசக்தி பத்திரிக்கைகள் விற்றும் களித்தார். ஆனால் 1949-ஆம் ஆண்டு சி.பி.ஐ மீதும் அதன் உறுப்பினர்கள் மீதும் தடை விதிக்கப்பட்டது. ஆதலால், அவர் சில மாதங்கள், தஞ்சையின் காலணிகள் விற்கும் கடை ஒன்றில் பணி புரிந்தார். இந்த எதிர்ப்பாராத இடைவேளை, அவர் வாழ்க்கையில் முக்கிய கால கட்டமாக அமைந்தது - அவர் சிந்திக்கவும் எழுதவும் நேரம் கிடைத்தது. இக்கால கட்டத்தில் தமிழ் நாட்டில் முக்கிய அரசியல் மாற்றங்களும் நேர்ந்தன. தி.மு.க மற்றும் தி.க.வின் வளர்ச்சியால், சி.பி.ஐ மெதுவாக மறையத் துவங்கியது. உட்கட்சி பூசல்களினாலும், கட்சியிடம் ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாடுகளாலும், ஜெயகாந்தன் சி.பி.ஐ-யிலிருந்து விலகினார். பின்னர் காமராசுருடைய தீவிர தொண்டனாக மாறி, தமிழக காங்கிரஸ் கட்சியில் சேர்ந்தார்.

இவரது இலக்கிய வாழ்க்கை 1950 களில் துவங்கியது. - சரஸ்வதி, தாமரை, கிராம ஊழியன், ஆனந்த விகடன் போன்ற பத்திரிக்கைகளில் இவரது படைப்புகள் வெளியாயின. இவரது படைப்புகளுக்கு புகழும் அங்கீகாரமும் கிடைத்தது. 20ஆம் நூற்றாண்டில் தலைச்சிறந்த தமிழ்

எழுத்தாளர்களில் ஒருவராக போற்றப்பட்டார். ஜெயகாந்தன் சில ஆண்டுகள், தமிழ் திரையுலகிலும் வலம் வந்தார். இவரது நாவல்களான " உன்னைப் போல் ஒருவன்" மற்றும் "சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்" படமாக்கப்பட்டன. இதில் "உன்னைப் போல் ஒருவனை" சிறந்த மானில மொழித் திரைப்படமான ஜனாதிபதி விருதில் மூன்றாம் பரிசை பெற்றது. மேலும், அவருக்கும் ஒரு நடிக்கைக்கும் ஏற்பட்ட உறவே "ஒரு நடிக்கை நாடகம் பார்க்கிறாள்." என்ற நாவலாக உருப்பெற்றது.

ஜெயகாந்தன் எழுதிய நூல்கள் சுயசரிதை

- வாழவைக்க வந்த காந்தி - 1973 [ப்ரெஞ்சு மொழியில் வந்த காந்தியின் சுயசரிதையின் தமிழாக்கம்]
- ஒரு கதாசிரியனின் கதை மே 1989 முன்ஷி பிரேம்சந்திரன் வாழ்க்கை வரலாறு]

நாவல்கள் மற்றும் குறு நாவல்கள்

- வாழ்க்கை அழைக்கிறது [ஆகஸ்ட் 1957]
- கைவிலங்கு [ஜனவரி 1961]
- யாருக்காக அழுதான்? [பெப்ரவரி 1962]
- பிரம்ம உபதேசம் [மே 1963]
- பிரியாலயம் [ஆகஸ்ட் 1965]
- கருணையினால் அல்ல [நவம்பர் 1965]
- பாரீசுக்குப் போ! [டிசம்பர் 1966]
- கோகிலா என்ன செய்து விட்டாள்? [நவம்பர் 1967]
- சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள் [ஜூன் 1970]
- ஒரு நடிக்கை நாடகம் பார்க்கிறாள் [ஜனவரி 1971]
- ஒரு மனிதன் ஒரு வீடு ஒரு உலகம் [ஏப்ரல் 1973]
- ஜெய ஜெய சங்கர... [செப்டம்பர் 1977]

- கங்கா எங்கே போகிறாள் [டிசம்பர் 1978]
- ஁ரு குடும்பத்துல் நடக்கிறது... [஁னவரி 1979]
- பாவம் இவள் ஁ரு பாப்பாத்தி ! [மார்ச் 1979]
- எங்கெங்கு கானினும்... [மே 1979]
- ஁ருக்கு ஁ூறு பேர் [஁ூன் 1979]
- கரிக்கோடுகள் [஁ூலை 1979]
- மூங்கில் காட்டினுள்ளே [செப்டம்பர் 1979]
- ஁ரு மனிதனும் சில ஁ருமை மாடுகளும் [டிசம்பர் 1979]
- ஁வ்வொரு கூரைக்கும் கீழே...[஁னவரி 1980]
- பாட்டிமார்களும் பேத்திமார்களும் [ஏப்ரல் 1980]
- அப்புவுக்கு அப்பா சொன்ன கதைகள் [஁கஸ்ட் 1980]
- இந்த நேரத்தில் இவள்... [1980]
- காத்திருக்கா ஁ருத்தி [செப்டம்பர் 1980]
- காரு [ஏப்ரல் 1981]
- ஁யுத பூசை [மார்ச் 1982]
- சுந்தர காண்டம் [செப்டம்பர் 1982]
- ஈஸ்வர அல்லா தேரே ஁ாம் [஁னவரி 1983]
- ஁! அமெரிக்கா! [பெப்ரவரி 1983]
- இல்லாதவர்கள் [பெப்ரவரி 1983]
- இதய ராணிகளும் ஁்பெரு ராஜாக்களும் [஁ூலை 1983]
- காற்று வெளியினிலே...[ஏப்ரல் 1984]
- கழுத்தில் விழுந்த மாலை [செப்டம்பர் 1984]
- அந்த அக்காவினைத்தேடி... [அக்டோபர் 1985]
- இன்னும் ஁ரு பெண்ணின் கதை [஁ூலை 1986]
- ரிஷிமூலம் [செப்டம்பர் 1965]
- சினிமாவுக்குப் போன சித்தானு [செப்டம்பர் 1972]
- உன்னைப் போல் ஁ருவன்
- ஹர ஹர சங்கர [2005]

சிறுகதைகள்

- ஁ரு பிடி சோறு [செப்டம்பர் 1958]
- இனிப்பும் கரிப்பும் [஁கஸ்ட் 1960]
- தேவன் வருவாரா [1961]
- மாலை மயக்கம் [஁னவரி 1962]
- யுகசந்தி [அக்டோபர் 1963]
- உண்மை சுடும் [செப்டம்பர் 1964]
- புதிய வார்ப்புகள் [ஏப்ரல் 1965]
- சுயதரிசனம் [ஏப்ரல் 1967]
- இறந்த காலங்கள் [பெப்ரவரி 1969]
- குருபீடம் [அக்டோபர் 1971]
- சக்கரம் நிற்பதில்லை [பெப்ரவரி 1975]
- புகை நடுவினிலே... [டிசம்பர் 1990]
- சுமைதாங்கி
- பொம்மை

கட்டுரை

- பாரகு பாடம்
- இமயத்துக்கு அப்பால்

திரைப்படமாக்கப்பட்ட இவர் கதைகள்

- சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்
- ஁ருக்கு ஁ூறு பேர் [இயக்குநர் : ஁ெனின்]
- உன்னைப் போல் ஁ருவன்
- யாருக்காக அழுதான்
- புதுச் செருப்பு

஁யகாந்தன் இயக்கிய திரைப்படம்

- உன்னைப் போல் ஁ருவன்

6

புகசந்தி

ஜெயகாந்தன்

கௌரிப் பாட்டி பொறுமையாய் வெகு நேரம் பஸ்ஸிற்குள் நின்றிருந்தாள். எல்லோரும் இறங்கிய பின், தனது காக்கி நிறப் பையின் கனத்தை இடுப்பில் ஏற்றிக் கொண்டு கடைசியாக வந்தாள்.

“பாட்டி...பாட்டி! பையைத் தூக்கியாரட்டா? ஓரணா குடு பாட்டி.”

வண்டி வேணுங்களா அம்மா?”

“புதுப்பானையம் வக்கீல் குமாஸ்தா ஐயர் வீடுதானாங்களே.... வாங்க, போவோம்” ---என்று பல்வேறு வரவேற்புக் குரல்களுடன் அவளை இறங்கவிடாமல் தடுத்து நின்ற வண்டிக்காரர்களையும், கூலிக்காரர் சிறுவர்களையும் பார்த்துக் கனிவோடு சிரித்துவிட்டுப் பாட்டி சொன்னாள்”

எனக்கு ஒண்ணும் வேண்டாம்..சித்தே வழியை விட்டேன்னா நான் மெள்ள நடந்தே போயிடுவேன்.... ஏண்டாப்பா, வீட்டெக் கூடத் தெரிஞ்சு வெச்சிருக்காய்... நான்தான் மாசம் ஒருதுடவை வர்றேனே, என்னிக்கு வண்டியிலே போனேன்?” என்று ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு பதிவைச் சொல்லி, அவர்களை விலக்கி வழியமைத்துக் கொண்டு தணலாய்த் தகிக்கும் வெயிலில், முக்காட்டை இழுத்து விட்டுக் கொண்டு, இடுப்பில் ஏற்றிய சுமையுடன் வறுத்துக் கொட்டிய புழுதி மண்ணை அழுந்த அழுந்த மிதித்தவாறு ஒரு பக்கமாய்ச் சாய்ந்து சாய்ந்து நடந்தாள் பாட்டி.

பாட்டிக்கு வயது எழுபது என்றாலும் சரீரம் திடமாய்த்தான் இருக்கிறது. மூப்பினால் ஏற்பட்ட ஸ்தூலமும், அதனால் விளையும் இளைப்பும் வீட்டுக்குப் போன பின்தானே தெரியும்?...

அவள் கண்ப்பில் நேற்றுப் பிறந்த குழந்தைகளெல்லாம் அதோ ரிக்ஷாவிலும், ஐட்காவிலும், சைக்கிளிலும் பரந்து பரந்து ஓடுகிறார்கள்.

மழையும் வெயிலும் மனிதனை விரட்டுகின்ற கோலத்தை எண்ணி பாட்டி சிரித்துக் கொண்டாள்.

அவளுக்கு இதெல்லாம் ஒரு பொருட்டா? வெள்ளமாய்ப் பெருகி வந்திருந்த வாழ்வின் சுழிப்பிலும், பின் திடீரென வரண்ட பாலையாய் மாறிப் போன வாழ்க்கை நெருப்பிலும் பொறுமையாய் நடந்து பழகியவளை, இந்த வெயிலும் மழையும் என்ன செய்யும்? என்ன செய்தால்தான் என்ன?

தகிக்கின்ற புழுதியில் பாதங்கள் அழுந்தி அழுந்திப் புதைய, அசைந்து அசைந்து நடந்து கொண்டிருந்தாள் பாட்டி.

வழியில் சாலையோரத்தில் - நான்கைந்து மனிதர்கள் நின்று சுகம் காண வாகாய் முளைத்த பெருங்குடைபோல் நிழல் பரப்பிக் கொண்டிருந்தது ஒரு சிறிய வேப்பமரம்.

அந்த நிழலில் ஒற்றையாய்ச் சற்றே நின்றாள் பாட்டி. எரிந்து தகிக்கும் அவ்வெம்மையின் நடுவே சுகம் தரப் படர்ந்த அந்த நிழல் போலும், யந்திரங்களைத் தவிர எதையுமே நம்பாத இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டில் - சென்ற நூற்றாண்டின் சின்னமாய்த் தன் சொந்தக் கால்களையே நம்பி நிற்கும் - காண்பதற்கரிதான அந்தக் கிழவியின் பிரசன்னம் போன்றும் மெல்லென வீசிய குளிர்காற்றில் வேப்பம் குழைகள் சிலிர்த்தன.

“என்னப்பனே மகாதேவா” என்று கூவுளுக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொண்டு அந்தக் குளுமையை அனுபவித்தாள் பாட்டி.

பாட்டியின் முக்காட்டை வட்டமான முகத்தில் ஒரு குழந்தைக்களை குடிக்கொண்டிருந்தது. இந்த வயதிலும் அவள் சிரிக்கும்போது வரிசைப் பற்கள் வடிவாய் அமைந்திருந்தது ஓர் ஆச்சரியமே! அவள் மோவாயின் வலதுபுறத்தில் ஒரு மிளகை விடவும் சற்றுப் பருத்த அழகிய கறுப்பு மச்சம்; அதன்மீது மட்டும் கருகருவென இரண்டு முடி - இவ்வளவையும் ஒருசேரப் பார்த்தவர்கள், இவள் இவ்வயதில் எப்படி இருந்திருப்பாள் என்று எண்ணாமல் இருக்க முடியாது.

பாட்டியின் பொன்னிறமான மேனியில் அதிக நிறபேதம் காட்டாத நார்ப்பட்டுப் புடவை காற்றில் படபடத்து; புடவையிலிட்ட முக்காட்டின் விளிம்பெல்லாம் குத்துக் குத்தாய் லேசாகத் தலைகாட்டும் - மழித்து நாளாகிவிட்டதால் வளர்ந்திருக்கும் - வெள்ளி முடி. கழுத்தில் ஸ்படிக மாலை. நெற்றியில் வியர்வையால் கலைந்த விபூதிப் பூச்சு. புடவைத் தலைப்பால் முகத்தையும், கைகளையும், மார்புக் குவட்டின் மடிப்புகளையும் அழுந்தத் துடைத்துவிட்டுக் கொண்டாள். அப்போது வலது விலாப்புறத்தில் இருந்த சிறிய பவழம் போன்ற சிவப்பு மச்சம் வெளித் தெரிந்தது.

மீண்டும் நிழலிலிருந்து வெயிலுக்கு வந்து புழுதி மண்ணிலிருந்து, பழுக்கக் காய்ந்த கெடிலநதிப் பாலத்தின் கான்கிரீட் தளவரிசையில் பாதங்களை அமைதியாகப் படிய வைத்து, அசைந்து அசைந்து அவள் வரும்போது.....

பாலத்தின்மீது கிராதியின் ஓரமாக, பாட்டியம்மாள் மீது பட்டுவிடக் கூடாதே என்ற பய உணர்வோடு ஒதுங்கி நின்று கையிலுள்ள சிறு தகரப்பெட்டியுடன் கும்பிட்டாள் ஒரு பழைய, பழகிய - நாவிகள்.

“பாட்டியம்மா...எங்கே, நெய்வேலியிலிருந்தா?” என்று அன்புடன் விசாரித்தாள். “யாரு வேலாயுதமா? ஆமா!...உன் பெண்டாட்டி குளிச்சுட்டாளா?” என்று ஆத்மார்த்தமாய் விசாரித்தாள் கிழவி.

“ஆச்சுங்க...ஆம்பளைப் பையன்தான்.”

“நல்லாயிருக்கட்டும் பகவான் செயல்...! இது மூணாவது பையனா?”

“ஆமாமுங்க” என்று யூரித்துச் சிரித்தாள் வேலாயுதம்.

“நீ அதிர்ஷ்டக்காரன்தான்...எந்தப் பாடாவது பட்டுப் படிக்கவச்சுடு, கேட்டியா?” என்றதும் வேலாயுதம் குடுமியைச் சொறிந்தவாறு சிரித்தான்.

“அட அசடே, என்ன சிரிக்கிறாய்? காலம் வெகுவாய் மாறிண்டு வரதுடா; உன் அப்பன் காலமும் உன் காலமும் தான் இப்படிப் பொட்டி தூக்கியே போயிடுத்து... இனிமே இதொண்ணும் நடக்காது... புருஷாள் எல்லாம் ஷாப்புக்குப் போறா... பொம்மனாட்டிகள்லேயும் என்னை மாதிரி

இனிமே கெட்டயாதுங்கறதுதான் இப்பவே தெரியறதே...ம் ...எல்லாம் சரிதான்; காலம் மாறும்போது மனுஷாளும் மாறணும்.... என்ன, நான் சொல்றது?” என்று கூறி ஏதோ ஹாஸ்யம் பேசிவிட்ட மாதிரி பாட்டி சிரித்தாள். பதிலுக்கு அவனும் சிரித்தான்.

“இந்தா, வெயிலுக்கு ரெண்டைக் கடிச்சிண்டு போ” என்று இடுப்பிலிருந்த பையில் பிதுங்கி நின்ற இரண்டு வெள்ளரிப் பிஞ்சுகளை எடுத்து அவனது ஏந்திய கைகளில் போட்டாள்.

“பஸ்லே வரச்சே அணாவுக்கு நாலுன்னு வித்தான்.... கொழுந்தைங்களுக்கு ஆகுமேன்னு ஒரு நாலணாவுக்கு வாங்கினேன்” என்று அவள் சொன்னதும், வேலாயுதம் ஒரு கும்பிடு போட்டுவிட்டுத் தன்னை அவள் கடக்கும்வரை நின்று பின்னர் தன் வழியே நடந்தான்.

சிதம்பரத்தில் பிறந்து வளர்ந்த கௌரியம்மாள், தனது பத்து வயதில் இந்தக் கடலூரில் நன்கு செயலில் இருந்த ஒரு குடும்பத்தில் வாழ்க்கைப்பட்டாள். பதினாறு வயதில் கையிலொரு குழந்தையுடன் கைம்மைக் கோலம் பூண்ட பின், இத்தனை காலமாய்த் தன் மகளையும், தன் புருஷன் பங்கில் கிடைத்த வீட்டையும் விட்டு எந்த ஊருக்கும் சென்றதில்லை.

எனினும் தன் மகன் வயிற்றில் பிறந்த மூத்தமகள் கீதா, மணக்கோலம் பூண்டு பத்தே மாதங்களில், தரித்திருந்த சுமங்கலி வேடத்தை, நாடகப் பூச்சைக் கலைப்பது போல் கலைத்துவிட்டுக் குடும்பத்தை அழுத்தும் பெருஞ் சோகமாய்க் கதறிக் கொண்டு தன் மடியில் வந்து வீழ்ந்து குமுறியழுத நாள் முதல், தனது வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த கடைசி சோகமாய் அவளைத் தாங்கிக் கொண்டாள் கௌரிப்பாட்டி. தன் அரவணைப்பில், தன் அன்பில், தனது கண்ணீரில், தனது ஒட்டுதலில் அவளை இருத்திக் கொள்வதையே தன் கடமையாக ஏற்றுக் கொண்டாள். அதுவரை கீதாவின்மீது, மகன் பெற்ற குழந்தை என்ற பாசம் மட்டுமே கொண்டிருந்த பாட்டி - கணவன் இழந்த நாள் முதல் தன் உயிரையே மகன் மீது வைத்திருந்த அந்தத் தாய் அதை மாற்றிக் கொண்டது கீதாவுக்கு வெறும் ஆறுதல் தரும் பொருட்டன்று.

கௌரிப் பாட்டி தனது இறந்த காலத்தின் நிகழ் காலப்பிரதிநிதி யெனத் தன்னையே அவளில் கண்டாள்.

பாட்டியின் மகன் கணேசய்யர் தந்தையின் மரணத்தை - அதனால் விளைந்த அத்யந்தசோகத்தை உணராதவர் அவரது மனைவி பார்வதி அடிக்கடி ரகசியமாகக் கடிந்து கொள்வதற்கு ஏற்ப அவர் ஒரு 'அம்மா பிள்ளை' தான்.

விதவையாகிவிட்ட கீதாவைப் பற்றிப் பலவாறு குழம்பிக் குழம்பிப் பின்னொரு நாள் ஹைஸ்கூல் படிப்போடு நின்றிருந்த அவளை, உபாத்தியாய் பயிற்சிக்கு அனுப்ப யோசித்து, தயங்கித் தயங்கித் தன் தாயிடம் அபிப்பிராயம் கேட்போது, அவரது முடிவை வெகுவாகப் பாராட்டி அவள் ஏற்றுக் கொண்டதும், கௌரிப் பாட்டியை அவரால் அளக்கவே முடியவில்லை.

பாட்டியம்மாள், மாறிய காலத்தில் பிறந்த கீதாவின் பாக்கியத்தை எண்ணி மனத்துள் பூரித்தாள்...

பயிற்சி முடித்துப் பல காலம் உள்ளூரிலே பணியாற்றி வந்த கீதாவுக்குப் போன வருஷம் புதிதாகப் பிறந்து வேகமாக வளர்ந்து வரும் தொழில் நகரமாகிய - நெய்வேலிக்கு உத்தியோக மாற்றல் வந்தபோதும் கணேசய்யர் குழம்பினார்.

“அதற்கென்ன? நான் போகிறேன் துணைக்கு....” என்று. பாட்டியம்மாள் இந்தத் தள்ளாத காலத்தில் மகனையும் குடும்பத்தையும் துறந்து தனிமைப்பட தானே வலிய முன் வந்ததற்குக் காரணம், எங்கே முப்பது வயதைக்கூட எட்டாத தன் கீதா வைதவ்ய இருட் கிடங்கில் அடைப்பட்டுப் போவாளோ என்ற அச்சம்தான்.

இந்த ஒரு வருஷ காலத்தில், நீண்ட விடுமுறைகளின் போது இருவரும் வந்து தங்கிச் செல்வது தவிர, சனி - ஞாயிறுகளில் நினைத்தபோது புறப்பட்டு வந்துவிடுவாள் பாட்டி. அதற்கு முக்கியமான காரணங்களில் ஒன்று அவளது வாடிக்கையான நாவிதன் வேலாயுதத்தையும், அதற்கு முன் அவன் அப்பணையும் தவிர, வேறு எவரிடமும் பாட்டியம்மாள் தலை மழித்துக் கொள்ளப் பழக்கப்படாததுமாகும்.

இப்போது வழியில் எதிர்ப்பட்ட வேலாயுதம், நாளை காலை அவள் வீட்டில் வந்து நிற்பான் என்று பாட்டிக்குத் தெரியும். வரவேண்டும் என்பது அவனுக்கும் தெரியும் அது வாடிக்கை.

ஒரு மைலுக்கு குறைவான அந்தத் தூரத்தை அரை மணி நேரமாய் வழி நடந்து அவள் வீட்டருகே வந்தபோது கணேசய்யர் முகத்தில் தினசரிப் பத்திரிக்கையைப் போட்டுக் கொண்டு முன் கூடத்து ஈஸிச்சேரில் சாய்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தார். பக்கத்தில் திறந்து வைத்த தகர டிஷ்னும் முறத்தில் கொட்டிய உளுத்தம் பருப்புமாய், மூக்குத்தண்டில் கண்ணாடியை இறக்கி விட்டுக் கொண்டு கல் பொறுக்கிக் கொண்டிருந்தாள் மருமகள் பார்வதி அம்மாள். கம்பி அழி வைத்து அடைத்த முன்புறக் குறட்டின் ஒரு மூலையில், வெயிலுக்கு மறைவாய்த் தொங்கிய தட்டியோரமாய்ச் செருப்புகள் இறைந்து கிடக்க, வாய்க்குள் ஏதேதோ பொருளாற்ற சம்பாஷணைகளைத் தான் மட்டும் ராகமிமுத்து முனகியவாறு குடும்ப விளையாட்டு நடத்திக் கொண்டிருந்தாள் கடைசிப் பேத்தியான ஆறு வயது ஜானா.

பாட்டி வந்து நின்றதை யாருமே கவனிக்காதபோது, கம்பிக் கதவின் நாதாங்கியை வேசாக ஓசைப்படுத்த வேண்டியிருந்தது. அந்தச் சிறு ஓலியில் விளையாட்டு சுவாரஸ்யத்தோடு திரும்பிப் பார்த்த ஜானா, அன்பில் விளைந்த ஆர்வத்தோடு 'பாட்டி' என்ற முனகலுடன் விழிகளை அகலத்திறந்து முகம் விகலித்தாள். “கதவெத் தெறடி” என்று பாட்டி சொல்வது காதில் விழுமுன், “அம்மா அம்மா... பாட்டி வந்துட்டாம்மா, பாட்டி வந்துட்டா!...” என்று கூவியவாறு உள்ளே ஓடினாள் ஜானா.

கதவைத் திறக்காமல் தன் வரவை அறிவித்தவாறு உள்ளே ஓடும் குழந்தையைக் கண்டு பாட்டி சிரித்தாள். கணேசய்யர், முகத்தின் மேல் கிடந்த பத்திரிகையை இழுத்துக் கண் திறந்து பார்த்தார். குழந்தையின் உற்சாகக் கூப்பாட்டால் திடீரென்று எழுந்து சிவந்த விழிகள் மிரண்டு மிரண்டு வெறிக்க ஒரு விநாடி ஒன்றும் புரியாமல் விழித்தார் அவர். அதற்குள் “என்டி சனியனே இப்படி அலறிண்டு ஓடிவறே” என்று குழந்தையை வைதுவிட்டு “வாங்கோ... வெயில்லே நடந்தா வந்தேள்... ஒரு வண்டி வெச்சுக்கப்படாதோ?” என்று அங்கலாய்த் தவாரே மரியாதையோடு எழுந்தோடி வந்து கதவைத் திறந்தாள் பார்வதி.

“இதோ இருக்கிற இடத்துக்கு என்ன வண்டியும் வாகனமும் வேண்டிக் கொடுக்க? அவனானா பத்தணா குடு, எட்டணா குடும்பான்...” என்று சலித்துக் கொண்டே படியேறி உள்ளே வந்த தாயைக்கண்டதும் “நல்ல வெயில்லே வந்திருக்கயே அம்மா, பார்வதி... அம்மாவுக்கு மோர் கொண்டு வந்து கொடு” என்று உபசரித்தவாறே ஈஸிசேரியிலிருந்து எழுந்தார் கணேசய்யர்.”

“பாவம். அசந்து தூங்கி கொண்டிருந்தே... இன்னும் செத்தே படுத்திண்டிதேன்...” என்று அவரைக் கையமர்த்தியவாறே, ஈஸிசேரின் அருகே கிடந்த ஸ்டீல் மீது பையை வைத்து விட்டு முற்றத்திலிறங்கித் தொட்டித் தண்ணீரை அள்ளிக் கை கால் முகம் அலம்பி, தலையிலும் ஒரு கை வாரித் தெளித்துக் கொண்டாள் பாட்டி, பிறகு முந்தானையால் முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு கூடத்து ஸ்டாண்டிலிருந்த சம்புடத்தை எடுத்து “என்னப்பனே... மகாதேவா” என்று திருநீற்றை அணிந்து கொண்டு திரும்பி வரும் வரை, கணேசய்யர் ஈஸிசேரின் அருகே நின்று கொண்டிருந்தார்.

அந்த ஈஸிசேர் பாட்டிக்கு மட்டுமே உரிய சிம்மாசனம். அவள் வீட்டிலில்லாத போதுதான் மற்ற யாரும் அதில் உட்காருவது வழக்கம். அவள் ஈஸிசேரில் வந்து அமர்ந்தபின் பக்கத்தில் ஒரு நாற்காலியை இழுத்துப்போட்டு உட்கார்ந்து கொண்டு விசிறினார் கணேசய்யர். அதற்காகவே காத்துக் கொண்டிருந்தவள்போல் பாட்டி உட்கார்ந்ததும் அவள் மடியில் வந்து ஏறினாள் ஜானா.

“பாட்டி வெயில்லே வந்திருக்கா...சித்தே நகந்துக்கோ... வந்ததும் மேலே ஏறிண்டு...” என்று விசிறிக்கொண்டிருந்த விசிறியால் ஜானாவைத் தட்டினார் கணேசய்யர்.

இருக்கட்டும்பா.... கொழுந்தை! நீ உக்காந்துக்கோ.... என்று குழுந்தையை மடிமீது இழுத்து இருத்திக் கொண்டாள் பாட்டி.

‘இப்ப என்ன பண்ணுவியாம்’ என்று நாக்கைக் கடித்து விழித்துத் தந்தைக்கு அழகு காட்டினாள் ஜானா.

ஜானாவை மடியில் வைத்துக் கொண்டே பக்கத்தில் ஸ்டீலின் மேலிருந்த பையை எடுத்து அதனுள்ளிருந்த வெள்ளரிப் பிஞ்சுகளை வரிசையாகத் தரையில் வைத்து ஜானாவின் கையில் ஒன்றைத் தந்தாள். முறுக்கிச் சுருட்டி வைத்திருந்த மாற்றுப் புடவையை கொடியில்

போடுவதற்காகப் பக்கத்தில் சற்று தள்ளி வைத்தாள். பிறகு பையைத் தலை கீழாகப் பிடித்து அதனுள்ளிருந்த மூன்று படி பச்சை வேர்க் கடலையைக் கொட்டியபோது, அதனுடே ஒரு கவர் விழுந்தது.

“ஆமா, மீனாவும், அம்பியும் எங்கே? காணோம்?” என்று சுற்றும் முற்றும் பார்த்தவாறு “இதெ உங்கிட்டே குடுக்கச் சொன்னா கீதா” என்று கவரை நீட்டினாள் பாட்டி.

இருபது வயது நிறைந்த பெண்ணை அம்பியின் துணையோடு மாட்டினி ஷோ பார்க்க என்னதான் பக்கத்திலிருந்தாலும் - எப்படி சினிமாவுக்கு அனுப்பலாம் என்று தாய் கோபித்துக் கொள்வாளோ என்ற அச்சத்தோடு கவரை வாங்கியவாறே, “ஏதோ அவள் படிச்ச நல்ல நாவலாம். படமா வந்திருக்குன்னு காலையிலிருந்து உசிரை வாங்கித்து ரெண்டு சனியன்களும். மாட்டினி ஷோ தானே.... போகட்டும்னு அனுப்பி வெச்சேன்” என்றார் கணேசய்யர்.

“ஓ! தொடர் கதையா வந்துதே....அந்தக் கதை தானா அது?...பேரைப் பார்த்தேன்...” என்று ஒரு பத்திரிக்கையின் பெயர், ஓர் எழுத்தாளரின் பெயர் முதலியவற்றைக் குறிப்பாகக் கேட்டாள் பாட்டி. “இதுக்காகப் போய் ஏன் கொழுந்தைகளை சனியன்னு திட்டறாய்?... நோக்கும் எனக்கும் சினிமான்னா என்னன்னே தெரியாது.... இந்தக் காலத்துப் பிள்ளைகளுக்கு சினிமாவைத் தவிர வேற ஒண்ணும் தெரியாது. நம்ம கொழுந்தைகள் எவ்வளவோ பரவாயில்லைன்னு நெனச்சிக்கோ...” என்று மகனுக்குப் புத்தி சொல்லிவிட்டு, “கவர்லே என்ன சொல்லு - அவனைக் கேட்டப்போ, அப்பா சொல்லுவான்னு பூடகமா குடுத்து அனுப்பிச்சாள்” என விளக்கினாள் பாட்டி.

கண்ணாடியை எடுத்து மாட்டிக் கொண்டு கவரை உடைத்து, அதனுள்ளிருந்த ஒரே காகிதத்தில் சுருக்கமாக எழுதியிருந்த வாசகங்களை படிக்க ஆரம்பித்ததும் --- கணேசய்யரின் கைகள் நடுங்கின முகமெல்லாம் ‘குப்’பென வியர்த்து உதடுகள் துடித்தன. படித்து முடித்ததும் தலை நிமிர்ந்து எதிர்ச் சுவரில் தொங்கிய கீதாவின் மணக்கோல போட்டோவை வெறித்துப் பார்த்தார்....

தாயினருகே அமர்ந்து இனிமையான சூழ்நிலையில் மகிழ்ச்சி யுடனிருந்த கணேசய்யரின் முகம் திடீரென இருளடைந்தது! நாற்காலியின் கைப்பிடையை இறுகப் பற்றிக்கொண்டு தாயின் முகத்தை

வெறித்துப் பார்த்தார். அவர் கையிலிருந்த கடிதம் கீழே நழுவினதைக்கூட அவர் கவனிக்கவில்லை.

“என்ன விபரீதம்!” என்று துணுக்குற்ற பாட்டியம்மாள், தரையில் விழுந்த அக்கடிதத்தை வெளிச்சத்தில் பிடித்துக் கொண்டு படிக்க ஆரம்பித்தாள்; அவளால் கண்ணாடியில்லாமலே படிக்க முடியும்.

“என் அன்பிற்குரிய அப்பா, அம்மா, பாட்டி ஆகியோருக்கு.... இந்த கடிதத்தை எழுதுகையில் ஆறு மாதங்கள் தீர்க்கமாய் யோசித்து தீர்மானமான ஒரு முடிவுக்கு வந்தபின் தெளிந்த மனத்தோடு தான் எழுதினேன். இந்தக் கடிதத்திற்குப் பிறகு உங்களுக்கும் எனக்கும் கடிதப் போக்கு வரத்தோ, முகலோபனமோ கூட அற்றுப் போகலாம் என்பதும் தெரிந்தே எழுதுகிறேன்.

என்னோடு பணி புரியும் ஹிந்தி பண்டிட் திரு. ராமச்சந்திரன் என்பவரை வருகின்ற ஞாயிற்று நான் பதிவுத் திருமணம் செய்து கொள்ள நிச்சயித்து விட்டேன். நான் விதவை என்பது அவருக்குத் தெரிந்ததுதான். ஆறுமாத காலமாய் நான் எனது உணர்ச்சிகளோடு - இது பாபகரமான காரியம் என்ற ஓர் அர்த்தமற்ற உணர்ச்சியோடு - போராடித்தான் இம் முடிவுக்கு வந்தேன். உணர்வு பூர்வமான வைதல்ய விரதத்துக்கு ஆட்பட்டமுடியாமல் வேஷங்கட்டித்திரிந்து, பிறகு அவப் பெயருக்கு ஆளாகிக் குடும்பத்தையும் அவமானப் படுத்தாமல் இருப்பதே சிறந்த ஒழுக்கம் என்று உணர்ந்திருக்கிறேன். இந்தமுப்பது வயதில் - இவ்வளவு சோதனைகளைத் தாங்காமல் - இன்னும் ஐந்தாண்டு களுக்குப்பின் இதே முடிவுக்கு வர நேரிடுமோ என்ற அச்சமும் பிறந்தே - இப்போதே செய்தல் சரி என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டேன்...

என் காரியம் என் வரைக்கும் சரியானதே! நான் தவறு செய்வதாகவோ, இதற்காக வருந்த வேண்டுமென்றே, உங்களிடம் மன்னிப்புக் கோரவேண்டுமென்றே கூட எனக்குத் தோன்றவில்லை. எனினும் உங்கள் உறவை, அன்பை இழந்து விடுகிறேனே என்ற வருத்தம் சில சமயங்களில் அதிகம் வாட்டுகின்றது... இருப்பினும் ஒரு புதிய வாழ்க்கையை, புதிய வெளிச்சத்தைப் பெற்று, ஒரு புது யுகப் பிரணையாகச் சஞ்சரிக்கப் போகிறேன் என்ற லட்சிய நிறைவேற்றத்தில் நான் ஆறுதலும் மட்டற்ற ஆனந்தமும் கொள்கிறேன்.

இந்தக் காலத்தில் யார் மனம் எப்படி மாறும் என்று சொல்ல முடியாது. ஒரு வேளை நீங்கள் என் முடிவை ஆதரித்தா... இன்னும் ஒரு வாரமிருக்கிறது... உங்களை, உங்கள் அன்பான வாழ்த்தை எதிர் பார்க்கிறேன். இல்லையெனில் உங்களைப் பொறுத்தவரை ‘கீதா செத்துவிட்டாள்’ என்று தலை முழுகி விடுங்கள்.

ஆமாம் ரொம்பச் சுயநலத்தோடு செய்த முடிவுதான். எனக்காகப் பாட்டியைத் தவிர வேறு யார்தான் தங்கள் நலனைத் துறந்து ‘தியாகம்’ செய்துவிட்டார்கள்? ஏன் செய்ய வேண்டும்?

உங்கள் மீது என்றும் மாறாத அன்பு கொண்டுள்ள கீதா.

“என்னடா.. இப்படி ஆயிடுத்தே?” என்பதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் சொல்லவோ செய்யவோ சக்தியிழந்தவளாய் ஏக்கம் பிடித்து வெறித்து விழித்தாள் பாட்டி.

“அவ செத்துட்டா...தலையெ முழுகிட வேண்டியது தான்” என்று நிர்ந்தாட்சண்யமான குரலில் உறுதியாகச் சொன்னார் கணேசய்யர். பாட்டி திகைத்தாள்!

தாயின் யோசனைக்கோ, பதிலுக்கோ, கட்டளைக்கோ, உத்தரவுக்கோ காத்திராமல் அந்த ‘அம்மாப் பிள்ளை’ முதன் முதலில் தானே ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்தது இது தான் முதல் தடவை.

“அப்படியாடா சொல்றே?” என்று கண்களிரண்டும் நீர்க்குளமாக, வயோதிக நெஞ்சு பாசத்தால் துடிக்க, நெஞ்சில் கை வைத்துக் கேட்டாள் பாட்டி.

“வேறே எப்படியம்மா சொல்லச் சொல்றே?...நீ பிறந்த வம்சத்திலே இந்தக்குடும்பத்திலே... ஐயோ...!” என்று இந்த அவலத்தைக் கற்பனை செய்யமுடியாமல் பதறினார் கணேசய்யர்.

‘நான் பிறந்த யுகமே வேறேடா’ என்ற வார்த்தை பாட்டிக்கு வாயில் வந்து நின்றது. அப்பொழுது தான் பாட்டிக்கு ஓர் அரிய உண்மை இவ்வளவு காலத்திற்குப் பின் புரிந்தது.

‘என் மகன் எனது சொல்லுக்கும் எனது உத்தரவுக்கும் காத்திருந்தது வெறும் தாயன்பால் மட்டுமல்ல நான் ஒரு யுகத்தின் பிரதிநிதி. அது ஆசாரமான யுகம்; நான் பிறந்தது சாஸ்திரத்துக்கு அஞ்சி

நடந்த குடும்பத்தில்... அதுபோல் தன் குடும்பமும் நடக்க - நடத்தி வைக்கத் தன்னால் ஆகாவிடினும் என்னால் ஆகும் என்ற நம்பிக்கையில் - அந்த யுகத்தை அந்த ஆசார ஜீவிதத்தைக் கௌரவிப்பதன் பொருட்டே என் சொல்லே, என் வார்த்தையை அவன் எதிர்பார்த்திருந்தான்..!' என்று தன்னைப் பற்றியும், தன் மகனின் மூர்க்கமான தீர்மானம் பற்றியும், தனித்துப்போன அன்பிற்குரிய கீதாவைப்பற்றியும் எண்ணி மௌனமாய் வாயடைத்து உட்கார்ந்தாள் பாட்டி. அப்போது அங்குவந்து அவர்களை விபரீதச் சூழ்நிலைக்கு ஆட்படுத்தியிருக்கும் அந்தக் கடிதத்தை எடுத்து படித்த பார்வதி "அடி, பாவி மகனே...என் தலையிலே தீயை வெச்சுட்டியேடி" என்று தலையிலடித்துக் கொண்டு அழுதாள். பாட்டி, தன் இயல்புக்கேற்ற நிதான புத்தியுடன் அந்தக் கடிதத்தை மீண்டும் கையிலெடுத்து அந்தக் கடைசி வரிகளைப் படித்தாள்...."

ரொம்ப சுவ நலத்தோடு செய்த முடிவுதான். எனக்காகப்-பாட்டியைத் தவிர வேறு யார்தான் தங்கள் நலனைத் துறந்து, 'தியாகம்' செய்து விட்டார்கள்? - பாட்டிக்குச் 'சுருக்' கென்றது உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டாள்..

இந்த வார்த்தைகளின் அர்த்தம் மற்றவர்களுக்குப் புரியாது. பாட்டிக்குப் புரியும்.

கீதா, பதினெட்டு வயதில் நெற்றியிலிடும் திலகத்தை மறந்தது போல், கூந்தலில் குடும் பூவைத் துறந்தது போல்-- 'அது அவள் விதி' யென்று சொல்லி அவள் சோகத்தையே மறந்து விடவில்லையா, அவளைப்பெற்ற தாயும் தந்தையும்?... கீதா இப்படியாகி வந்த பிறகுதானே பார்வதி, அம்பியையும் ஜானாவையும் பெற்றெடுத்தாள்..."

அதற்கென்ன? அது தான் வாழ்கின்றவர்களின் வாழ்க்கை இயல்பு.

வாழாத கீதாவின் உள்ளில் வளர்ந்து சிதைந்து, மக்கி மண்ணாகிப் பூச்சி அரிப்பதுபோல் அரித்து அரித்துப் புற்றாய்க் குவிந்திருக்கும் உணர்ச்சிகளை, நினைவுகளை, ஆசைகளை, கனவுகளை அவர்கள் அறிவார்களா?

ஆனால்... கீதாவைப் போல் அவளை விடவும் இள வயதில் அரை நூற்றாண்டுக்கு முன் நிலவிய ஹிந்து சமூகத்தின் வைதவ்யக் கொடுந் தீயில் வடுப்பட்டு வாழ்விழந்து, அந்த நினைவுகளையெல்லாம் கொண்டிருந்த, அந்தக் கனவுகளை யெல்லாம் கண்டிருந்த, அந்த

ஆசைகளை யெல்லாம் கொன்றிருந்த கௌரீப்பாட்டி, அவற்றை யெல்லாம் கீதாவிடம் காணாமலா, கண்டுணராமலா இருந்திருப்பாள்? அதனால்தான் கணேசய்யரைப் போலவோ, பார்வதி அம்மாளைப் போலவோ... கீதா இப்படி நடந்து கொள்ளப் போவதை அறிந்து.. அவளை வெறுத்து உதறவோ, தூஷித்துச் சபிக்கவோ முடியாமல் 'ஐயோ! என்ன இப்படி ஆய்விட்டதே'... என்ன இப்படியாய் விட்டதே' என்று கையையும் மனசையும் நெரித்துக் கொண்டு தவியாய்த் தவிக்கிறாள் பாட்டி.

பொழுது சாய்ந்து விளக்கு வைக்கும் நேரத்தில் மாட்டினி ஷோவுக்குப் போயிருந்த மீனாவும் அம்பியும் வீடு திரும்பினார்கள். வாசற்படியில் கால் எடுத்து வைத்த அம்பி, கூடத்து ஈஸிசேரில் சாய்ந்து படுத்து ஆழ்ந்த யோசனையில் அமிழ்ந்திருக்கும் பாட்டியைக் கண்டதும் சட்டென்று நின்று திரும்பிப் பின்னால் வரும் மீனாவிடம்,

"பாட்டி.." என்று ரகசியமாக எச்சரித்தான்.

"எங்கே? உள்ளே இருக்காளா, கூடத்தில் இருக்காளா?" என்று பின் வாங்கி நின்றுள் மீனா.

"சிம்மாசனத்தில்தான் சாஞ்சிண்டு தூங்கறா." என்றான் அம்பி.

மீனா தோள் வழியே 'ஸ்டைலாக்' கொகவித் தொங்கவிட்டிருந்த தாவணியை ஒழுங்காய்ப் பிரித்து, இழுத்து இடுப்பில் செருகிக் கொண்டு, மேலாடை ஒழுங்காக இருக்கிறதா என்று ஒரு முறை கவனித்த பின் தலையைக் குனிந்து சாதுவாய் உள்ளே நுழைந்தாள்.

உள்ளே வந்த பின்தான் பாட்டி தூங்கவில்லை என்று தெரிந்தது. அப்பா ஒரு பக்கம் நாற்காலியிலும் அம்மா ஒரு பக்கம் முகத்தில் முந்தானையைப் போட்டுக் கொண்டு விம்மியவாறு ஒரு மூலையிலும் விழுந்து கிடப்பது என்ன விபரீதம் என்று புரியாமல் இருவரும் திகைத்து நின்றனர்.

அப்போது ஜானா சிரித்துக் கொண்டே அம்பியிடம் ஓடி வந்தாள். "பாட்டி வெள்ளரிப் பிஞ்சு வாங்கியாந்தாளே..." என்ற ஜானாவின் குரல் கேட்டுப் பாட்டி திரும்பிப் பார்த்தாள் மீனாவை.

"எப்ப வந்தேன் பாட்டி?" என்று கேட்டுவிட்டு "என்ன விஷயம்? இதெல்லாம் என்ன?" என்று சைகையால் கேட்டாள் மீனா. பாட்டியின் கண்கள் குளமாயின.

மீனாவைப் பார்ப்பதற்கும்போதுதான் அவளுக்கு இன்னொரு விஷயமும் - கணேசம்யார் கீதாவைத் தலை முழுகச் சொல்வதன் காரணம், பார்வதியம்மாள் கீதாவைச் சரிப்பதன் நியாய ஆவேசம் இரண்டும் - புரிந்தது பாட்டிக்கு. அங்கே கிடந்த அந்தக் கடிதத்தை மீனா எடுத்துப் படித்தாள்.

“அதை நீ படிக்க வேண்டாம்” என்று தடுக்க நினைத்தாள் பாட்டி. பிறகு ஏனோ ‘படிக்கட்டுமே’ என்று எண்ணி மீனாவின் முகத்தையே உற்றுக் கவனித்தாள். மீனாவின் முகம் அருவருப்பால் சுளித்தது.

“அடி, நாசமாப் போக” என்று அங்கலாய்த்தவாறே தொடர்ந்து கடிதத்தைப் படித்தாள். அவள் தோள் வழியே எக்கி நின்று கடிதத்தைப் படித்த அம்பி கூட விளக்கெண்ணெய் குடிப்பது போல் முகத்தை மாற்றிக் கொண்டாள்.

வீடே குளியப்பட்டது. ஊரெல்லாம் பிளேக் நோய் பரவிக் கிடக்கும் போது வீட்டில் ஒரு எலி செத்து விழக்கண்டவர்கள் போல் ஒவ்வொருவரும் மிகுந்த சங்கடத்தோடு இன்னொருவர் முகத்தைப் பார்த்தனர்.

இரவு முழுதும் கௌரிப் பாட்டி தூங்கவில்லை. சாப்பிடவில்லை; கூடத்து ஈஸிசேரை விட்டு எழுந்திருக்கவும் இல்லை.

மகளைப் பார்த்தும், மருமகளைப் பார்த்தும், மற்றப் பேரக் குழந்தைகளைப் பார்த்தும், கீதாவை நினைத்தும் பெருமூச்சு செறிந்து கொண்டிருந்தாள்.

‘வழக்கத்துக்கு விரோதமாய் என்னை வழியனுப்ப பஸ் ஸ்டாண்டுக்கு வந்து, பஸ் புறப்படும்போது முந்தானையால் கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டாயடி கீதா? இப்போதல்லவா தெரிகிறது பாட்டியை நிரந்தரமாப் பிரியறமேன்னுட்டு, பாவம் கொழந்தெ கண்கலங்கி நின்னுருக் கேன்னு... இப்பன்னா புரியறது... கண்ணிலே தூசு விழுந்திருக் கும்னு நினைச்சேனே பாவி’

‘என்னடி, இப்படி பண்ணிட்டியே!’ என்று அடிக்கடி தன்னுள் குமுறிக் குமுறிக் கேட்டுக் கொண்டாள் பாட்டி.

விடிகின்ற நேரத்துக்குச் சற்று முன்பு தன்னையறியாமல் கண்ணயர்ந்தாள். கண்மூடிக் கண் விழித்தபோது மாயம் போல் விடிவு கண்டிருந்தது.

தெருவாசற்படியின் கம்பிக் கதவோரமாகக் கைப் பெட்டியுடன் வந்து காத்திருந்தான் வேலாயுதம்.

கண் விழித்த பாட்டி - நடந்த தெல்லாம் கனவாகி விடக்கூடாதா என்று நினைத்து முடிக்கு முன் ‘இது உண்மை’ என்பது போல் அந்தக் கடிதம் ஸ்டூலின் மீது கிடந்தது.

அந்த கடிதத்தை எடுத்து மீண்டும் படித்தாள் பாட்டி. அப்போது அறைக்குள்ளிருந்து வந்த கணேசம்யார், இரவெல்லாம் இதே நினைவாய்க் கிடந்து மருகும் தூயைக் கண்டு தேற்ற எண்ணி “அம்மா வேலாயுதம் வந்திருக்கான்... அவள் செத்துட்டானு நெனைச்சித் தலையை செரைச்சி தண்ணிலே போயி முழுக்கு...” என்றார்.

“வாயை மூடுடா...” என்று குமுறி எழுந்தாள் பாட்டி. காலங் கார்த்தாலே அச்சானயம் பிடிச்ச மாதிரி என்னபேச்சு... இப்ப என்ன நடந்துட்டுதுன்னு அவனைச்சாகச் சொல்றே?...” என்று கேட்டுவிட்டு, தாங்க முடியாத சோகத்துடன் முகமெல்லாம் சிவந்து சூழம்பக் கதறியழுதாள் பாட்டி. பிறகு சிவந்த கண்களைத் திறந்து ஆத்திரத்துடன் கேட்டாள்.

“என்னடா தப்புப் பண்ணிட்டா அவ?... என்ன தப்புப் பண்ணிட்டா, சொல்லு,” என்று தன் தாய் கேட்பதைக் கண்டு, கணேசம்யாருக்கு ஒரு விநாடி ஒன்றுமே புரியவில்லை. “என்ன தப்பா?... என்னம்மா பேசறே நீ? உனக்குப் பைத்தியம் புச்சிடுத்தா?” என்று கத்தினார் கணேசம்யார். அடுத்த விநாடி தன் சுபாவப்படி நிதானமாக மகனின் முகத்தைப் பார்த்தவாறு, அமைதியாக யோசித்தாள் பாட்டி. தன் மகன் தன்னிடம் இப்படிப்பேசுவது இதுவே முதல் தடவை.

பாட்டி மெல்லிய குரலில் நிதானமாய்ச் சொன்னாள்: “ஆமாம்... எனக்குப் பைத்தியந்தான் ... இப்பப் பிடிக்கலைடா... இது பழைய பைத்தியம்? தீர்முடியாத பைத்தியம்... ஆனால் என்னோட பைத்தியம் என்னோட போகட்டும் அந்தப் பைத்தியம் அவளுக்குப் புகு’னு தெளிஞ்சிருக்குன்னு அதுக்கு யார் என்ன பண்ணது?... அவதான் சொல்லிட்டாளே-- என் காரியம் என் வரைக்கும் சரி, வேஷம் போட்டு ஆடி அவப் பேரு வாங்காம விதரணையா செஞ்சிருக்கேன்னு...”

“அதனாலே சரியாகிடுமா அவ காரியம்?” என்று வெட்டிப் பேசினார் கணேசம்யார். “அவ காரியம் அவ வரைக்கும் சரிங்கறாளே

அவதான்... அதுக்கென்ன சொல்றே?" என்று உள்ளங்கையில் குத்திக் கொண்டாள் பாட்டி.

"சாஸ்திரம் கெட்ட மூதேவி. ஆசாரமான குடும்பத்துப் பேரைக் கெடுத்த சனி - செத்துத் தொலைஞ்சுட்டானு தலையை முழுகித் தொலைன்னு சொல்றேன்" என்று பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு கத்தினார் கணேசய்யர். பாட்டியம்மாள் ஒரு விநாடி தண்ணையும் தன் எதிரே நிற்கும் மகனையும் வேறு யாரோ போல் விலகி நின்று பார்த்துவிட்டு, ஒரு கைத்த சிரிப்புடன் கூறினாள்.

"நம்ம சாஸ்திரம்...ஆசாரம் ! அப்பண்ணா நீ என்ன பண்ணியிருக்கணும் தெரியுமா ? என்னை என்ன பண்ணித்து தெரியுமா அந்த சாஸ்திரம்?...அப்போ நீ பால் குடிக்கிற கொழந்தையடா...எனக்குப் பதினைஞ்சி வயசுடா! என் கொழந்தை, என் மொகத்தெப் பார்த்துப் பேயைப் பார்த்ததுபோல் அலறித்தேடா....! பெத்த தாய் கிட்டே பால்சூக்க முடியாத குழந்தை கத்துவே. கிட்டே வந்தா மொட்டையடிச்ச என்னைப் பார்த்து பயத்துவே அலறுவே.... அப்படி என்னை, என் விதிக்கு மூலையிலே உட்காத்தி வெச்சாளேடா! அந்தக் கோரத்தை நீ ஏண்டா பண்ணலே கீதாவுக்கு?...ஏன் பண்ணலே சொல்லு" என்று கண்களில் கண்ணீர் வழியக் கேட்கும்போது, கணேசய்யரும் கண்களை பிழிந்து விட்டுக் கொண்டார்! அவள் தொடர்ந்து பேசினாள்.

"ஏண்டாப்பா உன் சாஸ்திரம் அவளைக் கலர் புடவைக் கட்டிக்கச் சொல்லித்தோ ? தலையைப் பின்னிச் சுத்திண்டு பள்ளிக்கூடம் போய்வரச் சொல்லித்தோ ? தன் வயித்துக்குத் தானே சம்பாத்திச்சுச் சாப்பிடச் சொல்லித்தோ ? இதுக்கெல்லாம் நீ உத்தரவு கேட்ப்போ நான் சரின்னேன், ஏன்?... காலம் மாறிண்டு வரது; மனுஷாளும் மாறணும்னுதான் ! நான் பொறந்த குடும்பத்திலேன்னு சொல்றயே.... எனக்கு நீ இருந்தே வீடும் நெலமும் இருந்தது. அந்தக் காலமும் அப்படி இருந்தது.

கீதா பண்ண காரியத்தை மனசாலே கூட நெனக்க முடியாத யுகம் அது. அப்போ அது சாத்தியமாவும் இருந்தது. இப்போ முடியலியேடா.... எனக்கு உன் நிலைமையும் புரியறது -அவளும் புரிஞ்சுதானே எழுதி இருக்கா...உன் சாஸ்திரம் அவளை வாழ வைக்குமாடா ? அவளுக்கு அது வேண்டாம்னுட்டா..., ஆனா, டேய் கணேசா.... என்னெ மன்னிச்சுக்கோடா... எனக்கு அவ வேணும்! அவதாண்டா வேணும்....

எனக்கு இனிமே என்ன வேண்டி இருக்கு" என் சாஸ்திரம் என்னோடேயே இருந்து இந்தக் கட்டையோட எரியும்.... அதனாலே நீங்க நன்னா இருங்கோ.... நான் போறேன்.... கீதாவோடேயே போயிடறேன்.... அது தான் நல்லது. அதுக்காக நீ உள்ளூர்த் திருப்திப் படலாம்--- யோசிச்சுப் பாரு இல்லேன்னா அவளோட சேத்து எனக்கும் ஒரு முழுக்குப் போட்டு! 'நான் வர்றேன்' என்று கூறியவாறே மாற்றுப் புடவையைச் சுருட்டிக் காக்கிப் பைக்குள் திணித்தவாறு எழுந்தாள் பாட்டியம்மாள்.

"அம்மா! ஆ...." என்று கைகளைப் கூப்பிக்கொண்டு தாரை தாரையாய்க் கண்ணீர் வடித்தார் கணேசய்யர்." அசுடே.... எதுக்கு அழறே ? நானும் ரொம்ப யோசிச்சுத்தான் இப்படி முடிவு பண்ணினேன்... என்ன பண்ணினாலும் அவ நம்ம கொழந்தேடா" என்று மெதுவாய்ச் சொல்லிவிட்டு உட்புறம் திரும்பிப் பார்த்தாள். "பார்வதி நீ வீட்டெச் சமத்தாப் பார்த்துக்கோ..." என்று எல்லோரிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டாள் பாட்டி. "எனக்கு உடனே போயி கீதாவைப் பார்க்கணும்" என்று தானே சொல்லிக் கொண்டு திரும்பும்போது, வாசற்படியில் நின்றிருந்த வேலாயுதத்தைக் கண்டாள் பாட்டி.

"நீ போடாப்பா....நான் அவசரமாப் போறேன் நெய்வேலிக்கு" என்று அவனிடம் நாலணாவைத்தந்து அனுப்பினாள்.

"இனிமேல் இவனுக்கு இங்கு வேலை இல்லை--- அதற்கென்ன ? உலகத்தில் என்னென்னமோ மாறுகிறது! நான் ஒரு நாவிதனைக்கூட மாற்றிக்கொள்ளக் கூடாதா ?' என்று எண்ணிச் சிரித்துக்கொண்டாள். இடுப்பில் பையை வைத்துக் கொண்டு வாசற்படியிலிறங்கிய பாட்டி, ஒரு முறை திரும்பி நின்று "நான் போயிட்டு வரேன்" என்று மீண்டும் விடை பெற்றுக்கொண்டாள்.

அதோ, காலை இளவெயிலில், சூடல்லாத புழுதி மண்ணில் பாதங்கள் அழுந்தி அழுந்திப் பதிய ஒரு பக்கம் சாய்ந்து சாய்ந்து நுந்துக் கொண்டிருக்கும் பாட்டியின் தோற்றம்.....

வேகமாய் ஆவேசமுற்று வருகின்ற புதிய யுகத்தை, அமைதியாய் அசைந்து அசைந்து நகரும் ஒரு பழைய யுகத்தின் பிரதிநிதி எதிர் கொண்டழைத்துத் தழுவிக்கொள்ளப் பயணப்படுவதென்றால்?..... "ஓ அதற்கு ஒரு பக்குவம் தேவை!"

பயிற்சிப் பட்டறை

1. யுகசந்தி எனும் சிறுகதையின் சுருக்கத்தை உமது உரை நடையில் தருக.

மிக இளம் வயதிலேயே கணவனை இழந்த கைம்பெண் ஆனவர் கௌரிப்பாட்டி. அவன் வாழ்ந்த சூழலின் ஆச்சார விதிகளிற்கமைய வைதவ்ய வாழ்வினை விரதம் போல் அனுஷ்டித்தவள். அவள் கேட்ட சாஸ்திர சம்பிரதாயங்களுக்கு அமைய தலை மழித்து முக்காடிப்பட்டி தன் வாழ்நாளின் முக்காற்பங்கினைக் கழித்தவர். பக்கத்தே இருக்கும் அயல் கிராமத்தை எட்டிக்கூடப் பார்த்திடாது, மகன் கணேசய்யரோடும், கணவன் பங்கில் கிடைத்த வீட்டோடும் காலத்தைக் களித்தவள்.

ஆயின் கௌரிப் பாட்டிக்கு நேர்ந்த அதே அபாக்கிய நிலை, அவர் மகன் வழிப்பேத்தி கீதாவுக்கும் துரதிஷ்டவசமாக வாய்த்தபோது கௌரிப் பாட்டி தன் உலகத்தை சற்றே அகட்டிக் கொண்டாள். கீதா உபாத்திய பயிற்சி பெற்று, உத்தியோகம் புரிந்து, பின்னர் நெய்வேலிக்கு மாற்றலாகி சென்றபோது, தன் உறுதுணை கீதாவுக்கு அவசியம் என்பதை உணர்ந்து அவளோடு உடனிருந்தாள்.

சனி, ஞாயிறு கிழமைகளில் நாவிதன் வேலாயிதத்திடம் தலை மழித்துக் கொள்வதாகவும் மகன் கணேசய்யர் குடும்பத்தைப் பார்ப்பதற்காகவும் வருவாள் கௌரிப்பாட்டி. அப்போது கணேசய்யரிடம் கொடுக்கும்படி கீதா ஓர் கடிதத்தை பாட்டியிடம் கொடுத்தனுப்புகிறாள் அந்தக் கடிதத்திலே கீதா தன்னோடு பணிபுரியும் ஹிந்தி பண்டித் திரு.ராமசந்திரன் என்பவரை மறுமணம் செய்து கொள்ளப் போவதாக எழுதப்பட்டிருந்தது. கணேசய்யர் மனைவி பார்வதியம்மாள், உட்பட அனைவரும் இச் செய்தியால் பேரதிர்ச்சியும், துன்பமும் அடைகிறார்கள். ஆனால் கீதாவின் விரும்பும் அதற்கான விளக்கங்களும் கௌரிப்பாட்டிக்கு நியாயமானதாகப்படுகின்றது. ஏனெனில் கீதா வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இருள் கொண்ட வாழ்வின் முற்று முழுதாய் அனுபவித்து அதன் சோகத்தை முழுமையாய் உணர்ந்து கொண்டவள் கௌரிப்பாட்டி ஒருவளே. அத்தோடு இந்த ஆச்சாரங்களுக்கு அட்பட்டு அதன் ஆழ அகலங்களை கண்டவருக்கு அந்த வாழ்க்கையின் கனதியும், அதன் மீறலின் அவசியமும் புரிந்திருக்கிறது. கீதாவை எடுத்த முடிவை ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராகி கணேசய்யரிடம் அதற்கான நியாயங்களையும் நிறுவி உரைத்துவிட்டு, கீதாவை நோக்கி மீண்டும் போகிறாள் கௌரிப்பாட்டி.

2. யுகசந்தி எனும் சிறுகதையில் நீர் காணும் சிறப்பம்சங்கள் எவை?

எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தனின் படைப்புகள் யதார்த்தமும், இடது சாரித்துவமும் கொண்டவை. நுட்பமான வாழ்வியற் சிக்கல்களைப் பற்றியும், அதனோடு முட்டி மோதி முரண்பட்டுக்கொள்ளும் மனிதர்களைச் சுற்றியுமே அவர் படைப்புக்கள் அதிகமாக அமைந்திருக்கும். எந்தவித சிக்கலான போராட்டத்தையும் சிறிதளவேனும் இரசனை குன்றாது, அழகுணர்ச்சியோடும், நயத்தோடும் நகர்த்தி, ஏதோ அவற்றை எல்லாம் நாம் நம் கண்முன்னே காட்சியாகக் காண்பது போன்ற ஓர் பிரம்மையை, மனப்பதிவை தன் தத்துவரூபமான எழுத்தினால் நமக்கெல்லாம் ஏற்படுத்தி விடுவார் ஜெயகாந்தன். கைதேர்ந்த சிற்பி ஒருவன் செதுக்கியது போன்ற அவரின் நுட்பமான பாத்திரப்படைப்புக்கள் கதைக்கு மேலும் கனம் சேர்க்கும். கிராமமானாலென்ன எந்தக் களத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும் அங்குலவும் மனிதர்களை, அவர்தம் மனவோட்டங்களை ஆழ்மனதில் உள்ளிறங்கி அளந்தெடுத்தார் போல அறிந்து புரிய வைப்பார். சமூக அக்கறையும் முற்போக்குக் கருத்துக்களும் நிறைந்த அவர் எழுத்துக்கள் சமூகத்தில் ஓர் பாரிய தாக்கம் செலுத்தவல்ல வீரியம் நிறைந்தவை. காலத்தால் மறக்கமுடியாத, பல கனதியான படைப்புக்களை நம் தமிழ் மொழிக்குத் தந்துள்ளார். தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றில் ஆதிக்கம் செலுத்திய அரிய படைப்பாளிகளுள் எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தன் மிக முக்கியமானவர்.

இவரின் 'யுகசந்தி' எனும் சிறுகதையும், இவர் படைத்த ஏனைய இலக்கியங்கள் போன்று சமூக அக்கறையும் முற்போக்குக் கொள்கைகளும் நிறைந்தது. இது விதவை மறுவாழ்வை, வலியுறுத்துவதாகவும், பெண்ணின் உணர்வுகளை நியாயப் படுத்துவதாகவும் அமைந்துள்ளது. அத்தோடு ஓர் பெண் தனக்கான வாழ்வினைத் தானே தீர்மானிக்க, வழிசமைப்பதாகவும், அது பெண்ணுரிமைக்கான குரலாகவும் தெரிகிறது. இக்கதை எழுதப்பட்ட காலத்தையும், சூழலையும் இங்கு நாம் சற்றே கவனத்திற்கக் கொள்ள வேண்டும். பல தசாப்தங்களுக்கு முற்பட்ட, சட்டத்திட்டங்கள் நிறைந்த ஓர் சமூக அமைப்பில், புரையோடிப் போய்க்கிடக்கிற சம்பிரதாயங்கள் மத்தியில் அதனை இத்தகையதோர் கனகதியான மாற்றத்தை வழிமொழிந்தமையும், அதைக்கருவாக்கி கதைபின்னி அதனை நியாயப்படுத்தியமைக்காகவும்

ஜெயகாந்தனை சிரம்தாழ்த்திப் பாராட்ட வேண்டும். அதுவே இக்கதையின் முக்கிய சிறப்பம்சம் ஆகும்.

அடுத்து, குறிப்பிட வேண்டியது இக்கதையின் இயல்புத் தன்மை. சிதம்பரத்திற்கு அருகே அமைந்திருக்கக் கூடிய ஓர் சிறிய கிராமத்தில் ஆச்சார விதிகளுக்கமைய வாழ்ந்து கொண்டிருக்கக் கூடிய ஓர் சாதாரண பிராமணக் குடும்பத்தின் மணப் போராட்டத்தை அவர்தம் பார்வையோடும் பண்பாடோடும் அதன் இயல்பு நிலை மாறாது கூறி இருப்பது அழகினைத் தருகிறது. அக்கிரகாரத்து மொழி வழக்கு ஜெயகாந்தனுக்கு அத்துப்படியானதே. அத்தோடு அக்கிரகாரத்தைப் பற்றிய சமாச்சாரங்களையும் சங்கதிகளையும் ஜெயகாந்தன் ஓர்வித கூடுதல் கவனத்தோடு இரசனையோடுமே கூறியிருப்பார். பாட்டி தலை மாட்டில் இருந்து தாய்க்கு விசிறி விடும் கணேசம்யர் என அக்கிரகாரத்து இயல்பான வாழ்வை சித்தரிக்கின்றார். தலை மழித்து முக்காடிட்ட கௌரி பிராமணப் பண்பாட்டின் அடையாளம், “எனக்கு ஒண்ணும் வேண்டாம்மா..... சித்தே வழியை விட்டேள்னா நான் மெள்ள நடந்தே போயிடுவேன்...” என ஆரம்பம் முதல் இறுதிவரை உயிரோட்டம் தருகின்ற மொழி வழக்கு, வசனங்கள் இச்சிறுகதையின் சுவாஸ்யத்தைக் கூட்டுகின்றது. கதைக்கு சிறப்பினைச் சேர்க்கிறது.

காத்திராமான கதாபாத்திரங்கள் இக்கதைக்கு வாய்த்த இன்னுமோர் சிறப்பியல்பு. நேர்மையும், தைரியமும், தெளிவும் கொண்ட இருவேறு தலைமுறையைச் சார்ந்த பெண்கள். அவர்களுக்கிடையேயான ஒற்றுமை உடன்பாடு உறவு, ‘அம்மா பிள்ளை’ யான கணேசம்யர், வழமையான அக்கிரகாரத்து தாய் பார்வதியம்மாள், பாட்டியைக் கண்டதும் தாவணியை பிரித்து செருகிக் கொள்ளும் மீனா, அம்பி, நடந்த விபரீதம் அறியாது “பாட்டி வெள்ளரிப் பிஞ்சு வாங்கிண்டு வந்தாளே..” என அப்பாவிக்குழந்தை ஜனா, நாவிதன் வேலாயுதம் என அற்புதமான பாத்திரப்படைப்புக்கள் கதைக்கு மெருகினைச் சேர்க்கின்றன. அதிலும் முன்னுக்குப்பின் முரணில்லாதவாறு அக்கதாபாத்திரங்களின் எண்ணவோட்டத்தை நகர்த்தியிருப்பது ஜெயகாந்தனின் நுணுக்கமான எழுத்தாற்றலிற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

3. கௌரிப்பாட்டிக்கும் கீதாவிற்க்குமிடையிலேயான உறவை விளக்குக.

கௌரிப்பாட்டியின் மகன் வழிப்பேத்தியே கீதா. ஆயினும் அந்த இரத்த பந்தத்தைக் காட்டிலும், அவர்களிடையே அன்னியோன்னியத்தை உண்டாக்கவல்ல பிறிதொரு தொடர்பும் உண்டு. அஃது யாதெனில் இருவருமே இடைநடுவே இல்லாத இன்பத்தை இழந்துவிட்டவர்கள். கணவனை இழந்த கைம்பெண்கள்.

ஆதனால் ஒருவரின் மன உணர்வை, மற்றவர் முற்றாகப் புரிந்து கொள்ளும் பக்குவமும், அனுபவமும் அவர்கள் இருவருக்குமே வாய்த்ததுண்டு. கீதா தன்னைப் போல ஓர் அபாக்கிய நிலைக்கு ஆளான போது கௌரிப் பாட்டி அவளைத் “தன் இறந்த காலத்தின் நிகழ் காலம் பிரதிநிதியாகவே” கருதிக் கொண்டாள். இன்னொரு உயிரில் தன்னை காணும் ஓர் ஆத்மார்த்தமான அன்பு அவளுடையது. அதுபோல கௌரிப் பாட்டி ஒருத்தியே தன் நலன்களை எல்லாம் துறந்து தனக்காக ‘தியாகம்’ செய்தவள் என்ற உண்மையும் கீதாவிற்க்குத் தெரியும்.

கீதா கணவனை இழந்தபோது, அவளும் தன்னைப் போல் வைதவ்ய வாழ்வின் இருளில் முற்றாக மூழ்கிடக் கூடாது என்பதில் பெரிதும் கவனத்துடன் இருந்தவள் கௌரிப்பாட்டி. கீதாவிற்கு மனதில் நல்ல மாறுதல் களை ஏற்படுத்தும் என்ற நம்பிக்கையில் அவள் வேற்று ஊருக்கு மாற்றலாகிச் சென்றபோது தானும் விரைந்து சென்று அவளோடு உடனிருந்தாள். தன் அன்பிற்கும் அரவணைப்புக்கும் அவளை ஆட்படுத்திக் கொண்டாள்.

ஆனால் கீதாவின் மனதில் அத்தகையதோர் எண்ணம் அரும்பியதை கௌரிப்பாட்டி அவதானிக்கவில்லைதான். அத்தனை அழுத்தத்திற்குரியவள் கீதா. ஆதலால், ஏனையோரைப் போலவே கீதாவின் முடிவால் கௌரிப்பாட்டியும் அதிர்ச்சியுற்றாள்தான். ஆதலால் கீதாவின் நியாயமான, நேர்மையான, வெளிப்படையான வாதத்திற்குப்பின்னே ஒழிந்திருக்கும் உண்மைகளை உணர்ந்து கொண்ட பொழுது, ஏனைய உறவுகளோ, உபதேசங்களோ அவளுக்கு பொருட்பாகத் தெரியவில்லை. கீதாவின் செயல் நீதியானதா? இல்லையா? எனும் தீர்மானத்திற்கு வரும்முன்னே தனித்துப்போன அன்பிற்குரிய கீதா “அவளுக்கு எச்சந்தர்ப்பதிலும் தான் ஆதரவு அளிக்க வேண்டும் என்ற அடிப்படையிலே எண்ணவலை அவள் செயலிற்கான காரணங்களை

அலசிப்பார்த்தபோதே கௌரிப்பாட்டியால் ஓர் தீர்க்கமான முடிவுக்கு வர முடிந்தது. எனவே கீதாவின் முடிவுக்கு கௌரிப்பாட்டி உடன்பட்டமைக்கான காரணம், அவள் வாழ்க்கை கற்பித்த அனுபவங்களும், அதனால் ஏற்பட்ட பக்குவமும் என்பதோடு, கீதா மீது அவளுக்கிருந்த அபரிதமான அன்பும், அனுதாபமுமே எனலாம்.

அதுபோலவே கீதாவின் கடிதத்தில் அவள், தன் பாட்டி மேற்கொண்ட பரிவும், புரிதலும் தெரிகிறது. அவள் ஈற்றிலே எழுதிய 'எனக்காக பாட்டியைத் தவிர வேறுயார்தான் தங்கள் நலனைத் துறந்து தியாகம் செய்து விட்டார்கள்?' எனும் வரிகள், தன்னலங்கருதாது தனக்குள் உற்ற உறவாக, உண்மை உறவாக கௌரிப்பாட்டி இருத்தியே இருந்திருக்கிறாள். என அவர்கள் உறவின் வலிமையை ஓர் தடவை அடிக்கோடிட்டு நிறைவுறுகிறது.

இத்தனை முரண்பாடுகளுக்கு மத்தியிலும், தான் இது நாள் வரை கடைப்பிடித்த சாஸ்திர சம்பிரதாயங்களை எல்லாம் தூக்கி எறித்து விட்டு " தான் நேசித்த உறவுகளை உரிமைகளை ஒதுக்கி விட்டு எனக்கு அவ வேணும் அவதான்டா வேணும்" என்று எதிர்காலத்தில் வரும் அத்தனை இழப்புகளையும் முகங்கொடுக்க தயாராகி, கீதாவை ஏற்கத் துணிந்த போது கௌரிப்பாட்டிக்கும் கீதாவிற்கும் இடையேயான உறுதிமிக்க உறவு மேலும் உரம்பெறுகிறது எனலாம்.

4. கணேசம்யரின் பாத்திரப் படைப்பை விபரிக்க.

சாஸ்திர சம்பிரதாயங்களை விட்டு விலக எண்ணாத ஓர் சாதாரண பிராமணன் கணேசம்யர். ஆச்சாரங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு வாழ்ந்த ஓர் அன்னையின் அருகிருந்து தனிப்பிள்ளையாக வளர்ந்ததால் அவ் ஆச்சார அனுட்டானங்கள் மீது அவருக்கு இயல்பான ஈடுபாடு உண்டு. அதைவிடவும் கரைசேர வேண்டிய மீனா, கடைக்குட்டி ஜனா என மேலும் இரு பெண் பிள்ளைகளுக்கு தன் கடமை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்பதால் சமூகத்தின் சட்ட திட்டங்களுக்கு ஒட்டி ஒழுக்க வேண்டிய கட்டாயமும் அவருக்குண்டு. ஆயினும் ஆசார ஜீவிதத்தை கௌரிவித்து வாழ்வதே அவர் சுயவிருப்பும் இரசனையுமாகும்.

எனினும் அவர் மகள் கீதா அத்தகையதோர் அபாக்கிய நிலைக்கு ஆளானபோது காலத்திற்கேற்றபடி சில கட்டுப்பாடுகளை தளர்த்திட உடந்தையாகவே இருந்தார் கணேசம்யர். தன் தாய் வாழ்ந்ததைப் போல் தலை மழித்துக் கொண்டு, முக்காடிட்டு ஓர் மூலையில் ஒதுங்கியபடி கீதா வாழ்வதை அவர் விரும்பவில்லை. அவளை உபாத்திய வகுப்பிற்கு அனுப்ப வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவருக்கே முதல் முதலில் தோன்றிற்று. பின்னர் வேற்றுருக்கு மாற்றாலாகி போனபோது கூட தாயை உடனிருத்தி அவள் உழைப்பினை ஊக்குவித்தார். அந்த வகையில் ஓர் தந்தை என்ற ரீதியில் அவர் பங்களிப்பையும் பாசத்தினையும் பாராட்டியாக வேண்டும்.

ஆனால், கீதாவுக்கு அவர் அப்போது செய்யக்கூடிய அதி உபகாரங்களில் அல்லது கடமைகளில் ஒன்றாக அந்த உத்தியோகத்தையே கருதினாரே அல்லாமல் சற்று அகல விரிந்து அவள் உணர்வுகளையும் தேவைகளையும் ஊகித்து அவள் அபாக்கிய நிலையை சரிசெய்ய அவர் எத்தனிக்க வில்லை. அத்தகையதோர் இறுகிய சமூகத் தளையுள் அவ் எண்ணம் அவர் மனதில் தோன்றாது போனது நியாயம்தான். என்றாலும் ஈற்றில் கீதா தானாகவே தன் வாழ்வை சீர்படுத்த முனைந்தபோதும் உள்ளத்தின் ஓரத்திலாவது அவள் உணர்வுகளுக்கு அவர் உடன் பட வில்லை.

"சாஸ்திரம் என்ன சாஸ்திரம் என் சாஸ்திரம் என்னோடேயே இருந்து என் கட்டையோடே எரியும்..." என ஒட்டு உறவுகளையும் கட்டுப்பாடுகளையும் விட்டெறிந்து விட்டு ஓர் பெண்ணின் நியாயமான உணர்வுகளையும் நேர்மையான கோரிக்கைகளையும் புரிந்து கொண்டு துணிச்சலோடு அவளை ஏற்றுக் கொண்டாளே கௌரிப்பாட்டி அதைப்போல கணேசம்யரிடம் ஏதும் "விசேட அம்சங்கள்" இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. பெற்றோருக்கு உடன்பாடுள்ள காரியங்களை மட்டுமே பிள்ளைகள் புரிய வேண்டும் என்ற எதிர்பார்க்கின்ற ஓர் சராசரித் தந்தையாகவே கணேசம்யர் இருக்கிறார்.

அதனால்தான் என்னமோ தானும் ஓர் "அம்மா பிள்ளை" யாகவே இதுவரை இருந்து கொண்டார். உபாத்திய வகுப்பிற்கு கீதாவை அனுப்பும்படி சினிமா பார்க்க மீனாவையும் அம்பியையும் அனுப்பிய பின்பும், தந்தை என்ற ரீதியில் அதற்கான உரிமையை உணராது தான் தாயிடம் அதனைத்

தெரிவித்தபோது அவருக்குள் தயக்கமே இருந்தது. கீதாவின் முடிவால் கொதிப்படைந்து 'அவ செத்திட்டா... தலைய முழுகிட வேண்டியது தான்...' என்ற காத்திரமாகக் கூறி அதனைக் கடைசுவரை மாற்றிக் கொள்ளாமல் இருந்ததன் மூலமே அவர் இனிமேலும் "அம்மா பிள்ளையாக" இராது ஓர் சுயமான மனிதன் ஆகின்றார். அவர் முடிவு சரியானதோ தவறானதோ அது எதுவாக இருப்பினும் முதன் முதலாய் தன் சுயபுத்தியில் தீர்மானம் ஒன்றை எடுத்ததையும், அவள் தாய் கௌரிப்பாட்டிக்காக ஈற்றுவரை மாற்றிக் கொள்ளாது உறுதியுடன் நிலைத்தமையும்; அவருக்குள்ளும் துணிச்சலும், வைராக்கியமும் பொருந்திய ஆளுமை மிக்க மனிதன் ஒருவன் இருக்கிறான் என்பதை நிறுவிச் செல்கிறது.

கீதாவின் தீர்மானம் குறித்து உமது பார்வை என்ன? கீதா இத்தகையதோர் முடிவுக்கு வரக்காரணம் என முன்வைக்கும் விடயங்கள் எவை?

கீதாவின் தீர்மானம் வரவேற்கத்தக்கதே. இக்கதை இன்றைக்கு பல வருடங்களிற்கு முன்னர் எழுதப்பட்டிருந்தாலும் விதவை மறுமணம் பற்றிய சர்ச்சை இன்றும் எம் சமூகத்தின் மத்தியில் இருந்து கொண்டேதான் இருக்கின்றது. பெண்ணிற்கான உரிமைகளும் உணர்வுகளும் இன்று மறுக்கப்படுகின்றன. எனினும் கீதா போன்ற தந்துணிவு மிக்க பெண்ணின் துணிச்சலான முன்னெடுப்புக்கள் சமூகத்தில் விழிப்புணர்வையும் நல்லதொரு சமூக மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தும். பெண்ணின் மறுமணத்தை இரண்டாம் பட்சமாக பார்க்கும் வழக்கத்தை உடைத்தெறிந்து அதற்கான நியாயங்களை இச்சமூகத்திடம் சிறுகச் சிறுக கற்பிக்கும் வல்லமை இக்கதையிடத்தில் இருக்கின்றன.

கீதாவின் விடயத்தை தனியே உற்று நோக்கினால் அவளிற்கு தன் வாழ்க்கையைத் தானே நிர்ணயித்துக் கொள்வதற்கும், கொண்டு நடாத்துவதற்குமான போதிய அறிவும் அனுபவமும் வயதும் வந்துவிட்டது. அத்தகையதோர் பக்குவநிலை அடைந்த பெண்ணின் எந்தவொரு முடிவும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதே. கீதா கணவனை இழந்த அடுத்த சொற்ப

காலத்திலேயே தனக்கான இன்னொரு துணையை முந்தியடித்துக் கொண்டு தேடி ஓடவில்லை. அவள் தனியே நிதானித்து வாழ்ந்த நீண்ட கால அனுபவம் அவள் இத்தகையதோர் எண்ணத்தை ஏற்படுத்தப் பல நியாயமான காரணங்களை உருவாக்கி இருக்கிறது. அத்தகையதோர் நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்ட போது கூட அவசரமின்றி மேலும் ஆறுமாத காலமாக தன் எண்ணத்தை அலசி ஆராய்ந்து விட்டே ஓர் தெளிவு நிலைக்கு வந்திருக்கின்றாள். "இது ஓர் பாவமான காரியம்" என்ற மனப்பதிவு அவளிடம் இருந்திருக்கின்றது. அவள் வாழ்ந்த ஆசாரமான பின்புலமும் கலாச்சாரமும் அவளுக்கு இத்தகையதோர் எண்ணத்தை ஏற்படுத்தி இருக்கலாம். ஆனால் அது ஓர் அர்த்தமற்ற உணர்ச்சி என்ற தெளிவினை அந்த ஆறுமாதப் போராட்டம் ஏற்படுத்தியிருப்பதால் அவள் தன் அறிவு கூறும் பாதையில் சொல்வது தவறில்லை.

அடுத்து, 'வைதவ்யம்' புனிதம் மிக்கது என்ற மரியாதை அவளிடம் இருந்தது. வைதவ்யதை இழிவானதாக அவள் ஒரு போதும் நினைக்க வில்லை. அகமும் புறமும் பரிசுத்தமாக இருந்து அனுட்டிக்க வேண்டிய அந்த வைதவ்ய விரதத்தில் தன் இயலாமையை புரிந்து கொண்டு தானே நேர்மையுடன் விடுவித்து கொண்டாள். ஓர் வேடதாரியாக முகமூடி அணிந்து உலகை ஏமாற்றித்திரிய எத்தணிக்காக அவள் நேர்மையும், உண்மையும் பாராட்டத்தக்கது.

அடுத்து கீதா யாருக்காவும் தன் நலனை தன் வாழ்வை தியாகம் செய்ய வேண்டியவள் அல்ல. ஏனெனில் அவளுக்காகவும் வேறுயாரும் தம் சௌகரியங்களை விட்டுக் கொடுத்ததாக அவள் உணரவில்லை. ஏனெனில் கௌரிப்பாட்டியைத் தவிர கீதா அத்தகைய அபாக்கிய நிலை அடைந்து தாம்பத்திய சுகம் இன்றி தனிமையில் துடித்தபோதே அவள் தாயும் தந்தையும் இன்னும் இரு குழந்தைகளை பெற்றெடுத்தனர் கீதாவின் மனதில் எங்கோ ஓர் மூலையிலாவது இது ரணத்தை ஏற்படுத்தும் என்று அவர்கள் எண்ணிப் பார்க்காது சுயமாகவே இருந்திருக்கிறார். அந்த வலி அவளது ஏனைய ஏக்கங்களோடு கலந்து முற்றி இன்று வெடித்து தன் வாழ்க்கையை நிர்ணயிக்கும் காரணிகளில் ஒன்றாயிற்று, அனைவரும் தன்னலத்தோடு வாழ்வின் இயல்பின் படி சாதாரணமாக வாழ்ந்து கொண்டு போகத் தான் மட்டும் பிறருக்காக ஏன் இழிப்புகளைத் தொடர்ந்தும் எதிர்கொள்ள வேண்டும்

என்று அவள் மனதில் தோன்றிய எண்ணவோட்டம் சரியானதே, எனவே அவள் செயல் பிழை அன்று.

கீதா தன்னைத் தானே 'சுயநலவாதி' என்று கூறிக் கொண்டாலும் அவளின் இந்த முடிவில் பொதுநலமும் கலந்திருக்கின்றது. கீதா தன்னை உணர்ந்தவள். தான் தன் உணர்ச்சிகளோடும் தேவைகளோடும், ஆசைகளோடும் போராடிப் போராடித் தோற்றுப்போய் ஈற்றிலே அதற்கு அடிமைப்பட்டு தடம்மாறி தவறான பாதையில் செல்ல நேரின் அது தன் உறவுகளுக்கு அபகீர்த்தியை ஏற்படுத்தி விடுமோ என்ற ஐயமும் அவளிடம் இருந்தது. அதனை காட்டிலும் அங்கிகாரம் கொண்ட இந்த திருமண பந்தத்தில் தன்னை இணைத்துக் கொள்வதே சிறந்தது என்ற முடிவுக்கும் அவள் வந்திருக்கின்றாள்.

'என் முடிவு என் வரைக்கும் சரியானதே..' என்னும் கீதாவின் வரிகள் ஆழமான அர்த்தங்களை கற்பிக்கின்றன. ஒவ்வொரு மனிதனும் தன் தேவைகளுக்கும், உணர்வுகளுக்கும் பதிலளித்து வாழும் போதே அவன் உண்மையான திருப்தியைப் பெறுகிறான். அந்த மட்டற்ற ஆனந்தத்தை பற்றியே கீதாவும் குறிப்பிடுகின்றாள். எம் அறிவு உணர்வு ஆகிய இரண்டிற்கும் நிறைவளிக்கும் செயலைச் செய்யும் போது, அது சரியானதாகவே தென்படும். உள்ளே உணர்வுகளையும், வெளியே உறவுகளையும் ஏமாற்றி உள்ளே புழுங்கி, வெளியே சிரித்து போலியாக ஏதோ வாழ்ந்து முடிப்பதைக் காட்டிலும், உண்மையான ஆரோக்கியமான வாழ்வை அவள் தேர்ந்தெடுத்ததால் அவள் முடிவு சரியானதே.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக தன் தீர்மானத்திற்காக கண்ணீர் வடித்து உருகிடாது, வருந்தி மன்னிப்புக்கோரிடாது பயந்து மறைத்து தன் தீர்மானத்தை ஏற்குமாறு பிறரை வற்புறுத்தி திணிக்காது நிதானமாக "ஒரு வேளை... நீங்கள் என் முடிவை ஆதரித்தால் உங்கள் அன்பான வார்த்தையை எதிர் பார்க்கிறேன். இல்லையெனின் உங்களைப் பொறுத்தவரை கீதா செத்து விட்டாள் எனத் தலை முழுகிடுங்கள்" என தெளிவினோடு தெரிவிக்கையில் அவள் பக்குவத்தையும், பண்பையும் பாராட்டுவதே சாலப் பொருத்தமாகும்.

வ. அ. இராசரத்தினம்

மகாவலி கங்கையின் இரு கிளைகளான குருக்கள் கங்கைக்கும் வெருகல் கங்கைக்கும் இடைப்பட்ட பிரதேசத்தைக் கொட்டியார்ப்பற்று என்று சரித்திர நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இப்பிரதேசத்தின் பேரூர் கொட்டியாரம் என்றே பெயர் வந்தது. அந்த மூதூர் தான் நான் பிறந்த மண்.

இந்த மண்ணிற் பிறந்தமைக்காக நான் பெருமைப்படுகிறேன். ஏனென்றால்,

"மகாவலியின் பேரால் வழங்கு மணிநதியும் காவும் பொழிலும் கழிமுகமும் புள்ளணிந்த எரியும் மல்கி" என்று விபுலானந்த அடிகளார் பாடியிருக்கும் அடிகளுக்கு அச்சாகப் பொருந்துவது இப்பிராந்தியமே. நீர்வளமும், கடல் வளமும் உடையது எனது மண். இந்த மண்ணின்மகன் என்ற உணர்வே என் எழுத்துக்களின் அடிநாதம். இம்மண்ணின் வனப்பையும் வளத்தையும் நேசிப்பதே என் யோகம்! இம் மண்ணின் மக்களது வாழ்வை இலக்கியமாக்குவதே என் நோன்பு. நான் எழுத ஆரம்பித்த நாட்களிலிருந்தே இத்தவத்தை இயற்றி வருகிறேன்.

உள்நாட்டுப் போரின்போது என்னிடமிருந்த என் எழுத்துக்கள் எல்லாமே தீக்கிரையாகின. அதன்பின் கொழும்பு சென்று தேசிய சுவடிக் திணைக்களத்தில், மிக்க சிரமத்துடன் என்கதைகள் சிலவற்றைத் தேடி எடுத்தேன். அவ்வளவில் ஈச்சிலம்பற்றைக் கதைகள் இல்லை. என் தேடுதல். இன்னமும் தொடர்வதால் அடுத்து வரும் தொகுதிகளில் அவை இடம் பெறும்.

ஆனால் எத்தனை சிறுகதைகளையும் நாவல்களையும் எழுதினாலும் கூட, என் பிரதேசம் எனக்கு அள்ள அள்ளக் குறையாத அட்சயப்பாத்திர மாகத் தான் இன்னமும் இருக்கிறது.

ஈழத்தில் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கும், உள்நாட்டுப் போரினால் என் பிரதேசமும் உருக்குலைந்து போயுள்ளது. முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னாறு கண்ட அமைதியையும், வளத்தையும், வனப்பையும், வேதனையையுமே இப்போது காண்கிறேன். அவலங்களுளையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பதால்

மனம் மரத்துப் போய்விட்டது. போக்குவரத்து வசதியீனங்கள், தபால் கிடைப்பதில்லுள்ள சிரமங்கள், அயலிலே சிறந்த நூலகங்களின்மை, உலகத்து சமகால இலக்கியங்களை அறிந்துகொள்ள முடியாத இருள், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஓட்டாண்டுகளாகிவிட்ட ஊரவர்களும் என்னுடையதுமான அவலநிலை., என் வயோதிபத்தின் நெருக்குதல் இத்தனைக்கும் தாக்குப்பிடித்து நின்றே இலக்கிய வாதியாக வாழ வேண்டியுள்ளது.

அப்படிச் செய்கையில் மனதிலே ஒரு நிறைவும் ஏற்படுகின்றது. இன்னமும் சில நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னால் வரும் சரித்திர மாணவன், இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்கூறுகளிற் கொட்டியாரப்பற்று எப்படியிருந்தது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள என்கதைகளைப் படித்தே ஆக வேண்டும் என்ற மன நிறைவுதான் அது. ஆனால் அந்த நிறைவு மட்டும் இலக்கிய வெற்றியாகி விட முடியுமா?

ஆசிரியரின் பிறநூல்கள்

- நாவல்கள்
- கொழுகொம்பு
 - கிரௌஞ்சப் பறைவைகள்
 - ஒரு வெண்மணற் கிராமம் காத்துக் கொண்டிருக்கிறது
 - மண்ணிற் சமந்த மனிதர்கள் • †
- சிறுதைத் தொகுதிகள்
- தோணி •
 - ஒரு காவியம் நிறைவு பெறுகிறது
- கட்டுரைகள்
- இலக்கிய நினைவுகள் †
 - பொச்சங்கள்
- சரித்திரம்
- மூதூர் புனித அந்தோனியார் கோயிலின் பூர்வீக வரலாறு
 - திருக்கரவைப்புராணம் (பதிப்பித்தது)
- அகில இலங்கை சாகித்யப் பரிசு பெற்றது.
 - † வடக்கு கிழக்கு மாகாண சாகித்யப் பரிசு பெற்றது.

7

தாய்

வ. அ. இராசரத்தினம்

என்னடா தம்பி, சரிக்குள்ள மாட்டிக்கொண்டியா? ஓம், சைக்கிள் முழுக்க நல்லாச் சேறு புடிச்சிற்று. சில்லுக்கம்பிக்குள்ள, மட்காட்டில எல்லா இடத்திலயேமே சேறு நல்லா ஒட்டிக் கொண்டிருக்கு, அதுதான் சைக்கிள் ஸ்ராண்டில வைச்சிற்று கம்புக்குச்சியால சேற்றைத் தட்டுறியா? மெதுவாத்தம்பி மெதுவாகத்தட்டு. உன்ர வெள்ளை வெளேர் என்றிருக்கிற வேட்டியிலயும் சட்டையிலும் சேறுபட்டா அசிங்கமாயிருக்கும். அதன் பிறகு நீ பள்ளிகுப் போகேலா.

ஆமாம் உன்னனைப் பார்த்தா, உன்ர உடுப்பைப் பார்த்தா வாத்தியார் போலத்தான் கிடக்கு. எங்க ஊருக்குப் புதுசா வந்திருக்கியோ? அதுதான் இந்த றோட்டில சரி இருக்கும் எண்டு தெரியாம ராசா ஏறின குதிரை மாதிரிச் சைக்கிள் விட்டுக் கொண்டு வந்திருக்கா. கொட்டியாரத்திலிருந்து தார் றோட்டில ஓடிவந்த மாதிரிச் சந்தியில இருந்து மல்லிகைத்தீவுக்குப் போயிரலாம் என்று நினைச்சியா. சரிதான். மெயின் றோட் சந்தியில இருந்து மல்லிகைத்தீவு போறவரையுமுள்ள ஒண்ணரைக்கட்டைக்கும் இன்னமும் நல்ல றோட்டுப் போடல்ல. கோட, கொண்டல் காலத்தில இந்த களித்தரை நல்லாக் கெட்டிச்சுப்போயிரும். அந்தக்காலத்தில கல்றோட்டில ஓடுகிறமாதிரிச் சைக்கிள் ஓடலாம். ஆனா மழை பெஞ்சா இந்தத் தரை சக்கரை மாதிரிக் கசியத் தொடங்கிரும். ஈரத்தரையில எருமை மாடெல்லாம் போகும். மாட்டு வண்டி போகும். அதுகள் போறதால றோட்டுச்சேறு சந்தணம் மாதிரிக் குழைஞ்சிபோயிரும். அதுவும் எங்க ஊர் மண் நல்ல பசையுள்ள மண், எங்க ஊர் அரிசியும் தான்தம்பி. அதுவும் பசையுள்ள அரிசிதான். சாப்பிட்டவனைப்பிரிய விடாது எங்கள் ஊர் அரிசி. அது மாதிரித்தான் சந்தணக்குழும்பாட்டம் இருக்கிற எங்கள் ஊர்ச்சரியும் நல்லா ஒட்டிக் கொள்ளும். நீதான் பாரன், உன்ர சைக்கிள் றோதைக்க, சைக்கிள் கம்பிக்க, மட்காட்டில, றோதை அச்சில, புடிச்சிருக்க களி எப்படி ஒட்டிக் கொண்டிருக்கு? சைக்கிளை உருட்டக்கூட ஏலா. ஏலாமத்தான் அப்பிக்

கொண்டிருக்கிற சரியை கழட்டி எடுக்கக்குந்திற்றா. மெதுவாத்தட்டு தம்பி. உன்ர உடுப்பில எல்லாம் சுரிபட்டிடும் பாவம்! வெள்ளை வேட்டி எல்லாம் பழுதாப்போயிரும்.

என்னைப் பைத்தியக்காரி என்று நெனைக்கிறியா? எனக் கென்ன? நீ எப்படியண்டான நெனைச்சிக் கொள். எனக் கொண்ணும் கொறைஞ்சி போகாது. ஆனா வாத்தியாரான உனக்குச் சொல்றன் நான் ஒரு வாத்தியார். அம்மா, ஓம் மகனே என்ற மகளும் ஒரு வாத்தியார்!

உன்ரசைக்கிளில ஓட்டியிருக்கிற சேற்றையெல்லாம் கம்புக்குச் சியால தட்டிப்பிறகு சைக்கிள்க் கம்பிய, சைக்கிள் சட்டத்தை எல்லாம் சுரண்டி, வாய்க்காலில கொண்டு போய்க்கழுவிடுக்க இன்னமும் எவ்வளவு நேரஞ்செல்லும் உன்ர நல்ல காலம் மழையில்ல வானம் இருக்கிற நெலையைப் பாத்தா இன்றைக்கு மழையும் வராது. அப்படிவந்தாலும் தைத்தூத்தல் தலைநனையாது என்று சொல்லுவாங்க. மழைக்குப் பயப்படாமல் சேத்தைத்தட்டி எடு. நீ சேத்தைத் தட்டி எடுக்குமட்டும் நான் உனக்கு ஒரு கதை சொல்றன். எங்க ஊர்க்கதை தான் தம்பி. என்ற கதையுந்தான் சொல்றன் கேக்கிறியா? நீ பேசவேமாட்டா, உன்ர சைக்கிளில் ஓட்டிக் கொண்டிருக்கிற சேத்தைக் கிளின் பண்ணவரைக்கும் நீ பேசவே மாட்டா, பேசாட்டி என்ன நான் சொல்ற கதையைக் கேள்.

எங்கட மல்லிகைத்தீவு ஊர வளைச்சு ஓரே வயல் வெட்ட, பெரியவெளி, வடிச்சல்சேனை, சக்கரைவெட்ட, சிறுக்குளம் என்று எவ்வளவு வயல்வெட்ட? எல்லாம் ரெண்டுபோகம் செய்ற நீர்ப்பாய்ச்சல் பூமி. பெருவெளிக் குளத்தில் நெறைஞ்சி, மகாவலிகங்கைத் தண்ணி வயலுக்கெல்லாம் பாயும். எங்கஊர் ஒண்ணும் பெரிய ஊர் இல்ல. வயல் வெட்டைக்கு நடுவில் இருக்கிற திட்டிதான் எங்க ஊர் அந்தத் திட்டியில எல்லா வளவுக்குள்ளயும் தென்னமரம் நிக்கி, பென்னம் பெரிய இலுப்பை மரம் ஒண்ணும் ஊருக்க நடுவில் றோட்டோரத்தில் இருக்கு. அந்த இலுப்பமரத்தடியில தான் பள்ளிக்கூடமும் இருக்கு. அந்தப் பள்ளிக்குதானே நீ வாத்தியாராப்போறே, ஆனால் முதல் நாளிலேயே இப்படிச் சேத்தில புதைஞ்சிற்றா, பாவம்! இன்னமும் முன் றோதையில் இருக்கிற களியையே கழற்றிமுடியல்ல. எங்க ஊர் மண் பசையுள்ள மண் என்று சொன்னேனே தொட்டா ஓட்டிக்கொள்ளும். மரம் ஒண்ணும் ஊருக்கு நடுவில் றோட்டோரத்தில் இருக்கு.

அந்த இலுப்பமரத்தடியில் தான் பள்ளிக்கூடமும் இருக்கு. அந்தப் பள்ளிக்குத்தானே நீ வாத்தியாராப்போறே, ஆனால் முதல் நாளிலேயே இப்படிச் சேத்தில புதைஞ்சிற்றா, பாவம்! இன்னமும் முன் றோதையில் இருக்கிற களியையே கழற்றிமுடியல்ல. எங்க ஊர் மண் பசையுள்ள மண் என்று சொன்னேனே தொட்டா ஓட்டிக்கொள்ளும் சைக்கிள் றோதையில் ஓட்டியிருக்கிற களியை கம்புக்குச்சியால சுரண்டி எடுத்தாக் கம்பில ஓட்டியிருக்கிற களியைத்தட்ட எவ்வளவு கஸ்டமாயிருக்கு? என்ன செய்து? உன்ர கஸ்டகாலம் சுரண்டு.

எங்க ஊர் வயல் வெட்டைக்கு நடுவில் இருக்குதெண்டல்லவா சொன்னன்? நாய்க்கு நடுச்சமுத்திரத்திலயும் நக்குத் தண்ணிதான் எண்டு சொல்வாங்க, வளைச்சு வளைச்சு வயல் வெளியா இருந்தாலும் எங்க ஊரில எவனுக்கும், சொந்த வயற்காணி இல்ல. இந்த வயல்களுக்கு கெல்லாம் சொந்தகாரர்கள் திருக்கிணாமலையிலயும், கிண்ணியாவிலயும், மூதூரிலயுந்தான் இருக்காங்க. அவங்கட வயல ஆயத்துக்கு எடுத்துத் தான் எங்க சனம் செய்யும். வயற்காணி எங்கட இல்லாட்டியும் சோத்துப் பஞ்சம் இல்ல. ஆனா வெள்ளாம வெட்டுக் காலத்தில எங்க ஊருக்கு வந்தியெண்டாத் தண்ணிகுடிச்சிச்சுமாட்டா. ஏனென்டா எல்லாக் கிணத்தடியிலும் மணச்சவுக்காரத்தை மேலில தேய்ச்சித் தேய்ச்சிக் களிக்கிறதால கிணத்து தண்ணியெல்லாம் சவுக்காரமணமாத்தான் இருக்கும். அப்படிப்பட்ட பவிச எங்க ஊருக்கு.

எவனிட்டியும் வயல்காணி சொந்தமாக இல்லையெண்டல்லவா சொன்னன். என்ற புருசனும் எகுத்தார் ஹாஜியார் வயலில பத்து ஏக்கர ஆயத்து கொடுத்துத்தான் செய்தார். அந்த ஹாஜியாருக்கு திருக்கிணாமல டிஸ்கிறிக் முத்திலாக்காணி கணக்குப் பாக்கேலா. அதனால ஆயக்காசும் கறாராக வாங்கிறதில்ல. எங்க காலம் நல்லாத்தான் போச்சு. மூத்த மகளத் திருக்கிணாமல வேம்படிப் பாடசாலைக்கனுப்பித் தான் படிக்க வச்சார் என்ற புருஷன். ஆனாத் திடீரென்று அவர் செத்துப்போனார். வயலுக்குப் போய்த் தண்ணி கட்டிற்று வந்தவர் மம்பட்டிய ஊட்டுமூலையில சாத்திற்றுத் திண்ணையில் குந்தினார். நெஞ்சுக்க நோவுதெண்டார். அவ்வளவுதான், வயல்வெட்டைக்குள்ள இருந்த நாரையும் கொக்கும் குருவியும் எங்க ஊர்த் தென்னை மரங்களில் இருட்டினப்பொறகு வந்து குந்தக்குள்ள அவர் சீவன் போச்சு. அவர் போனப்பிறகு நான்பட்ட பரயத்தைச் சொல்லலோ. அப்ப என்ற

மூத்த மகள் எஸ்.எஸ்.சி. பாஸ் பண்ணிட்டு வீட்டோட வந்து இருந்தா. அவளுக்குப்பிறகு ஒரு பொடியன்தான் அவனுக்குப்பத்து வயது இருக்கும். அந்தச் சின்னஞ்சிறுவனால வயல் வாய்க்கால பார்க்க ஏலுமா? என்ற மகனும் படிச்சிற்றாள் அதனால கையைக்கால ஆட்ட மாட்டா. நான்தான் நெல்லைக்குத்தி மாவிடிச்சி எப்படியோ என்ற புள்ளைகளைக் காப்பத்தினன்.

வெள்ளாம வெட்டுக்காலத்தில அப்பஞ்சடுவன். வெட்டுக் காரங்களுக்கு வாடிக்கையா அப்பம் கொளுக்கட்டை குடுத்த கணக்கால எப்படியும் ஒரு அவணம் நெல்சம்பாதிச்சிடுவன். பெரும்பாடுதான் என்பாலும் சோத்துப்பஞ்சமில்லடா தம்பி, எங்கட ஊர் காவிரிபாயுற நாடுடா மகனே, மாவலிகங்கையைத்தான் நாங்க காவிரி எண்டு சொல்றம். இந்தக் காவிரிபாயுற நாட்டில சோத்துப்பஞ்சம் இருக்குமாடா தம்பி.

அவர் செத்து ரெண்டு வருசத்துக்குப் பொறகு என்ற மகளுக்கு ரெயினிங் பள்ளிக்கு முடிவு வந்தது. நான் அசந்து போகல்ல. என்ற கையில் கெடந்த காப்பு ஜோடிய வித்திற்று மகளுக்குப் புத்தகம், சேலை, சூட்கேஸ் என்று எல்லாச் சாமானும் வாங்கிக் கொடுத்தேன். மகள் மட்டகளப்பு வஸ்ஸில் ஏறிற்று ரெயினிங் ஸ்கூலுக்குப் போனா நான் பூரிச்சிப்போனன். ரெண்டுவருஷத்தில் என்ற மகள் வாத்தியாரா வந்திடுவா அதுக்குப் பிறகு எனக்கென்னகுறை? காலுக்குமேல கால்போட்டுக் கொண்டு சாப்பிடுவன்.

ரெயினிங் ஸ்கூலுக்குப்போய் மகள் எனக்குக் கடிதம் எழுதினார். அரசாங்கம் மாதம் இருபது ரூபா அவக்கு எலவன்ஸ் கொடுக்குமாம். ஆனா இங்க இருக்குற செலவுகளுக்கு அந்த காசு காணாதாம். மேலதிகமாக மாதம் நாப்பது ரூபாயாவது வேணும் என்று எழுதினா. நான் எங்க ஊர்த்தலம் வாத்தியாரிட்டச் சொல்லி அவளுக்குப் பதில் எழுதினன். என்றபதிலில் 'மாதம் நாப்பது ரூபாக்காசு எனக்குப் பெரிய பொருட்டில்ல மகள், என்ற சதுரத்தச் சாராப்புழிஞ்சென்றாலும் நான் உனக்குப் பணம் அனுப்புவன். நீ கவலைப்படாமற் கவனமாப்படிபுள்ளி என்று எழுதச் சொன்னான்.

கூலிக்குக் குத்தி, கோழிவளர்த்து, அப்பஞ்சட்டு வித்து எப்படியெல்லாமோ சம்பாதித்து மகளுக்குக் காசு அனுப்பினன். மகனும்

கவனமாகத்தான் படித்தான். ரெண்டு வருஷம் முடியறதுக்கு இன்னமும் ரெண்டுமாசந்தான் இருக்கு, அப்ப மகள் எனக்கு ஒரு நீண்ட கடிதம் எழுதினா "இந்த மார்கழி மாதத்தில எனக்குக் கடைசிப் பரீட்சையிருக்கு. பரீட்சை முடிந்ததும் பாடசாலையில பிரியாவிடை வைபவம் இருக்கு, அந்த வைபவத்துக்கு உடுக்குறதுக்கு என்னட்ட நல்ல சேலயில்ல. சேல ஒண்ணு நல்லதா வாங்க வேணும் எனக்குக் காசு நூறு ரூபா எப்படியும் அனுப்புங்க அம்மா".

நான் தெகைச்சிப்போனன். கார்த்திகை மாசத்து அடை மழை காலம், என்ற கையில் மடியில ஒரு காசும் இல்ல, ஊரில ஒரு தொழிலும் இல்ல, எல்லாரும் தைப்பொறந்த பொறகு வாற வெள்ளாம வெட்ட நம்பி கடன்பட்டுத்தின்ற பஞ்சகாலம். இந்த பஞ்சகாலத்துல எப்படி நான் நூறு ரூபாய் பெரட்டுறது, எதை நம்பிக் கடன் வாங்கிறது? யோசிச்சி யோசிச்சி அசந்து போன நான், வெள்ளாம வெட்டுக்காலத்த நம்பி அறாவட்டிக்குக் கடன்பட்டன். என்ற காதுதோட்டையும் விற்றன். எப்படியோ நூறு ரூபா புரட்டிற்றன். இதுக்குள்ள கெதியா காசனுப்பச்சொல்லி மகளிட்ட இருந்த அடுத்த கடிதமும் வந்தது.

காசைப்புரட்டிய நான் காசைத்தபாலில அனுப்பாம நேரில கொண்டு போய் மகளிட்ட குடுப்பம் எண்டு எண்ணிக் கொண்டு பஸ் ஏறுறன். மல்லிகைத்தீவுச் சந்தியில இருந்து மட்டகளப்புக்கு ரெண்டரை ரூபாதான் பஸ்ஸுக்கு, இண்டைக்கு போய் நாளைக்கு வாரதானே. பத்து ரூபாய் காசு எனக்கு மாலோகமாக் காணும் என்றெண்ணிக் கொண்டு பஸ் ஏறினன்.

என்ன பின்றோதையில ஒட்டியிருந்தக் கழியையும் கழட்டிற்றியா? அச்சிலயும் மட்காட்டிலயும் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறதையும் கழற்று, அதுக்குள்ள என்ற கதையும் முடிஞ்சுடும். பஸ்ஸில ஏறினனா? பத்து மணிக்கு பஸ் ஏறின நான் மூணு துறையையும் கடந்து பின்னேரம் ஐந்து மணிபோலத்தான் புளியந்தீவுப்பாலத்தடியில ஸ்ராண்டில எறங்கினன். என்ற கையில் சீலைப்பைக்குள்ள ஒரு சோத்துப் பாரசல், பஸ் ஏற முதல் வாய்க்காலில வெள்ளத்தில எதிரேறின பனையான் மீன் ஊருக்கு வந்தது. அதில வாங்கிச் சிலதைப் பொரிச்சக் குழம்பும் ஆக்கிச் சோறு கட்டிப்போனன். புழுங்கரிசில கட்டுச்சோறு கட்டினான் பழுதா போனாலும் போகும் என்று பச்சரிசி பொங்கிக் கட்டுச்சோறு கட்டினன்.

அந்தச்சோத்து முடிச்சோடதான் நான் கேட்டு கேட்டு ரெயினிங் ஸ்கூல நோக்கிப் போறன். சிங்கள வாடியில் ஆஸ்பத்திரிக்குக்கிட்ட இருக்குறதாம் அந்த பெண்கள் பாடசாலை. நான் டவுனுக்கால போறன், கடைசியாக் காவியடிச்ச அந்தக் கட்டிடத்தக் கண்டு பிடிச்சன்!

கட்டிடத்துக்குள்ள ஏறி விறந்தையில் இருந்த மணிய அடிச்சன் ஒருத்தி வந்து கேட்டா, நான் மகள்ர பேர்ச்சொல்லி, அவளப்பாக்க வந்திருக்கன் என்று சொன்னன். அந்தப் பெண் உள்ளே போனாள். நான் விறாந்தையில் கிடந்த வாங்கில இருக்கன், கொஞ்ச நெரத்தாலே என்ர மகள் வந்தா அவ இன்னொருத்தியோட வந்தா. அவளோட படிக்கிறவளாயிருக்கும். ஆனா அவளைவிடவும் என்ரமகள் அழகி. கையால குத்தின பச்சரிசித் தவிட்டு நிறம், ஆனா உதடெல்லாம் எப்பவுமே அவளுக்குச் சிவந்திருக்கும். நீளமா ஓடிசலா இருப்பா. நுக்கக்குள்ள இடுப்பு முறிஞ்சு போயிருமோ என்று நினைக்கவேணும், ஆனா பெரு வெளிக் குளத்துக்குள்ள பொழுது படக்குள்ள கூம்பிநிக்கிற தாமரைப் பூவைப்போல அவள் தாவணிக்கு மேலால நெஞ்சு நிமிர்ந்திருக்கும். என்ர பிள்ளையைப்பாத்தவன் சீதனம் இல்லாமலேயே அவளைக் கொண்டு போய்விடுவான் என நான் எண்ணுவன்.

அவள் என்னைக் கண்டதும் அவள் முகம் நல்லால்ல, ஊரில் இருந்து அம்மா வந்திருக்காளே என்று அவசிரிக்கவும் இல்ல, முகத்தை உம்மெண்டு வச்சி கொண்டு வந்தா.

அவளைக்கண்ட நான்சிரிச்சன்.

“ஏன் நீவந்தனி? என்று எரிஞ்சு விழுந்தா அவ. இதுக்கு நான் என்னத்தைச் சொல்றது? என் சேலைத் தலைப்பு முடிச்ச அலிழ்த்து நூறுரூபாவையையும் கொடுத்தன், நாலாமடிச்ச முடிஞ்சி வைச்சிருந்த பத்துப் பத்து ரூபாத் தாள்கள். அத வாங்கின உடன திரும்பிக் கொண்டு நடந்தா.

நான் அவ்விடத்திலேயே தெகைப்பூண்ட மிரிச்சவள்போல நிக்கன். மகள் போகக்குள்ள தன்னோட வந்தவளிட்டச் சொல்றா “எங்கம்மா இந்த வேலைக்காரிட்டக் காசக் குடுத்து அனுப்பியிருக்கா”

எனக்குப் பூமிபிளந்து என்னைவிழுங்கினாப் போல இருக்கு.

அதுக்குப் பிறகு நான் ஊருக்கு வரல்ல. நேற்றுத்தான் வந்தன். என்னை பைத்தியம் என்று ஊருக்க சொல்றாங்க மகனே! நீ சொல்லுடா எனக்குப் பைத்தியமாடா?

உன் சைக்கிளில் ஓட்டியிருக்கிற களியெல்லாம் கழட்டிற்றியா? அப்ப இனி நீபோப்போறா.

என்ரகதையும் முடிஞ்சிடா மகனே. ஏண்டா உனக்கும் ஒரு அம்மா இருப்பா நீயும் ஒரு வாத்தியார். என்னைப்போல உன்ர அம்மாவையும் நீ பைத்தியக்காரியாக்கிவிடாத போய் வாடாமகனே போ. நாணும் போறன். என்ர சாதிசனம் ஈச்சிலம்பத்தையிலையும் இருக்கு. பஸ் வந்தோடன நானும் போகப்போறன் அங்க.

வரட்டாடா மகனே.

பயிற்சிப் பட்டறை

01. கதை சொல்லும் பாணியை விமர்சிக்குக .

வ. அ. இராசரத்தினம் ஈழத்துச் சிறுகதைத் துறையில் முக்கியமான ஆளுமைகளில் ஒருவர். மண்வாசனை கமழும் அவரது கதைகள் யதார்த்தமான கதாபாத்திரங்களை உலவ விடுவதன் மூலம் உயிர்ப்புப் பெறுவன.

‘தாய்’ கதை வ. அ. இராசரத்தினத்தின் கதை சொல்லும் புதியதொரு நுட்பத்தை உணர்வுபூர்வமாக வெளிப்படுத்துகிறது. கதை சொல்லியாக வார்க்கப்பட்டுள்ள தாய் பாத்திரத்திரமே கதையின் பிரதான பாத்திரம் அவளது கூற்றாகவே கதை நகர்கிறது தாய் “ என்னடா தம்பி” என்று ஆசிரியராக வரும் இளைஞனை விளித்துப் பேசுகிறாள். சுயசரிதைப் பாணியில் தொடரும் கதையோட்டம், சம்பவங்கள் உணர்வுகள், விபரிப்புகள், ஏற்றங்கள், இறக்கங்கள் அனுபவங்கள் என்று வாழ்வின் பல்வேறு கோலங்களையும் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது.

கதாசிரியரின் கதை சொல்லும் பாணியை விரித்து நோக்குவோ மாயின் முதலில் அடையாளம் காணத்தக்கது தாய்ப்பாத்திர வார்ப்புத்தான்.

“ என்னடா தம்பி ” தொடங்கி, “ வரட்டாடா மகனே ” வரை ஒரே வீச்சியிலே நகரும் கதைப்பாணி ரசிக்கத்தக்கது. ஒரே மூச்சியிலே வாசித்து முடிக்கத்தக்கது.

கதையில் தாயின் குரல் எங்கும் பரவிக்கிடக்கிறது. வருணணையும், விவரணமும் கலந்த எழுத்து நடை கதைக்கு மெருகூட்டுகிறது.

“ சுரிக்குள்ள மாட்டிக் கொண்டியா? ஓம் சைக்கிள் முழுக்க நல்லாச் சேறு புடிச்சிற்று, சில்லுக்குள்ள, மக்காட்டில, எல்லா இடத்திலேயும் சேறு நல்லா ஒட்டிக் கொண்டிருக்கு..... ” என்ற கதையின் தொடக்கம் ஒரு விவரணமாகவே அமைகிறது.

“ எங்கட மல்லிகைத்தீவு ஊர வளைச்சு ஒரே வயல் வெட்ட, பெரிய வெளி, வடிச்சல் சேனை, சக்கரை வெட்ட சிறுகுளம் என்று எவ்வளவு வயல் வெட்ட ” என்று ஊரை அறிமுகப்படுத்தும் போது எளிமையான வருணிப்பு மிளிர்கிறது.

விவரண - விபரிப்புபாணியிலமைந்த இக் கதையோட்டத்தில் ‘பேசாப்பாத்திரமாகவே கதை கேட்கும் ஆசிரியர் பாத்திரம் படைக்கப் பட்டிருப்பதும் கதாசிரியரின் ஆக்கத் திறனை வெளிப்படுத்துகின்றது. அப்பாத்திரத்தையும் தாய் பாத்திரமே நகர்த்திச் செல்வது புதிய நுட்பமே! சைக்கிள் உருட்டக்கூட ஏலா, ஏலாமைதான் அப்பிக் கொண்டிருக்கிற சுரியைச் சுரண்டி எடுக்கக் குந்திற்றயா. மெதுவா தட்டு தம்பி என்றவாறான கதை அமைப்பு இதற்கு நல்ல உதாரணமாகும்.

தாய் கதையில் “பேச்சுத் தமிழ் விரவியுள்ளமையும் கதை சொல்லும் பாணியெல்லாம் நியம மொழியற்ற உணர்வு ரீதியான பொருளாளமுடைய பிரதேச மொழியுடாகவே கதாசிரியர் பேசுகிறார். எனவே தாய்க் கதை புதிய பாணியிலான படைப்பாக்கம் என்ற வகையில் போற்றத்தக்கது.

02. தாய் கூறும் படிப்பினைகளை விபரிக்குக.

‘தாய்’ கதை தாய், மகள், உறவின் நிலையை எடுத்துக் காட்டும் சிறந்த ஓர் கதையாகும். ஒற்றைப் பாத்திரத்தின் குரலாகவே தொடங்கி - வளர்ந்து முடிவுறும் ‘தாய்’ - தாய்மையின் பண்புகளையும் ஆசாபாசங்களையும்

விருப்பு வெறுப்புகளையும் நம்பிக்கை அவநம்பிக்கை களையும், எதிர்பார்ப்பு ஏமாற்றங்களையும் நன்கே புலப்படுத்திச் செல்கிறது.

பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளுக்கும், பிள்ளைகள் பெற்றோருக்கும் செய்யவேண்டிய கடமைகள், பொறுப்புகள் முக்கியமானவை அவை தவறவிடப்படும்போது ஏற்படும் துன்பம் மிக பாரதூரமானது. இக் கருத்தை பெற்றமனம் பித்து பிள்ளைமனம் கல்லு என்ற பழமொழிக் கருத்து பிரதிபலிக்கின்றது. இக்கதை வாசிப்பனுபவத்தினூடாக இந்த ‘தாய்’ படிப்பினை தரும் பாத்திரமாக மிளிர்கிறார்.

வறுமையை வென்று பிள்ளைகளை பெரியவர்களாக்குவதற்காக கல்வி தரும் வாய்ப்புகளை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதை தாய் உணர்த்துகிறார். தாய் தன்னை வருத்தினால் பிள்ளை முன்னேறலாம் என்று புலனாகிறது. மேலும், தாய்மார் பிள்ளைகளை படிக்க அனுப்பினாலும் அவர்களின் செயல்கள், நடவடிக்கைகள் மீது கண்காணிப்பு செலுத்த வேண்டும். இங்கு மகளின் ஆடம்பரத்திற்காக தாய் தன்னை வருத்துவதை அறிகிறோம். இது நல்லதொரு படிப்பினையாகும்.

கதையில் மகள் பாத்திரம் தன்னை இடர்பட்டு படிப்பித்த தாயை உதாசீனம் செய்கின்றது. தூக்கி எறிகின்றது. தாயின் துன்பங்கள் அவளுக்கு பெரிதாகத் தெரியவில்லை. மாறாக தனது பெருமையும் மதிப்புமே பெரிதாகப்படுகிறது. அதனால் தன் தாயை அவள் கோலத்தைப் பார்த்து விட்டு தன் மானம் பாதிக்கப்படும் என கருதி வேலைகாரி ஸ்தானத்திற்கு தன் தாயை தரம் இறக்குகிறார் இச்செயல் எமக்குள் பல படிப்பினைகளை ஏற்படுத்துகின்றது.

பிள்ளைகள் தன் பெற்றோரின் கஸ்டத்தை உணரவேண்டும். குடும்ப நிலையை புரித்து கொள்ள வேண்டும். விரலுக்கு ஏற்ற வீக்கம் என்று உணர்ந்து செயற்பட வேண்டும். தாய் புனிதமானவள் அவளுக்குரிய மரியாதையை வழங்க வேண்டும். அவள் ஏழ்மையின் சின்னமாக இருக்கலாம். வறுமையின் தோற்றமாக தெரியலாம். முதுமையின் முகவரியாகவும் அமையலாம். ஆனாலும் தாய் அவள் அவரது எண்ணங்கள் எதிர்பார்புகள் ஆசைகள் நிராசைகள் என்பவற்றைப் புரிந்து கொண்டு செயலாற்ற வேண்டும் என்பதையே இது உணர்த்துகிறது.

03. கதை சொல்லியினூடாக வெளிப்படும் மன உணர்வுகளை விளக்குக.

“தாய்”க்கதை தாய் ஒருத்தியின் மன உணர்வுகளை செம்மையாக வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. மகிழ்ச்சி, பெருமிதம், அவலம், எதிர்பார்ப்பு, ஏமாற்றம், கோபம், பொறுமை, கவலை போன்ற பல்வேறு மன உணர்வுகளின் சங்கமாக இக்கதை நகர்கிறது.

மல்லிகைத் தீவைப் பற்றி அறிமுகப்படுத்தும் போது மகிழ்ச்சியும் பெருமிதமும் தோன்றுகிறது. (எங்க ஊர் மண் பசையுள்ள மண்) என்று சொல்வதன் மூலம் வளமுள்ள மண் என்று பெருமைப்படுகிறாள் வசதியாக வாழ்ந்த இவள் கணவன் இறந்த பின் துயரப்படுகின்றாள். “அவர் போனபிறகு நான்பட்ட பறாயத்தைசொல்லேலா” என்று சொல்லத் தொடங்கும் அவளின் துயர மனம் கதை எங்கும் விரவி நிற்கிறது. நெல்லைக் குத்தி மா இடிச்சு வெள்ளாம வெட்டு காலத்தில் அப்பம் சுட்டு சம்பாதித்து தன் பிள்ளைகளை காப்பாற்றினாள். வறுமையிலும் செம்மை பெற வேண்டும் என முயன்று தன் மகளைப் படிப்பிக்கின்றாள். ரெண்டு வருசத்தில் என்ற மகள் வாத்தியாராக வந்திடுவா அதற்கு பிறகு எனக்கு என்ன குறை காலுக்கு மேல கால் போட்டுக் கொண்டு சாப்பிடுவேன் என்று பெருமிதமும் எதிர்பார்ப்பும் கொள்கிறாள்.

கதையோட்டத்தில் மாறுபடும் பல்வேறு உணர்வுகளின் சங்கமாக தாய் அமைகிறாள். மகளின் படிப்புக்கு தன்னைப் பிழிந்து மாதம் நாற்பது ரூபா அனுப்பும் தாய்மையின் ஈரம் அது பட்ட துயரைக் கூட மறைக்கிறது “கூலிக்குக் குத்தி, கோழிவளர்த்து, அப்பஞ்சுட்டு வித்து எப்படியெல்லாமோ சம்பாதிச்சுடு...” எனத் துயர மனம் விரிகிறது.

கதையில் தாயின் ஆதங்கமும் அதிசுயரமும், துக்கமும் இறுதிப் பகுதியில் முற்றி வருவதனை அவள் கதை சொல்லும் விதத்திலிருந்து உணர முடிகிறது. மகளின் பிரியாவிடைப் பணத்துக்காகாத தாய் வட்டிக்குக் கடன் படுகிறாள். மோதிரத்தை விற்கிறாள். பணத்துடன் மகளைச் சந்திக்கச் செல்லும் தாய் மனம் பெத்த மனம் பித்தாய் நிற்பதும் பிள்ளை மனம் பகல்லாய் விடுவதும் உச்ச உணர்ச்சியின் முழு மொத்த அவலத்தை தீட்டி விடுகிறது. “வேலைக்காரி” பட்டம் சூட்டப்பட்டு காதில் விழும் போது தீயாய் உறைகிறாள் கல்லாய்ச் சமைகிறாள் தாய்” மெளனியாய் தன் நிலை இழக்கிறாள் கோபமும் அதனைத் தாண்டிய ஆதங்கமும் கவலையும் துயரமும் ஆறாய்ப் பெருக்கெடுக்கின்றது.

தாய்மை உணர்வு மகளுக்காய் அவள் பட்ட கஸ்டங்கள், படாத பாடுகள், வியர்வை சிந்தி போராடியமை எல்லாமே போலி உறவால் கேலிக்குரியதாகின்றன. இன்றைய சமூக அமைப்பில் இப்படியும் பிள்ளைகள் உள்ளார்கள் என்பதையும் அவர்களின் செயலில், சொல்லில் எத்தனையோ தாய் மனங்கள் துன்பியலில் மூழ்குவதனையும் கதாசிரியர் உணர்வுபூர்வமாக நிறுவுகிறார் தாய் கதை, கதை சொல்லியின் மன உணர்வுகளை அடிநாதமாக உயிரோட்டமாக கொண்டு நகர்கின்றமை கதைக்குச் சிறப்பாகும்.

04. கிராமிய மண் வாசனை தாய் கதையில் இழையோடுவதனை ஆதாரங்களுடன் எடுத்துக் காட்டுக.

தாய் கதை பல்வேறு பண்புகளை கொண்டிருந்தாயினும் அது அடையாளம் காட்டும் மண்வாசனை மேலோங்கியதாகவே இருக்கிறது. பிரதேச பண்புகளை தன் கதைகளில் வெளிப்படுத்தும் இராசரத்தினம் தாய் கதையிலும் மண்வாசனை கமலச் செய்கிறார். மல்லிகைத்தீவு கிராமத்தை சேர்ந்த ஒரு பெண்ணின் தாய்மை உணர்வுகள் இக்கதையில் பேசு பொருளாய் திகழ்கிறது. அதனோடு இடையிடையே மல்லிகை தீவின் பண்புகள் சொல்லப்படுகின்றன. மல்லிகைத் தீவின் பாதை சேறும் சகதியுமாய் கிடக்கிறது. “இன்னமும் நல்லா ரோட்டு போடல கோட கொண்டல் காலத்தில் இந்தக் கழித்தரை நல்லா கெட்டிச்சுப் போயிரும் அந்தக் காலத்தில் கல்லோட்டுல ஒடுற மாதிரி சைக்கிள் ஓடலாம். ஆனா மழை பெஞ்சா இந்தத் தரை சக்கரை மாதிரி குழைஞ்சு போயிரும் அதுவும் எங்க ஊர் மண் நல்ல பசையுள்ள மண்”, “என்று மண்ணின் இயல்பை பேசுவதோடு மண்வாசனை தொடர்கிறது. “எங்க ஊர் அரிசியும் தான் தம்பி அதுவும் பசையுள்ள அரிசிதான் என்று மண்ணின் வண்பை எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

மல்லிகைத்தீவு வயல் கிராமம் நீர் பாய்ச்சல் பூமி குளமும் தென்னையும் குரும்பைகளும் நிறைந்த ஊர் என்பதனை தாய் சொல்கிறாள். “எங்கட மல்லிகைத் தீவு ஊர் வளைச்சு ஒரே வயல் வெட்ட, பெரிய வெளி வடிச்சல் சேனை, சக்கரை வெட்ட சிறு குளம் என்று எவ்வளவு வயல் வெட்ட எல்லாம் இரண்டு போகும் செய்கிற நீர்ப்பாய்ச்சல் பூமி” என்று தாயின் உரையாடல் முழுதும் மல்லிகைத் தீவின் கதையே வந்து போகிறது.

மல்லிகைத் தீவு மக்கள் வயல் காணி அற்றவர்கள் வேறு ஆட்களின் வயலை குத்துகைக்கு எடுத்து கமம் செய்வார்கள். எனினும் எல்லோரும்

கமம் செய்து வசதியாகவே வாழ்கின்றார்கள். “எங்க ஊர் வயல் வெட்டைக்கு நடுவே இருக்கு நாய்க்கு நடுச்சமுத்திரத்திலேயும் நக்கு தண்ணிதான் என்று சொல்லுவாங்க. வளைச்ச வளைச்ச வயல் வெளியாக இருந்தாலும் எங்களுடில் எவனுக்கும் சொந்த வயல் காணி இல்லை. இந்த வயல்களுக்கு எல்லாம் சொந்தகாரர்கள் திருக்கிணாமலையிலயும், கிண்ணியாவிலையுமும் மூதூரிலயுந் தான் இருக்காங்க” என்று கூறுவதிலிருந்து அறிய முடியும். மேலும் கார்த்திகை மாதத்தில் அடைமழை காரணமாக கையில் காச இருக்காது தொழிலும் இருக்காது எல்லோரும் கடன்படும் பஞ்சகாலம் இதுவாகும் என்றும் “வெள்ளம் வெட்டுக்காலத்தில் எங்கட ஊருக்கு வந்தியெண்டால், தண்ணிகுடிச்சிக்கமாட்டா நானென்டா எல்லாக் கிணத் தடியிலும் மணச்சவுக்காரத்தை மேலில தேய்ச்சித் தேய்ச்சித் குளிக்கிறதால கிணத்துத் தண்ணியெல்லாம் சவுக்கார மணம் தான்” என்றும் கிராமிய வாழ்வின் அம்சங்களை தாய் பாத்திரத்தினூடாக கதாசிரியர் வெளிப் படுத்துவதன் மூலம் இக்கதையை மண்வாசனை மிக்க படைப்பாக உருவாக்கி உள்ளமை முக்கியமானதாகும்.

05. சிறுகதைக்குரிய அம்சங்கள் தாய்க் கதையில் துலங்கு மாற்றை விமர்சிக்க.

கதை உருவத்தில் சிறிய தாயினும் அது ஏற்படுத்தும் அதிர்வுகள் உணர்வுகள் மேலானது. தாய்க் கதை முடிவின் போது தொற்றவைக்கும் அதிர்வு மேலானது. கதையொன்றில் காணப்படும் பண்புகள் தாய்க் கதையில் சிறப்பாகவே இழையேறியுள்ளன.

- பாத்திரவார்ப்பு
- சொல்லாட்சித் திறன்
- பிரதேச பேச்சு மொழி நடை
- நவீன உத்திகள் - கதை கூறும் பாணி
- பாத்திரங்களுக்கிடையிலான இடைவினை
- கதையோட்டம்
- உச்சக்கட்டம் - திருப்புமுனை
- கதை முடிவு ஏற்படுத்தும் தாக்கம்
- வருணனை - கற்பனை
- கதாசிரியரின் நோக்கு

என்பன யாவும் இச்சிறுகதையில் லாவகமாகவே கையாளக் கட்டுள்ளன. கதாசிரியர் எடுத்துக் கொண்ட தாய் தலைப்புப்பாத்திரமே கதையின் உயிர் நாடி அது வார்க்கப்பட்டுள்ள விதம் அற்புதமானது. கதை தொடக்கம் முதல் இடைவிடாது இயங்கும் பாத்திரம். கதை சொல்லியாக இது இயங்குகிறது. ஏனைய பாத்திரங்களான கதைகேட்டும் ஆசிரியர், மகள் என்பனவும் முக்கியமானவை. இவை துணைப் பாத்திரங்களாக இயங்குகின்றன. அதிலும் ஆசிரியர் பாத்திரம் பேசாப்பாத்திரமாக வடிவமைக் கப்பட்டு உயிர்த்துடிப்புள்ள இயங்கும் பாத்திரமாக கதையோட்டத்தில் பங்கேற்கும் விதம் அற்புதமானது. தாய் பாத்திரமே அப்பாத்திரத்தையும் கதை நெடுக்கிலும் காவி வரும் விதம் ரசிக்கத்தக்கது. “சைக்கிளோட்டியாக வரும் இளைஞன் அப்பிய சேற்றில் அகப்பட்டு அதிலிருந்து மீள் முயல்வதைத்” தாயே வர்ணிக்கின்றாள்.

கதையின் திருப்பு முனையில் மையம் கொள்ளும் மகள் பாத்திரம் கண் இமைக்கும் நேரத்தில் வந்து போவதாக அமைகின்றது. எளிதும் தாயின் உணர்வுகளில் அந்தப் பாதிப்பை மகள் பாத்திரம் ஏற்படுத்தி விடுகின்றது.

கதையில் சொல்லாட்சித் திறன் மெச்சதலுக்குரியது. கதை முழுதும் பேச்சு மொழியைக் கையாண்டுள்ள வ.அ. இ. அவர்கள் அளவான வர்ணனைகளையும், கற்பனைகளையும் அச்சொட்டாக பதிவு செய்கிறார். உதாரணமாக தனது ஊரின் வீதிகளைப் பற்றிய வருணனையில் “கோட கொண்டல் காலத்துல இந்த களித்தரை நல்லா கெட்டிச்சுப் போயிரும். அந்தக் காலத்தில கல் றோட்டில ஓடுகிற மாதிரிச் சைக்கிள் ஓடலாம் ஆனா மழை பெஞ்சா இந்தத் தரை சக்கரை மாதிரிக் கசியத் தொடங்கும்” என்ற தொடரைச் சுட்டலாம். “என்ற, மகள் அழகி கையால குத்தின பச்சரிசித் தவிட்டு நிறம், ஆனா உதடெல்லாம் எப்பவுமே அவளுக்குச் சிவந்திருக்கும். நீளமா ஓடிசலா இருப்பா. நடக்கக்குள்ள இடுப்பு முறிஞ்சு போயிடுமோ என்று நினைக்க வேணும், ஆனா பெரு வெளிக் குளத்துக்குள்ள பொழுது படக்குள்ள கூம்பி நிக்கிற தாமரைப் பூவைப் போல அவள் தாவணிக்கு மேலால நெஞ்சு நிமிர்ந்திருக்கும் என்ற வர்ணிப்பு இயல்பான ரசனையை ஏற்படுத்துகின்றது.

‘தாய்’ கதையில் பிரதேச பேச்சு மொழியே உயிர்நாடியாக அமைகிறது. கதையெங்கும் பிரதேச சொல் பரவிக்கிடக்கின்றது.

கதை வாசிப்பனுபவத்தில் கதாசிரியரின் மொழியாட்சி தூக்கலாகவே வெளிப்படுகின்றது. “என்னடா தம்பி... சுரிக்குள்ள மாட்டிக் கொண்டியா...” என்று தொடங்கி “என்ற சாதி சனம் ஈச்சிலம் பத்தையிலையும் இருக்கு, பஸ்வந்தோடன நானும் போக போறன் அங்க வரட்டாடா மகனே” வரை பேச்சு மொழியின் வாசத்தை நுகரலாம்.

நல்ல சிறுகதையொன்றின் மற்றொரு பண்பு பாத்திரங்களுக்கு கிடையிலான இடைவினை தாட்பக்கும் சைக்கிள் கார இளைஞனுக்கு மிடையிலான இடைவினை வித்தியாசமாகவும் நுட்பமாகவும் அமைகிறது. கதை கேட்போனாக வரும் ஆசிரியன் பேசவில்லை ஆனால் இயங்குகிறான். கதை சொல்லியாகிய தாய் பாத்திர வார்ப்பின் ஊடாக ஆசிரியன் இயங்குகிறான். எனவே இந்த இடைவினை கதையில் விவரணப் பாணியிலான ரசனையைத் தொற்ற வைக்கின்றது.

‘தாய்’ கதையில் உச்சக்கட்டமாக / திருப்பு முனையாக அமையும் பகுதி தாய் மகளைச் சந்திப்பதும் மகள் ‘ஏன் நீ வந்தனீ’ என்று எரிஞ்சு விழுவதும் கதையின் உச்சக்கட்டம். “எங்கம்மா இந்த வேலைக்காரிட்டக் காசக் குடுத்து அனுப்பியிருக்கா” என்ற மகளின் குரல் தாய் மனதில் தைத்தது. “எனக்குப் பூமி பிளந்து என்னை விழுங்கினாப் போல இருக்கு” என்று தாய் கூறுவதும் கதையொன்றுக்குரிய உச்சக்கட்டத்துக்கு நல்ல உதாரணமாகும். “என்னை பைத்தியம் என்று ஊருக்க சொல்லுறாங்க மகனே” தாய் இவ்வாறு பைத்திய நிலைக்குத் தள்ளப்படுவது வேறுபட்ட இரு மனங்களின் விளைவாகிறது.

கதை ஏற்படுத்தும் தாக்கம் அதுவே. சிறுகதை வாசிப்பனுபவத்தில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவது அதன் வெற்றிக்குறிகாட்டியாகும். தாய் கதையும் அவ்வாறானதே. எனவே தாய் கதை “உறவின் உன்னதங்கள் உணரப்பட வேண்டும்” என்ற கதாசிரியரின் உயர்ந்த நோக்கைக் கோட்டுக் காட்டுகிறது. இவ்வாறு பல்திசையில் நோக்கும்போது சிறுகதைக்குரிய அம்சங்கள் பலவற்றை “தாய்” சூழ்நிற்கிறாள் எனலாம். கதையில் பிரதேச பேச்சு மொழியே உயிர் நாடியாக அமைகிறது.

மலையக இலக்கியத்தின் முன்னோடி

மலையகச் சிறுகதை முன்னோடியாகப் போற்றப்படுபவர் என். எஸ். எம். ராமையா [1931 - 1990]

1960 - களில் எழுதத் தொடங்கியவர். தனது இலக்கியப் பணியை வானொலி நாடகத்தின் மூலமே ஆரம்பித்தார். ‘ஒரு மின்னல்’, ‘எதிரொலி’, ‘தலைவர் வீட்டுக் கல்யாணம்’, ‘தாமரைக்குளம்’, ‘ஞானக்கண்’, ‘பாலை நிலம்’ ஆகிய நாடகங்கள் இலங்கை முழுவதும் இவரை அறிய வைத்தன.

பேராசிரியர் கைலாசபதி, ‘தினகரன்’ ஆசிரியராக இருந்த போது இவரது நாடகங்களால் கவரப்பட்டு சிறுகதை எழுதும் படி உற்சாகப்படுத்தினார். அந்த வேளையில் என். எஸ்.எம். ராமையா எழுதிய சிறுகதையே ஒரு கூடைக் கொழுந்து. இது ‘தினகரனில்’ 4 - 6 - 1961 இல் வெளியாகிற்று.

இந்தக் கதை பரவலாகவே ஆசிரியருக்கு பெரும் புகழை உண்டாக்கிற்று. பின்னர் இவர் எழுதிய கதைகள் மலையகத்தில் பண்முகப்பட்ட வாழ்வை உயிரோட்டமாகச் சித்தரித்தன.

இவரது பன்னிரண்டு சிறுகதைகள் அடங்கிய ‘ஒரு கூடைக் கொழுந்து’ 1980 ஆம் ஆண்டு வெளியாகி அந்த ஆண்டின் இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசையும் பெற்றது.

இவரது சிறுகதைகள் ‘மஞ்சரி’ இதழில் மறு பிரசுரம் செய்யப்பட்டன. ஆசிய நாடுகளில் தெரிவு செய்யப்பட்ட சிறுகதைகளில் ஒன்றான ‘வேட்கை’ ‘ஆசியன் ஜர்னல்’-இல் இடம் பெற்றுள்ளது. செக் சோவியத் மொழிகளில் இவரது பல கதைகள் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

இருபது சிறுகதைகள் வரையே இவர் எழுதியுள்ளார். ஆனால் உருவம் உள்ளடக்கம் என்பனவற்றில் முழுமைய பெற்றவையாகவும், சிறந்த ஆதர்ஸ இலக்கியமாகவும் இவை மதிப்பிடப்படுகின்றன. மலையக இலக்கியத்தின் உந்து சக்தியாகப் போற்றப்படுகின்றன.

இவரது சிறுகதைகளுக்குரிய இடம் பற்றி எம். வாமதேவன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“இவரது கதைக் கரு மனிதநேயம் மிக்கவை. சம்பவங்கள் ஒரு கதை நீங்களாக (எங்கோ ஒரு தவறு) தோட்டம் என்ற வரையறைக்குள்ளே இடம்பெறுகிறது. பாத்திரங்கள் தோட்ட வாழ்க்கையோடு பின்னிப் பிணைந்தவர்கள். வயது சென்றோரின் ஆசைகள், இளம் வயதினரின் காதல், பாசம், ஆக்ரோஷங்கள், சபதங்கள் மக்களின் மத நம்பிக்கைகள் என்பவையை கதைப் பண்புகளாகத் திகழ்கின்றன.

சமூகத்து பொதுப் பிரச்சினைகள் கதைகளின் மையக் கருத்துக்களாக இல்லையென்றாலும், அவரது பாத்திர வார்ப்புகளிலும் சம்பவ விவரணைகளிலும் அவற்றை அவதானிக்க முடிகிறது. தோட்டத்திற்கு வெளியே இம்மக்களுக்கு வாழ்க்கை இல்லை. என்பதை 'முற்றுகை' என்ற கதை கோட்டூ காட்டுகின்றது. தான் கணக்குப்பிள்ளையாக இருந்ததால் இவரது கதைகள் பலவற்றில் கணக்குப் பிள்ளை ஒரு முக்கியப் பாத்திரமாக வந்து போகிறது. மொத்தத்தில் கணக்குப் பிள்ளையின் பார்வையில் எவ்வாறு தோட்ட வாழ்க்கை தரிசிக்கப்படுகிறது என்பதைக் காட்டுவதாக இவரது கதைகள் அமைகின்றன.

என்.எஸ்.எம். ராமையாவின் சிறுகதைகள் மலையக மண்ணின் எழுத்திற்கு என்றுமில்லாதவாறு ஒரு மதிப்பைத் தேடித்தந்தன. தொட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளைப் படம் பிடித்தன அந்த வாழ்க்கையின் அவலங்களை நெழிவு சுழிவுகளை அவர் காட்டிய விதம் அவரது எழுத்துக்கும் அவர் சார்ந்த சமுதாயத்திற்கும் ஓர் ஆளுமையைத் தந்தது. மலையகம் ஒரு தனித்துவமான தேசிய இனக்குழு என்ற இன்றைய அரசியல் கோஷங்களுக்கான பலமான அடிப்படை, இத்தகைய இலக்கியப் படைப்புகளிலேயே தங்கி இருந்தது”.

8

ஒரு கூடைக் கொழுந்து

என்.எஸ்.எம். ராமையா

“அக்கா எனக்கு எது நெறை?”

கொழுந்து இல்லாத கூடையின் தலைக்கயிறு தோள் வழியாக இடது கைக்குள் அடங்கியிருக்க, வெற்றுக் கூடை முதுகில் அசைந்து கொண்டிருந்தது. லட்சுமியின் கேள்வி யார் காதில் விழுந்ததோ என்னவோ? பதிலே இல்லை. மற்ற நாட்களாக இருந்தால் அந்த 'வயசுப் பெண்கள்' குழுவினர் அவளை ஆளுக்கொரு பக்கமாக இழுப்பார்கள்.

“இங்கே வாடி லெட்சுமி! என்கிட்டே நிறைதாரேன்.”

“ஐயோ! லெட்சுமிக்குட்டி! என்கிட்டே நிற்கட்டுண்டி!”

நாலாபக்கத்திலிருந்தும் வரும் அழைப்பைக் கண்டு அவள் அரிசிப்பல் தெரியச் சிரிப்பாள். அவளுக்குச் சற்று கர்வமாகக்கூட இவ்வளவு கிராக்கியா என்று!

அப்படிப்பட்டவர்கள் இன்று ஒரே மௌனம் அனுட்டித்தனர் எதற்கு இந்த மௌனம் என்று புரியாமல் அவர்கள் முகத்தைப் பார்த்தாள் லெட்சுமி. நிறை பிடித்துக் கொண்டு நின்ற அவளுடைய 'செட்டு'கள் எல்லாம் சொல்லி வைத்தாற்போல முகத்தை ஒரு மாதிரியாகத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு - கொந்தரப்புக் காசும் கொழுந்து காசுமாக 'முதல் நம்பர் சம்பளம்' வாங்குவதை எரிச்சலோடு பார்க்கும் பிச்சைக்காரி மாதிரி - ஓரப் பார்வை பார்ப்பதைக் கண்டதும் அவளுக்கு எரிச்சாலாகக் கூட வந்தது.

“என்னடி ஆத்தா உங்களுக்கு வந்த வாழ்வு?” என்று ஒரு வெட்டு வெட்டிவிட்டுக் கடைத் தொங்கலில் நிறை போட்டுக் கொண்டிருந்த கங்காணிக்கிழவனிடம் போனாள்.

“கங்காணி அப்பச்சி எனக்.....”

வழக்கமாக அவளைக் கண்டதும், இருக்கும் இரண்டு முன் பற்களும் தெரியச் சிரித்தவாறு “ என்ன ஆயி! இப்பத்தான் வாறியா? போ போ..... முப்பத்திரண்டாவது நிறை ஒனக்கு. அப்பா வறறதுக்குள்ளே ஒரு” என்று கனியும் - கிழவன்கூட இன்றைகென்று சடசடத்தான். “வாறாக, தொரைச்சாணி அம்மா! வாங்க இப்பத்தான் விடிஞ்சுதோ? மொகறையைப் பாரு! நேரம் என்ன ஆவது? கணங்கி வாற ஆளுக்கு ஏன் வேலைக் கொடுத்தேன்னு ‘நொப்பன்’ குதிப்பதே! நீயா ‘வதிலு’ சொல்லுவே?”

விடியற்காலை வேளையிலே இப்படி வாங்கிக் கட்ட வேண்டி இருக்கின்றதே என்று அவளுக்கு அங்கலாய்ப்பாக இருந்ததுதான். ஆனால் கணக்கப்பிள்ளை ஐயாவிடமும் கங்கணியிடமும் அதைக் காட்டிக் கொள்ள முடியுமா? அப்புறம் தப்புவதாவது!

“ சரி..... சரி... அப்பச்சி! காலங்காத்தாலே பேசாதீங்க என்னமோ, என்னைக்கும்போல மத்தக் குட்டிக்கு நெறை புடிச்சிருப்பாளுகென்னு நெனச்சன். அவுகளுக்கெல்லாம் இன்னைக்கு என்னமோ வந்திருச்சி!”

“ நீங்க பண்ணுற காரியங்களுக்கு நெறைவேறே புடிச்சித் தருவாகளோ ” கங்காணிக் கிழவன் எரிந்து விழுந்தான். “தொலைஞ்சுப்போ! கடேசித் தொங்கலுக்கு!”

கீழே இறக்கி வைக்கப்பட்ட வெற்றுக் கூடை மீண்டும் முதுகுக்குத் தாவியது. கடைசி நிறைக்குப் போய்க் கொண்டிருந்த வெட்சுமியின் பருவத்துப் பின்னழகை அந்தக்கூடையோ, சேலை மேல் கட்டியிருந்த முரட்டுப் படங்குச் சாக்கோ மறைக்கவில்லை.

வழக்கமாகக் கொஞ்சம் அதிகமாகவே றாத்தல்போட விரும்பும் எடுவைக்காரிகள் முதல்தொங்கல், கடைசித் தொங்கலுக்குப் போவதே இல்லை. முதல் தொங்கலென்றால் ஒழுங்கான நிறை கிண்டயாது.

எல்லாம் குறை நிறைகனாக ஆயிரம் தடவை ஏறி இறங்க வேண்டும். கடைசித் தொங்கல் என்றால் பிள்ளைக் காரிகளோட ‘மாரடிக்க’ முடியாது. ஆடி அசைந்து. ஒரு மணி நேரம் ஏதோ பெயருக்கு நாலைந்து றாத்தலை

எடுத்துவிட்டு ஒன்பது மணிக்கெல்லாம் ‘அடியே ஏங்கொழுந்தையும் நிறுத்துர்றீ...’ என்று பல்லைக்காட்டி விட்டு வயத்துக்கோ டீள்ளைக் காம்பிராவுக்கோ போய்விடுவார்கள். அவர்களுடைய கொழுந்தையும் நிறுத்துக்கொள்ள வேண்டும். கூடையையும் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். போதாதக் குறைக்கு அவர்களுடைய நிறையையும் சேர்த்து எடுத்தும் போக வேண்டும். இந்த தொல்லைகளுக்காகத்தான் அவள் அங்குமிங்கும் போவதில்லை. அவளுடைய கலகலத்த சுவாமும் எளிமையான அழகும் மற்றப் பெண்களுக்கு மத்தியில் ஒரு தனித்துவத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தன. ஆகவே அவளை மற்றப் பெண்களும் போக விடுவதில்லை. ஆனால் இன்றோ?

“ ஆமாம்! இந்தப் ‘பெட்டைச்சி’களுக்கு இன்றைக்கு என்ன வந்தது?” கடைசி நிறைக்கு வந்து நின்றாள். அந்த மலைகளிலேயே கடைசி நிறை, எல்லோரும் சேர்ந்து ஏதொ அவளை ஒதுக்கி விட்டது போன்ற தனிமை உணர்வு மனதைப் பிழிய கூடையை இறக்கி வைத்து இடையில் கட்டியிருந்த படங்குச் சாக்கை அவிழ்த்து, சேலையைச் சுற்று முழங்காலுக்குமேலே தூக்கி - இல்லாவிடில் தேயிலைச்செடி கிழித்துவிடுமே! மீண்டும் படங்கைச் சுற்றி கட்டினாள். கறுப்புநிறக் கயிறு அரைநாண் மாதிரி இடுப்பைச் சுற்றி வளைத்தது. கூடைக்குள்ளிருந்த தலைத்துண்டை உதறி, நெற்றியில் பூசிய இரட்டைக் கோடு விபூதி அழியாமல் தலையில் போட்டுக் கொண்ட கூடைக் கயிற்றையும் சூலையில் மாட்டிக் கொண்டாள். கடைசியாகப் பக்கத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த தலைத்துண்டின் பகுதிகளைக் கயிற்றை மறைப்பதுபோல் மடித்துக் கயிற்று மேல் போட்டுக் கொண்டாள். ஆயிற்று நிறைக்குத் தயார்!

அப்போதுதான் அவளைக் கவனித்த பக்கத்து நிறைச் சிழுவிய தன் பொக்கை வாயைப் பிழந்தாள்.

“ என்னடி ஆயா அதிசயமா இருக்கு! என்ன இந்தப் பக்கமா காத்து வீசுது?”

கிழுவியை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு, சூழ்கொட்டிக் கொண்டாள்.

“ என்னடி குட்டி கேக்குறேன் ச்சங்கிறே?”

“ ஒண்ணுமில்லே அம்மாயி! சம்மாதான் வந்தேன்.”

“ ஆயாயே! பொல்லாதவதான். சும்மா கூடவற்ற ஆளு இல்லே நீ, என்னதான் நடந்தது? ”

லெட்சுமிக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது.

“ஒப்புராணை! ஒண்ணுமில்லேங்கிறேன்?”

“ சரி... சரி... காலங்காத்தாலே ஆணையிடாதே ”

மொளனமாகத் தேயிலைச் செடியைத் தொட்டுக் கும்பிட்டு விட்டு பணியில் நனைந்துநின்ற கொழுந்துகளை கிள்ளத் துவங்கினாள் லெட்சுமி. இரண்டு வீச்சிலே இரண்டு கையும் நிறைந்து விட்டது. காம்ப்புக்குதியைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். பரவாயில்லை. எல்லாம் பிஞ்சுக் காம்புதான்! ‘நார்க்குச்சி’ ஒன்று கூட இல்லை. கிழவியைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அப்போதுதான் கிழவி ஒவ்வொன்றாக மெல்ல மெல்லக் கிள்ளிக் கொண்டிருந்தாள். காலைப் பனிக்கும், குளிர்க்கும் அவள் கரங்கள் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தன.

“அம்மாயி! பொலி சொல்லிறியா, கொழுந்தை போட்டுக்கிர்றேன்...” முதல் பிடிக்கொழுந்தை கூடைக்குள் போடும் போது ‘பொலி’ சொல்லுவது ஒரு மரபு. சகுணம் பார்ப்பது மாதிரி! கிழவி ‘பொலி’ சொன்னாள்.

“போடு அப்பனே, சம்முகா! பொலியே...பொலி.. பொலி... பொலி”

லெட்சுமிக்கு கை வேகமாக விழுத்துவங்கியது. பங்குனி மாதப் பச்சை பார்ப்பதற்கே ஓர் அழகு எடுத்து வெறி கண்டவர்களுக்கே, அது ஓர் இன்பப் போதை தரும் விளையாட்டு. இளந்தளிர்கள் ‘சடசட’வென ஓடிந்து கொண்டிருந்தன. ஆனால் இன்பப்போதையோடு அல்ல! மனதுக்குள்ளே சினேகிதிகளின் பாராமுகம் வண்டாக அரித்துக் கொண்டிருந்தது. அதற்கு காரணம் அவளுக்கு அந்த கொழுந்து நிறுக்கும் போதுதான் தெரிந்தது.

மாலை நாலுமணி சங்கு ஊதியதும் நிறையிலிருந்து இறங்கி அந்திவெயிலில் உடல் வியர்வையால் புழுங்க எல்லா ஆட்களும் ஸ்டோருக்கு முன்னால் வந்து குழுமினார்கள். கூடையை இறக்கி வைத்து விட்டுத் தலைத்துண்டால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டாள் லெட்சுமி. கூடையில் பொங்கி எழும்பி நின்ற கொழுந்தை ஐந்து விரல்களும் விரிய

உள்ளங்கையால் அழுக்கிவிட்டுக் கொண்டாள். பெரும்பாலும் எல்லா ஆட்களும் வந்தாயிற்று என்று தெரிந்தவுடன் கங்காணி பணிவாக - முதுகு கூன் - கணக்குப்பிள்ளை ஐயா விடம் போய் “ ஆளுக எல்லாம் வந்துருச்சி! நிறுக்கலாந்தானுங்களோ?” என்று மென்று விழுங்கிக் கொண்டு கேட்டேன்.

செக்கரோல் புத்தகத்தில் ஏதோ கணக்குப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கணக்குப்பிள்ளை ஐயா நிமிர்ந்து லேபர் கூட்டத்தைப் பார்த்தார். எல்லோரும் வரிசையாக கூடையை வைத்துக் கொண்டு நின்றார்கள். விரிக்கப்பட்டுக் கிடந்த படங்குச் சாக்குக்கு முன்னால் போய் நின்று கொண்டார். தராசுமரம் வந்தது. தட்டுக்கூடை வந்தது. நாலு பெண்களும் வந்தார்கள். தராசுமரம் பிடிக்கவும் தட்டுக் கொட்டவும், ஆயிற்று. நிறுக்க வேண்டியதுதான், அப்போது தான் ஏதோ ஞாபகம் வந்ததுபோல் ‘ஐயா’ ஒதுங்கி ஆட்களுக்கு முன்னால் வந்துநின்றார் அவர் அரைந்து வந்து நின்ற தோரணையும், ஆட்களைப் பார்த்த விதமும், ஏதோ தவறுதலாகக் கறுப்பாக பிறந்து விட்ட வெள்ளைக்காரனைப் போல் இருந்தது. பேச்சுக்கூடச் சுத்தத் தமிழாக இருக்காது. வெள்ளைத்துரை ஒருவன் சிரமப்பட்டு ‘டமில்’ பேசுவது போலிருக்கும். நாமாக இருந்தால் சிரித்திருப்போம். ‘அது’கள் ‘லேபர்’ கூட்டந்தானே? என்ன தெரியும் அந்தக் ‘கண்டறி’களுக்கு? ‘அது’ களுக்கு முன்னால் இப்படி ஜபர்தஸ்து பண்ணுவதில் ஒரு சில விடலைப் பிள்ளைகளுக்கு என்னமோ ஓர் ‘இது’!

ஆட்கள் எல்லோரையும் அலட்சியத்துடன் ஒரு முறை பார்த்தார் ஐயா. வலதுபுறத்திலிருந்து நேராக ஓடிவந்து கொண்டிருந்த பார்வை லெட்சுமியிடம் வந்ததும் சற்று நின்று மேலும் கீழுமாக ஏறி இறங்கிவிட்டு மீண்டும் இடது கோடிவரை ஓடியது. பிறகு கங்காணி பக்கம் திரும்பி ‘கங்காணி’ என்று கூப்பிட்டார். அதுவரை அவரின் செயல்களைக் கவனித்துக்கொண்டு என்னவோ ஏதோவென்று நின்ற கங்காணி ஓடிவந்து “ஐயா” என்றான். இந்த ஐயாப்பட்டம் போடும்போது ஏன்தான் முதுகு கூனுகிறதோ?

“லெட்சுமியை வரச் சொல்லுங்க”

கிழவனுக்கு விஷயம் புரிந்துவிட்டது. லெட்சுமியை அனுதாபத் தோடு பார்த்துவிட்டு உரத்துச் சந்துமிட்டான்.

“இந்தா ஆயி! இப்பிடி வா. ஐயா கூப்பிடுறாரு லெட்சுமிக்கு குடல் மார்புவரை ஏறிஇறங்கியது பயத்தால்.

“நானா அப்பாச்சி”

“அமாங்கிறேன்”

லெட்சுமி வாய்க்குள்ளே பயத்தால் முனகிக் கொண்டாள்.

“ஐயோ! என்னா எழவு இது!” ஏற்கெனவே வெயிலில் கன்றிப் போயிருந்த அவள் முகம் இப்போது பயத்தால் கூம்பியது. அந்தப் பெரிய கூட்டத்துக்கு முன்னால் உடம்பெல்லாம் கூனிக் குறுக வந்து நின்றாள். கைகளைப் பின்புறமாகக் கட்டி வலது குதிக்காலை ஊன்றி கட்டை விரலினால் தரையில் அரைவட்டம் வரைந்து கொண்டிருந்த கணக்கப் பிள்ளை ஏறிட்டு லெட்சுமியைப் பார்த்தார். லெட்சுமி தலை குனிந்து கொண்டாள்.

“லெட்சுமி”

“ஏன்ங்க” அவன் பார்வை சற்று மேலேறி இறங்கியது.

“நாலைஞ்சு நாளைக்கு முந்தி இருபத்தைஞ்சாம் நம்பர் மலையிலே கொழுந்து எடுத்தேயே, அண்ணைக்கு நீ ஒரு மணிக்கு எத்தனை றாத்தல் எடுத்தே..?” தனக்குள் இருந்த நினைவு மெல்ல வெளிவந்தது. ஆம், ஐம்பத்தி ஏழு!

“அம்பத்தி ஏழுங்க”

“அம்பத்தி ஏழா? நான் கூட மறந்துட்டேன். ஆனா ஆளுக மறக்கமாட்டாக போல இருக்கு...” பொறுப்புக் கலந்த ஒரு பார்வை ஆட்கள்மீது ஓடியது. “லெட்சுமி இன்னொருமுறை, அதே மாதிரி, ஒன்பது ஒரு மணிக்கும் ஊடே அம்பத்தி ஏழு றாத்தல் எழுத்துக்காட்ட முடியுமா?”

லெட்சுமியின் புருவங்கள் கேள்விக்குறியாக வளைந்தன. மீண்டும் அதேமாதிரி ஐம்பத்தி ஏழு றாத்தலா? ஏன்.... எதற்காக...? கங்காணி பக்கம் திரும்பினாள்.

“அப்பச்சி! ஐயா என்ன இப்பிடி கேட்கிறாரு...?”

“என்னெக் கேட்டா? ஐயாவையே கேளு...”

‘ஐயா’ வைக் கேட்கமுடியுமா? ஆனால் தண்ணைக் கேட்டதாக

நினைத்துக் கொண்டு பேசத் துவங்கினார்.. அவர் முகம் சொல்லக் கூடாத விஷயத்தைச் சொல்லச் சங்கடப்படுவது போல் சுருங்கியது.

“லெட்சுமி! உங்க எல்லாருக்கும் நல்லாத் தெரியும். கணக்குப் பிள்ளைகளுக்கு ‘பொம்புளை கேஸ்’ எவ்வளவு ஆபத்தானது துன்னு. அதிலேயும் நான் கல்யாணம் கட்டாதவன். அப்படிப்பட்ட வங்களுக்கு கம்மா கட்டுக் கதையைக் கட்டி விட்டாக் கூட நெசம்னு எங்க மேலிடம் நம்பும். இது உனக்கு நல்லா தெரியும். உன்னைவிட நல்லா எடுக்கக் கூடிய ஆளுக உனக்கு முந்தியே பேரு பதிஞ்சு எத்தனையோ வருஷம் ‘சர்வீசு’ உள்ள ஆளுக இங்கே இருக்கு. அகவுளை எல்லாம்விட போனவருஷம் வேலைக்கு வந்த நீ ஐம்பத்தி ஏழு றாத்தல் எடுத்தது எல்லோருக்கும் ரொம்ப சந்தேகத்தைக் குடுத்திருக்கு. ஆனா இன்னம் யாராவது என்கிட்டே நேரே கேட்கலை. அவங்களுக்குள்ளே பேச்சு நடக்குதாம்...” கங்காணி, பேச்சு விரசமாய்ப் போவதைக் கவனித்துவிட்டு ஊடே புழுந்தான்.

“இப்ப.... அது கிடந்துட்டு போகுதுங்க...”

“இல்லை கங்காணி! நான் இந்த மாதிரி ‘பப்ளிக்’ கா விசாரிக்கப்படாதுதான். ஆனா விஷயம் என் சம்பந்தப்பட்டது. அதனாலேதான் ‘ஓட்சு’ பேச விரும்புகிறேன். அத்தோட லெட்சுமி எங்களுக்கு சொந்தக்காரர்சுன்னு ஒரு பிரச்சனை இருக்கு. அதனாலேதான் ஓட்ச்சிப்பேச நினைக்கிறேன்...” லெட்சுமி பக்கம் திரும்பினார் ‘லெட்சுமி! என் நிலைமை புரியுமனு நினைக்கிறேன். உன்னாலே மறுபடி எடுத்துக்காட்ட முடியுந்தானே?”

குனிந்திருந்த தலை சட்டென்று நிமிர்ந்தது. ஐயாவை கங்காணியை அப்புறம் ஆட்களை ஒருமுறை சிலிர்த்துப் பார்த்தது. தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் புலியை விலாவில் குத்தினால் இப்படித்தான் துள்ளி எழுந்து முறைத்திருக்கும்.

“என்னபுள்ளே மொறைக்கிறே! ‘ஐயா’ கேட்டதுக்கு வதிலு சொல்லு?”

“எதைச் சொல்வது?” ‘ஐயா’ பூடகமாகப் பேசிவிட்டு கம்மா இருந்துவிட்டால், அந்தக் ‘கறை’ நீங்கிவிடுமா? ஐயா முகத்தை ஏறிட்டு வெறித்துப் பார்த்துச் சொன்னாள் லெட்சுமி:

“யாரு முடியாதுன்னா? என்னாலே எடுக்கமுடியும். எடுத்துக் காட்டுறேன்” பொங்கிவந்த கண்ணீரை மறைப்பதற்காகத் தலை குனிந்து கொண்டாள். மேட்டிலிருந்து பள்ளத்துக்கு சரேலென இறங்கும் சாரைப் பாம்புமாதிரிக் கண்ணீர் வழிந்தது குழுமி நின்ற ஆட்கள் மௌனமாக நடப்பைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். உள்ளூக் குள்ளே ‘என்னதான் நடக்கிறது பார்ப்போம் என்கிற மனநிலை இருந்தாலும் வெளிக்குப் ‘பக்’ வாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

பொதுவாக தோட்டத்துப் பெண்களுக்கு இதுவொரு மனநிலை. நேரடியாக ஐயாவை, கங்காணியை பகைத்துக் கொள்ளவோ வாதாடவோ முடியாது, பயம். ஆனால் தங்கள் புகைச்சலை சுற்றி வளைத்து அவர்கள் காதுக்கு எட்டும்படி செய்துவிடுவார்கள். விஷயம் உடைபடும் போது எல்லோரும் நல்லபிள்ளைகள் மாதிரி காட்சியளிப்பார்கள். “ஐயோ கடவுளே! எவளோ பொடசக்காரி இப்படி அநியாயமாக சொல்லியிருக்கிறாளே!” என்று அவர்கள் அங்கலாய்க்கும் போது பார்க்கவேண்டுமே! இந்த பூனையும் பால்குடிக்குமா? கதைதான்.

எல்லோரையும் ஒரு முறை பார்த்துவிட்டு ஐயா கூறினார். “ரொம்பச் சந்தோஷம் லெட்சுமி. அதேமாதிரி மறுபடியும் எடுக்க முடியுங்கிறே. முடியுமோ முடியாதோ எனக்குத் தெரியாது” அவளைக் கூர்ந்து பார்த்துக் கொண்டு கூறினார். “நீ கட்டாயம் எடுத்துக் காட்டத்தான் வேணும். இல்லையோ...” அவர் முகம் கடுகித்தது. “அப்பறம் நான் பொல்லாதவனா இருப்பேன்”. தலைத்துண்டை எடுத்து முகத்தை அழுத்தித் துடைக்கொண்டாள் லெட்சுமி. அமைதியாக அவர் பேச்சை ஏற்றுக் கொண்டாள். அவளை பயமுறுத்தும் கட்டளையோ பழிவாங்கவோ அல்ல! அவள் கண்ணியத்துக்கு விட்ட சவால்!

சின்னதொரு தசரலாம்பு மினுக்கென்று எரிந்து கொண்டிருந்தது. அடுப்பில் சாம்பல் பூத்துக்கிடந்த நெருப்பைக் குனிந்து ஊதிவிட்டான் ஆறுமுகம். நெருப்பு வேசாகக் கனன்று. பக்கத்தில் கட்டிக்கிடந்த தேயிலை மிலாருக் குவியலில் இரண்டொரு குச்சியை இழுத்து ‘படக் படக்’ கென்று ஓடித்து அடுப்பில் வைத்து ஊதினான். குப்பென்று தீப்பிடித்தது. குளிர்சூக்கு அடக்கமாக கைகளை நெருப்பருகே காட்டியவாறு ஏறிட்டு லெட்சுமியைப் பார்த்தான். அவளும், அவன் என்ன சொல்லப் போகிறான் என்பதைத் தான் எதிர்பார்ப்பது போல அவளையே

கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். அடுப்பருகே சற்று நெருங்கி உட்கார்ந்தவாறு ஆறுமுகம் கேட்டான். “ஆமா! அப்ப என்னதான் செய்யப்போறே?” கன்னு எரிந்த தீயின் மஞ்சளும் சிவப்பும் கலந்த ஜுவாலை ஒளி அவன் மீது வர்ணப்பூச்சு செய்துகொண்டிருந்தது. “பெரிசா அத்தனை கூட்டத்துக்கும் மத்தியிலே வீறாப்பு பேசிட்டாப்பிலே பத்தாது. சொன்ன மாதிரி செய்யணும், முடியுமா உன்னாலே?”

வலது காலை மடக்கிப் பாதத்தை சுவர்மீது பதித்து, சுவரில் சாய்ந்தவாறு அவனை பார்த்துச் சிரித்தான் லெட்சுமி. “முடியாதுன்னு தெரிஞ்சா சபதம் போடுவேனா?”

“ஆ! கிழிச்சிங்க. அன்னைக்கு என்னமோ நான் சோத்துக்கு வாறப்போ ரெண்டு மூணு ‘ரப்பு’ எடுத்துக்குடுக்காட்டி எடுக்கிறவுக இல்லே....?”

லெட்சுமியின் எதிர்காலக் கணவன் அவன். சாயந்தர வேளைகளில் அவன் அவன் வீட்டக்கு வந்தால் கொஞ்சநேரம் எல்லாருடனும் பொதுவாக பேசிவிட்டு லெட்சுமியுடன் தனியாகக் கொஞ்சம் பேசுவான். அம்மாதிரிச் சமயங்களில் லெட்சுமியின் ‘ஆயா’ளும் அப்பனும் கௌரவமாக ஒதிங்கி டுவார்கள். அவனும் வரட்டுக் கௌரவத்துடன் திண்ணையில் இருந்தவாறு இரண்டுபேச்சுப் பேசிவிட்டு ஓடிவிடமாட்டான். குடும்பப் பிரச்சினை, வேலைப்பிரச்சினை எல்லாம் அவன் காதுக்கும் சற்று ஈயப்படும். இரவு எழரை எட்டுமணிவரைக்கும் பேசிக்கொண்டிருந்து விட்டு தன் லயத்துக்குப் போய்விடுவான். அப்படிப்பட்ட காதலனோடு உலகையே மறுந்து போதையில் ஏதேதோ உளறிக்கொட்டி சிரிக்க வேண்டிய வேளையிலே - வயிற்றுப் பிரச்சினைதான் காதல் பேச்சாக இருந்தது. ஐம்பத்தி ஏழுறாத்தல் பிரச்சினைகூட அவனால் வந்து விடிந்ததுதான். ஆண்களுக்கு வேலை ஒருமணியோடு முடிந்து விடும். ஆனால் பன்னிரண்டு மணிக்கே கங்காணியிடம் பல்லைக் காட்டிவிட்டு நழுவிவிடும் துணிச்சல் பேர் வழிகளில் அவனும் ஒருவன். அப்படி ஒரு நாள் பகல் ‘சோத்துக்கு போய் கொண்டிருக்கும் போதுதான் அவன் லெட்சுமி மலையின் ‘வாங்கி’ ஓரத்திலே தனியாக நின்று கொழுந்து எடுத்துக் கொண்டிருந்தான். அவளோடு சற்றுப் பேசப்போனவன், பேசிக் கொண்டே கொழுந்து கிள்ளிக் கொண்டிருந்தான். உழைக்கும் கையல்லவா? வாய், பேச்சை மறக்காதபோது கையம் உழைப்பை மறக்கவில்லை. சாகும்வரை அது மறப்பதில்லை! அந்த கொழுந்துதான்

ஐம்பத்தி ஏழு றாத்தலாக இருந்தது. ஐம்பத்தேழு பிரச்சனைகளையும் கிண்டி விட்டிருக்கிறது!

“ஆமா, இப்பிடிச் செஞ்சா என்ன?” - அவனுக்கு ஒரு யோசனை.

“அன்னைக்கு மாதிரி பன்னெண்டு மணிக்கு வந்து எடுத்துத் தரவா?”

“ஐயய்யோ”

“இனி எல்லோருக்கும் என்மேலதான் கண்ணிருக்கும். இன்னொருத்தர் எடுத்துக் குடுக்கிறதே குத்தம். அதுவும் இப்பவோ?” இரண்டு கரங்களாலும் கன்னத்தைப் பொத்திக் கொண்டு தோள்களைக் குலுக்கினாள். “வேறே வேலை வேண்டியதில்லை.”

“அப்ப என்னதான் செய்யிறது?”

“நானே எடுக்கிறேன். முடிஞ்சுமட்டம் எடுக்கிறது முடியாட்டி துண்டு வாங்கிட்டு மத்த மலைக்குப்போறேன். இல்லே இஸ்போருக்கு எல பொறக்கப் போறேன். மலையில் இருந்தாத்தானே ஐயாமேல சந்தேசப்படுவாங்க?”

பெருமூச்சோடு ஆறுமுகம் எழுப்பினான். ‘என்னமாச்சும் பண்ணு’ என்று சொல்லிக்கொண்டு தோளில் கிடந்த மள்ளரைத் தலையில் முண்டாக கட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டான். லெட்சுமியின் தாய் திண்ணையிலிருந்தவள் மருமகனைக் கண்டதும் பவ்வியமாக எழுப்பி ஒதுங்கி நின்று விட்டு உள்ளே ஓடிவந்தாள். “ஆயி, அத்தானுக்கு தேத்தண்ணி ஊத்திக் கொடுத்தியா” என்றாள்.

“குடிச்சிட்டுத்தான் போறாக” வாயிற்புறம் அரைத் தூக்கம் தூங்கிக்கொண்டிருந்த நாய் ஒன்று ஆறுமுகத்தைக் கண்டதும் இரண்டு தரம் குலைத்துவிட்டு வழக்கமாக வருகிற ஆசாமி என்று தெரிந்தது மீண்டும் சுருண்டுபடுத்தது.

ஒருமணிக் கொழுந்து நிறுவையாகி கொண்டு இருந்தது. அது நல்ல கொழுந்து உள்ள மலை, ஆகவே எல்லோரும் சாப்பிடப்போகாமல் நின்று எடுத்திருந்தார்கள். நார்பது ஐம்பது என்று றாத்தல் விஷமாக ஏறிக்கொண்டிருந்தது படங்குச் சாக்கிலே கொழுந்து அழுக்கும் பெண்களும் சாக்குப்பிடிக்கும் பெண்களும் நின்று கொண்டிருந்தனர். நிறுப்பதற்காக நின்ற வரிசை மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

லெட்சுமியின் முறை வந்தது. சாக்குக்காரன் லெட்சுமியின் கூடையைத் தூக்கினான். அது கல்லாகக் கனத்தது. அடியிற் கையைக் கொடுத்துத் தூக்கித் தட்டில் கொட்டப்பார்த்தான் முடியவில்லை. காலால் மிதித்து அழுக்கப்பட்ட கொழுந்து சிமெந்து மாதிரி இறுகிப்போய் இருந்தது. மாமுல்படி தனது முழங்காலல் கூடையின் வாயிற்புறத்தை இரண்டு மோது மோதி நூலைந்து தரம் உலுப்பினான். கொழுந்து பிரிந்து கொட்டத் துவங்கியது. கட்டி மண்ணாக பொல பொலவென்று உதிர்ந்து கொட்டிய கொழுந்து தட்டைக் கூடையில் நிரப்பி அடிதொட்டு எழும்பி கோபுரம் கட்டியதைப் பார்த்ததும் கணக்கப்பிள்ளையை திரும்பிப் பார்த்தான், லெட்சுமி!

ஐயா குவிந்து நின்ற கொழுந்தைப் பார்த்தார். “கொழுந்தா அது? நார் பிடித்த வெறும் முற்றல் இலையும் மொட்டைப் புடுங்குமாக இதை யெல்லாம் எடுத்திட்டா சாரியா? கங்காணியைக் கூப்பிடு’ என்றார்.

“என்ன கங்காணி கொழுந்தா இது... லெட்சுமிகிட்ட கொழுந்து இன்னைக்கு எடுக்கவா சொன்னீங்க?”

“ஆமாங்க ஒம்பதுமணி நிறுவைக்கப் பொறகு வந்து இன்னைக்கு எடுத்துக்காட்டறேன்னு சொல்லிச்சங்க. சாட்சிக்க நாலு ஆளைவச்ச எடுக்கச் சொன்னேங்க,”

“சரி, ஆனா இப்பிடியா எடுக்கிறது? நாருக்குச்சியும் மத்த எலையுமா இது கங்காணி கொழுந்து?”

“துப்பரவுண்ணி தரச்சொல்றேன். றாத்தலைப் பாருங்க.”

தராசுமரம் பிடிக்கும் பெண்களைப் பார்த்தார். அந்தப் பெண்கள் தராசில் கயிற்றைமாட்டித் தூக்கினார்கள்.

தூக்கிய கைகள் நடுங்கின. தராசில் றாத்தல் காட்டும் கம்பி ‘ஐம்’மென்று மேலே ஏறி கீழே இறங்கி ஆடி நின்றது. அறுபத்தி ஒன்று!

சொன்னதுக்குமேலாக நான்கு றாத்தல் கூடவே இருந்தது.

“அறுவத்தியோர் றாத்தல் இருக்குது கங்காணி. யாரு வேணும்னாலும் வந்து பார்த்துக்கொள்ளலாம்.”

ஐயா ஒதுங்கி நின்றார் ஆனால் யாரும் போய்ப் பார்க்கவில்லை. அவ்வளவுக்கத் துணிந்து யார் போவார்கள் ?

• தராசு மரம் பிடிக்கும் பெண்களின் கரங்கள் வேகமாக நடுங்கத் துவங்கின. தட்டை இறக்கிவைக்கும்படி கையை அமர்த்திவிட்டுக் கங்காணியைப் பார்த்து ‘ஐயா’ கூறினார்.

“ஆனா கங்காணி இந்த அறுவத்தியோர் றாத்தலையும் தரமுடியாது. இருவது றாத்தல் வெட்டப்போறேன். கொழுந்திலே அவ்வளவு பழுது இருக்கு” லெட்சுமிக்க தூக்கிவாரிப்போட்டது. கங்காணிக்கும் கூடத்தான்.

“ஐயா!” கங்காணிக்கிழவன் வெறித்துப் பார்த்தான். விடுவி டென்று லெட்சுமி அருகில்போய் அவளது வலதுகையின் ஆள்காட்டி வரலைப்பிரித்து அவர்முன் காட்டினான். அந்த விரலின்

ஓர்ப்பகுதிகள் இரண்டும் தோல் கிழிந்து இரத்தம் கசிந்து உறைந்துபோயிருந்தன!

“இதைப் பார்த்துவிட்டுப்பேசுங்க ஐயா, இது நல்ல கொழுந்தோ, கெட்ட கொழுந்தோ, இவ்வளவையும் எடுத்தது இந்தக் கையி! இந்த றாத்தலைத் தரமாட்டேன்னு சொல்றீங்க ?

லெட்சுமியின் கைகளைப் பார்த்துவிட்டு முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டார். அவர் கை தானாகவே துண்டை வாங்கிக் காலைக் கொழுந்தின் றாத்தலோடு அறுபத்தி ஒரு றாத்தலையும். கூட்டிப்போட்டுத் திருப்பிக்கொடுத்தது.

சுபதம் நிறைவேறாவிட்டால் மற்ற மலைக்கு மாறிப் போகிறேன் என்று சொன்னவள் சுபதம் நிறைவேறிய பின்பும் அந்த மலையில் நிற்க விரும்பவில்லை. அவள் போன பிறகுதான் ‘ஐயா’ வுக்கு அவள் மீது உண்மையில் காதல் பிறக்கத் துவங்கியது!

பயிற்சிப் பட்டறை

01. ஒரு கூடைக்கொழுந்து எனும் சிறுகதை கூறும் செய்திகள் யாவை?

மலையகத்து தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை முறையையும், அவர்தம் மன உணர்வுகளையும், மனிதாபிமான நோக்கில் பார்க்கும்படி வார்க்கப்பட்டதே என்.எஸ்.எம். ராமையாவின் ஒரு கூடைக்கொழுந்து எனும் சிறுகதை மலையகத்து மக்களின் வாழ்க்கையை மையப்படுத்தி எழுதப்பட்ட இவர் படைப்புகள் அம்மக்களின் வாழ்க்கைப் பாதையிலே உள்ள நெளிவு, சுழிவுகளை அதனோடு முட்டி மோதி முரண்படும் அவர்தம் மன உணர்வுகளையும் காட்டுவதாக அமைந்திருக்கின்றது. வலையுள் வீழ்ந்ததைப்போல் ஓர் வட்டத்துக்குள் அகப்பட்டு அதன் சட்டங்களுக்கு ஏற்றபடி தம்மை வரையறுத்துக் கொள்ளும் வறிய மக்களின் வலியையும் அவர்தம் வாழ்க்கை குறித்த ஓர் வழிப்புணர்வையும் வாசகனுக்கு ஏற்படுத்தும் வகையில் அமைந்துள்ளது.

கணக்குப்பிள்ளையின் கௌரவத்தையும், நடத்தையையும் பிறரிடம் நிரூபிப்பதற்காக சோதனைக்குள்ளாக்கப்படும் பெண் தொழிலாளி ஒருத்தியின் வேதனையான ஒப்பந்தமே இக்கதையின் மையப்பொருள். இங்கு மேலும் மேலும் ஒடுக்குமுறைக்குள்ளாக்கப்படும் ஒட்டுமொத்த கீழ்த்தட்டு மக்களின் ஒற்றை பிரதிநிதியாக அந்த பெண் தொழிலாளி ‘லட்சுமி’ யும் தம் அதிகாரங்களினாலும் அகந்தையாலும் அம்மக்களை அடிமைப்படுத்தி அவர்கள் உழைப்பை உறிஞ்சி வாழும் முதலாளித்துவத்தில் அடையாளமாக கணக்குப்பிள்ளையும் காட்சி தருகிறார்கள். இவர்களுக்கிடையே உண்டான பிணக்கு முதலாளிகளுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும்ிடையே கால காலமாக நடந்துவரும் யுத்தத்தின் வெளிப்பாடே. உழைப்பாளியின் பக்கம் இக்கதை சற்று இடதுசாரித்துவ சித்தாந்தங்களோடமைந்து முதலாளித்துவத்துவற்கு எதிரான ஒரு கூக்குரலாக ஒலிக்கிறது.

இக்கதையில் அமைந்திருக்கக் கூடிய களம், கதாபாத்திரங்கள், கலாச்சாரம் ஆகிய அனைத்துமே மலையத்து மண்ணின் பண்பாட்டின் அழகினைக் கூறுவதாக அமைந்திருக்கின்றது. தோட்டத்து தொழிலாளர்களின்

இயல்பான வாழ்க்கை முறையையும் அவர்தம் மனப் போராட்டங்களையும், உணர்வுகளையும் எண்ணோட்டங்களையும் ஓர் ஒவியம்போல் தீட்டி அவர்தம் வறுமை வாழ்வின் மறைந்திருக்கக் கூடிய செழுமையை வெளிப்படுத்துகின்றது. ஓர் அழகிய காதல், அதன் ஆழம் மங்கிய விளக்கு ஒளியில் உள்ளதால்அவர்களின் உணர்வுகளை பகிர்ந்து கொள்ளும் நாகரிகம், அதற்கு விலகி வழிவிடும் வயோதிபரின் பக்குவம் என ஒடுக்கப்பட்ட அச்சமழகத்தின் மத்தியிலும் இருக்கக்கூடிய ஓர் பண்பாட்டின் மகத்துவத்தை இக்கதை கூறுகிறது.

வறுமை இது ஏற்படுத்தக் கூடிய வலி. மனதில் அந்த வலி ஊடுருவக் கூடிய ஆழ அகலங்கள் என்பனவும் இக்கதையின் மூலம் அலசப்படுகின்றன. ஏழ்மை ஏற்படுத்தி விடுகின்ற நிர்ப்பந்தங்களையே இக்கதை அடிநாதமாகக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த நிர்ப்பந்தங்கள் ஓர் ஆறாத ரணமாக உள்மனதின் ஆழத்திலே பதிந்து உணர்வுகளை உறிஞ்சுவதையே “ஒரு கூடைக் கொழுந்து” எனும் சிறுகதையின் ஓட்டமாக விளங்குகின்றது. லட்சுமி கேட்டதற்கு மேலாக கொழுந்து பறித்து தன் பரிசுத்தத்தை நிரூபித்த பின்பும், அந்த மலையில் இருக்கப் பிடிக்காது தொலைவுக்கு சென்றது அத்தகைய ஆறாத ரணம் ஏற்படுத்திய வடுவினால் ஆகும்.

அத்தோடு மனிதர்களுக்கிருக்கக் கூடிய யதார்த்தமான இயல்புகளை இக்கதை இயல்பாகக் கூறிநிற்கின்றது. ஒரு சாதாரண மனிதனிடம் இருக்கக்கூடிய குறை நிறைகள் ஏக்கங்கள், தாக்கங்கள், இயலாமைகள் என்பன பற்றி ஆழமாகச் சிந்தித்து அதன்படி வார்க்கப்பட்டவர்களே ஒரு கூடைக் கொழுந்தின் கதாபாத்திரங்கள். தான் காயப்படுத்திய ஒருத்தியின் மேல் இயல்பான காதல் கொள்ளும் கணக்குபிள்ளையும் மாறாக தொராணி அம்மா! வாங்க இப்பதான் விடிஞ்சுதோ? மொகறையைக் பாரு” என குதித்த கங்காணி அப்பச்சி ஈற்றிலே அதே பெண்ணின் மேல் கருணை கொண்டு அவளிற்காக வாதாடுவதும் ‘இங்கே வாடி’ லெட்சுமி! என உரிமை பாராடுகிற தோழிகள் அவள் நிறையிலே ஏதோ ‘ஏடாகூடம்’ இருப்பதாக அவளை பாராடுகிற விடுவதும் என மனித இயல்புகளை சற்றே யதார்த்தத்துடன் சித்தரித்துள்ளார் எழுத்தாளர். இது மனித மனங்கள் பற்றிய ஓர் ஆழமான படிமத்தை ஏற்படுத்தவல்லதாக இருக்கிறது.

சிறுபான்மையினராக இருக்கும் மலையகத்து மக்களின் வாழ்க்கை குறித்து பாராட்டுகின்றோடு இருப்பவருக்கு “ஒரு கூடைக் கொழுந்து” போன்றன. எஸ். எம். ராமையாவின் சிறுகதைகள் கவனத்தை ஈர்த்து அம்மக்கள் பற்றிய ஓர் ஆழமான மனப்படிமானத்தை ஏற்படுத்திவிடுகின்றன. அத்தகையதோர் அறிமுகம் அம் மலையக சமூகமாயத்தின் ஆளுமை விருத்திக்கும், முன்னேற்றத்திற்கும் காரணமாக இருக்கின்றது.

02. இலட்சுமியின் பாத்திரப் படைப்பை விளக்குக.

ஏழ்மை ஏற்படுத்தக்கூடிய எளிமையும், எண்ணங்களுமே சில வேளைகளில் சில மனிதர்களிடம் அழகைச் சேர்க்கின்றன. அத்தகையதோர் அடக்கமான அழகிற்கும் ஆர்ப்பாட்டமற்ற இயல்புகளிற்கும் உரித்துடையவளே லட்சுமி. “லட்சுமிக் குட்டி என்கிட்ட நிற்கட்டுண்டி” என அனைவராலும் வரவேற்கப்பட்டு உரிமை கொண்டாடும் படியான இதழும் இனிமையும் பொருந்தியவள் இலட்சுமி பெண்மைக்கான மென்மை நிறைந்தவள்.

அந்த மென்மையினுள்ளே வைராக்கியமும் வல்லமையும் மிக்கதொரு உள்ளம் ஒழிந்திருக்கிறது. “யாரு முடியாதுண்ணா?” என்னால எடுக்க முடியும். எடுத்துக் காட்டறன்” என கணக்குப்பிள்ளையின் கோரிக்கைக்கு உடன்படும்போது அவளிடம் ஒழிந்திருக்கும் தைரியமும் தந்துணிவும் தெரிகிறது. அந்த அடக்கமான ஆளுமையும் அவள் அழகினைக் கூட்டுகிறது.

கல்வியறிவும் அவ்வளவாக இல்லாது போயினும் கண்ணியமும் கௌரவமும் நிறைந்தவள் லட்சுமி. தன்னை வெறுத்து ஒதுக்கும் தோழிகளைப் பற்றியோ தன்னை நிர்ப்பந்தத்திற்கு உள்ளாக்கி சோதனை செய்ய எண்ணும் கணக்குப்பிள்ளை பற்றியோ தன் உற்ற உறவுகளிடம் கூட அவதூறாய் ஒற்றைவரி பேசவில்லை அவள். மாறாக “முடியாட்டி துண்டு வாங்கிட்டு மத்த மலைக்கு போறேன். இல்லே இஸ்டோருக்கு எல பொறக்கப் போறேன்...” என கணக்குப் பிள்ளையின் கௌரவத்தையும் பெயரையும் காப்பாற்றுவதிலேயே கவனமாக இருக்கிறாள். இந்த அப்பழுப்பற்ற எண்ணம் அவளை ஒரு பரிசுத்தம் மிக்க பாத்திரமாக ஆக்கி விடுகிறது.

அத்தோடு தான் திருமணம் செய்து கொள்ளப்போகும் ஒருவனோடு கூட சட்டதிட்டங்களை மீறாது கட்டுப்பாடுடன் நடந்து கொள்கிறாள்.

உறவுகளின் வரம்புகளையும் உணர்வுகளின் வலிமையையும் அறிந்தவள் அவள். அதனால்தான் தனக்கு எத்தகையதோர் அவமானம் வந்தவிடத்து அதற்கு பிறரைக் காரணமாக்கி, குறைகூறாது தன்னையே அதற்கு பலியாக்கி சுமைதாங்கி ஆகிறாள். தன் எதிர்காலக் கணவன் ஆறுமுகம் தான் ஒரு மணிக்கு நிறைவு செய்ய வேண்டிய வேலையை பன்னிரண்டு மணியோடு 'நழுவி' முடித்துக் கொண்டு வந்ததையோ, அந்த ஒரு மணித்தியாலத்துள் தன்னோடு பேசிக் கொண்டே கொழுந்து பறித்து தந்ததையோ, அதனால்தான் வழமைக்கு மாறாக கொழுந்தின் இறாத்தல் ஐம்பத்தேழாக அதிகரித்துப் போனதையோ அவள் எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் எவரிடமும் கூறவில்லை.

உன்னாலே மறுபடி எடுத்துக்காட்ட முடியும்தானே? என கணக்குப் பிள்ளை வினவியபோது தூங்கும் புலியினை விலாவினறி குத்தியபோது, அதற்கேற்படும் சினம்போல், ஓர் வித கொந்தளிப்பு மனதிலே பீறிட்டு எழுந்தாலும், அது உடனே உருமாறி கண்ணீராக கன்னத்திலே வீழ்ந்தது. அது அவளின் இயலாமையின் வெளிப்பாடு. உணர்வுகளை ஒடுக்கிய பழக்கப்பட்ட ஓர் ஏழைத் தொழிலாளி ஆகி, அங்கே நம் பரிதாபத்திற்குப் பாத்திரமாகின்றாள் லட்சுமி.

ஆயின் கேட்டதற்கு மேலாக கொழுந்துபறித்து தம் குற்றமற்ற உறவினை அங்குள்ள அனைவரிடமும் நிரூபித்த பின்னும் அங்கிருக்க விரும்பாத அவ்விடத்தை விட்டகலுவது அவள் மனதின் ஆழத்தை காட்டுகிறது. அங்கு, அவள் இதுவரை இல்லாத மிகுந்த பொலிவுடன் துலங்கி கனம் மிக்க காத்திரமான பாத்திரமாக நமக்குக் காட்சி தருகிறாள். கதையின் பிரதான பாத்திரமாகக் கதைக்களம் எங்கும் இழையோடும் இலட்சுமி பாத்திரத்தின் மன உணர்வுகளையும், குணாம்சங்களையும், அழகினையும், அவலத்தினையும் கூட ராமையா கூர்மையாகவே தீட்டியுள்ளார். கதை வாசிப்பில் இலட்சுமி நீங்கா உருவமாக நமக்குள் காட்சித்தருகிறாள்.

03. ஒரு கூடைக் கொழுந்து எனும் கதையில் வரும் பின்வரும் கதாபாத்தரங்களின் பாத்திரப்படைப்பினை விளக்குக.

- அ. கணக்குப்பிள்ளை
- ஆ. ஆறுமுகம்

அ. கணக்குப்பிள்ளை

'ஒரு கூடைக் கொழுந்தில்' வரும் கணக்குப்பிள்ளை ஏனைய தேயிலைத் தோட்டத்து 'ஏபாகூடமான்' கணக்குப்பிள்ளைகளினைக் காட்டிலும் சற்று வித்தியாசமானவர். கணக்குப் பிள்ளைகளுக்கே உரிய ஓர் சில 'இயல்புக் குணங்களும்' இவரிடம் உண்டு. கறுப்பாக பிறந்து விட்ட வெள்ளைக் காரனைப் போல், அரைகுறை ஆங்கிலத்தில் பேசி தன் அந்தஸ்தை நிறுவுவதும், அதிகாரத்தோரணையுடன் அங்கு வேலை செய்யும் ஆட்களை நோக்குவதும் என ஏனை கணக்குப்பிள்ளைகளிடம் உள்ள சில அடாவடிச் சேஷ்டைகள் இவரிடமும் உண்டு. ஆனால் இவரோ "பெண்கள்" விஷயத்தில் மட்டும் சற்று கண்ணியமானவர். அதிக கவனத்துடன் இருந்து கொள்வார். திருமணம் வேறு ஆகவில்லை என்பதால் யாரேனும் தன்னைப் பற்றி எழுப்பும் கட்டுக்கதைகளை நம்பி, மேலிடத்திற்கு போட்டு வைக்கக் கூடும் என்ற அச்சம் அவருக்கு உண்டு. அதனால் அது கூடிய ஐக்கிரதையுடன் தன் பெயருக்கு மட்டும் எந்த வகையிலும் களங்கம் ஏற்படாது கவனித்துக் கொள்வார். அதனால் யார் எக்கேடு கெட்டதும் அவருக்கு கவலையில்லை "ஐயா" "ஐயா" என அப்பாவித்தனமாக அடிபணியும் அந்த ஏழைத் தொழிலாளர்களின் உணர்வுகளைக் காட்டிலும் அவரின் வறட்டு கௌரவமே அவருக்கு உயர்வானது. அதனால் தான் லெட்சுமி தசை கிளிந்து ரத்தம் சொட்டச் சொட்ட பறித்த தேயிலைக் கொழுந்தில் நொட்டைசொல்லி இருபது இறாத்தல் குறைக்க முனைந்தார்.

என்னதான் 'கணக்குப்பிள்ளை' என்ற பொறுப்பும் அகம்பாவமும் இருந்த போதிலும் அடிமனதில் கல்லுக்குள் ஈரம் கசிவது போல் அவர் உள்ளத்துள் ஓர் கருணையும், காதலும் இருந்தது. அது அவர் எண்ணாத தருணம் ஒன்றில் இயல்பாக வெளிவந்தது விடுகிறது.

(ஆ) ஆறுமுகம்

ஆறுமுகம் லெட்சுமியின் எதிர்காலக் கணவன் வாலிப வயசுக்கு உரித்தான விளையாட்டும், துணிச்சலும் உடையவன். ஒரு மணியோடு நிறைவு பெறும் தன் வேலையை பன்னிரெண்டோடு முடித்துக் கொண்டு நழுவி விடும் சாமர்த்தியசாலி. காதலியுடன் ஏதேதோ அரட்டை அடித்து உல்லாசமாக பொழுதை போக்கும் ஏனையவர் மத்தியில் லெட்சுமியின் உணர்வுகளை உண்மையாகப் புரிந்து கொண்டு அவள் கக துக்கங்களில் பங்கெடுக்கும் ஆறுமுகத்தின் பண்பு பாராட்டத்தக்கது. அத்தோடு தன்னாலான உதவிகளை லெட்சுமிக்கு புரிய வேண்டும் என்ற உள்ளுணர்வும் ஆறுமுகத்திடம் இருந்தது. “அன்னைக்கு மாதிரி பன்னிரண்டு மணிக்கு வந்து எடுத்துதரவா?” என லெட்சுமிக்குண்டான பிரச்சினைக்கு தன் பங்கிலான தீர்வினைக் காண எண்ணுகிறாள்.

அவள் அதை மறுத்த போதுதான் ‘எண்ணமாச்சுப் பண்ணு’ என்று அவள் இஷ்டத்திற்கு விட்டு விட்டு விலகுகிறாள். லெட்சுமி எதையும் வெற்றியாக செய்து முடித்து விடுவாள் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கு. எனினும் தன் காதலியுடனான உரிமையுடன் அவளைக் அவ்வவ்போது கேலியும், கிண்டலும் செய்வான். “ஆ கிழிச்சிங்க அன்னைக்கு என்னமோ நான் சோத்துக்கு ரெண்டு மூணு ‘ரப்பு’ எடுத்துக் கொடுக்காட்டி எடுக்கிறவுக இல்லே?” என்று அந்த இக்கட்டான நிலைமையிலும் அதனை நகைச்சுவைப் பொருளாக்கி நகையாடி துன்பத்தை மறைக்க வைப்பான் ஆறுமுகம். ஒரு சராசரி வாலிபனுக்குரிய தைரியம் தன்னம்பிக்கை, விளையாட்டுத்தனம், கிண்டல், கேலி, காதல் ஆகிய அத்தனை குணங்களும் ஆறுமுகத்திடம் இருக்கின்றது.

ஒரு சதாரண மனிதமனாக அன்பு மிக்க வாழ்க்கைத் துணையாக மனிதாபிமானம் மிக்க தோட்டத் தொழிலாளியாக ஆறுமுகம் விளங்குகின்றான். ஒருகூடைக் கொழுந்து சம்பவப் பின்னலுக்கு உயிரூட்டும் பாத்திரமாக வாசகர் மனதில் படியும் பாத்திரமாகவே ஆறுமுகம் படைக்கப்பட்டுள்ளான்.

மருதூர்கொத்தன்

ஊரில் அவனும் அவனது கூட்டாளிப் பையன்களும் உரியானாகக் குருவி பிடித்துத்திரிவர். ஒரு நாள் பெரியவர் சிலர், உம்மா மௌத்தாகிவிட்டா என்று சொல்லி காட்டுப்புறமான ஒரு இடத்தில் கொண்டுபோய் அடக்கியது அவனுக்கு நன்றாகவே நினைவிருக்கிறது. காளாவி என்ற அந்த ஊரில் 1936ல் பிறந்தான் என்று பின்னால் அறிந்து கொண்டான்.

சின்னமுத்து என அழைக்கப்பட்ட உம்மா சம்மாந்துறையில் பிறந்தவள் என்றும், வாப்பா வாப்பு மரைக்கார் திருகோணமலையிற் பிறந்தவரென்றும் பிற்காலத்தில் தெரிந்து கொண்டான்.

வாப்பா அவனை திருக்கிணாமலையில் மாமாவின் வீட்டில் விட்டுச் சென்றபோது ஏலுமட்டும் அழுதான். பிள்ளைகள் இல்லாத மாமாவும் மாமியும் காட்டிய ஆதரவில் மனந்தேறிப்போனான். வெள்ளைக்காரப் பட்டாளக்காரரின் தெருப்பவனியைப் புதினம் பார்க்கவென்று தார் நோட்டுக்குப் போவான். மாமி தினமும் காலையிலே புட்டோடு தின்னக் கொடுக்கும் கணவாய் அவியலின் ருசியை இன்னும் அவனால் மறக்கமுடிய வில்லை. ஒருநாள் வந்த வாப்பா அவனை இலக்கிய உணர்வு, சமுதாயத் தாக்கம் என்பவற்றைப் பிரதிபலித்து நிற்கின்றன. 1970க்குப் பிறகு இப்பிரதிபலிப்பு இன்னும் இறுக்கமடைந்து சமூகவாதக் கருத்தேற்றம் பெற்று சமத்துவ யுகத்தை நோக்கி வீறு நடை பயில்கின்றன. மருதூர்க் கொத்தனின் சிறு கதைகளைப் படிப்பவர்கள் இக்கூற்றை நிச்சயம் ஒப்புக்கொள்வர்.

மருதூர்க் கொத்தன் ஊரஞ்சுகமாக எழுதி சாதாரணவாசகர்களை ஈர்த்து விருபவரல்லர். அவர் நினைக்கும் பாத்திரத்திற்கு கற்பனா உயிர்கொடுத்து சாகசவதமாக உலவவிரும் வடிவமைப்பாளர். அவருடைய தமிழ் நடையே தனித்துவமானது. அதில் அவர் செய்யும் நகாச வேலைகள் அவர் கொடுத்து நம்மை ஊற்றச் செய்துவிடுகின்றன. இதனால் அவருடைய கதைகளைப் படித்தபின் ஒரு கவிதையைப் படித்த உணர்வும் திருப்தியும் ஏற்படுகின்றது.

கொத்தனின் கதைகளில் மருதமுனை என்ற பெயர் எங்கேனும் வராதுபோனாலும், கதை முழுவதிலும் மருதபடலாம் என்பதை நாம் அனுபவரீதியாகச் சாதித்திருக்கின்றோம். 1975-1979

காலப்பகுதியில் நான் கல்முனை ஸாஹிதாக்க கல்லூரியின் அதிபராயிருந்தபொழுது, அக் கல்லூரிப் பழைய மாணவர் சங்கம் நான்கு வருடங்களுள் ஐந்து நூல்களை வெளியிட்டிருச் சாதனை புரிந்தது.

தனது வாழ்வு, வளம், வளர்ச்சி என்பன பற்றி மருதூர்க் கொத்தன் 'அவனது கதையில் மிக அழகாகக் கூறுகிறார். தனது கிராமமான மருதமுனையில் எவ்வளவு தூரம் அவர் ஆழமாகக் காலான்றி, அதன் கீவனைப் பிரதிபலிக்கிறார் என்பதை ஒவ்வொரு கதையும் காட்டுகின்றன.

"மருதூர் கொத்தனானும் பேரில் குளிர் தமிழில் நம் புதுமைப் பித்தனையே வெல்லமுயர் பீருநடை சித்திவரப் பெற்றவனே"

- கவிஞர் நீலாவணன்

"கொத்தனது சிறு கதைகள் ஈழத்து முஸ்லிம் சிறுகதை வளர்ச்சிக்கு ஆக்கப்பூர்வமான தொண்டினைச் செய்துள்ளன. கலாபூர்வமான கரிசனையுள்ள அவருடைய சிருஷ்டிகள் காலத்தை வென்றும் நிலவக்கூடியன"

-வை. அகமத்

"போர்க்களத்துச் சஞ்சயன்போல் ஒரு சமுதாயத்தின் வாழ்க்கையைத் தெளிவாக அறிந்து நிர்த்தாட்சண்யமாச் சொல்லக் கூடிய ஒருவர் வெளிவந்துவிட்டார். அந்த ஒருவருக்கு நிச்சயமாக ஓர் இடம் இருக்கிறது. மலையாள இலக்கியத்தில் வைகம் முகம்மது பஷீருக்குள்ளதைப் போல என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை".

-வ.அ.இராசரெத்தினம்

"மட்டக்களப்பின் சிறுகதைத் துறைக்குப் பெருமை சேர்த்தவர்களுள் பித்தன் ஷாவுக்குப் பிறகு மருதூர்க் கொத்தனை முக்கியமானவர்."

- எஸ். பொ

" கவிவளம்மிக்க கிழக்கிலங்கை மண்ணை கீவத் துடிப்புடன் கதைகளில் படைக்கம் சிருஷ்டிகர்த்தா இவர். நாடகத் துறையில் மிகுந்த ஈடுபாடும் ஆர்வமும்மிக்க மருதூர்க்கொத்தன் இலக்கிய வெறியுடன் சிருஷ்டித்துக் கொண்டிருப்பவர்."

- டொயினிக் கீவா

மருதூர்கொத்தன்

அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்ப்பான். மலையிடை இழியும் அருவியின் வேகத்தில் மையிருட் கனதியைக் குடைந்து நடக்கின்றான். அப்துல்கரீம். பத்துவயதுப்பையனும் தந்தையைத் தொடர்கிறான். சாதகமான சாபல்ய 'வேட்கையில் வரும் காரியம் வாயில் வரும் என்ற எண்ணச்சுழிப்பில் அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்ப்பார்.' என்ற வாக்கியத்தை அசைபோடுவதில் தன் சிந்தனையை வயப்படுத்தி விட்டான். கரீம், உதற்காற்றின் உந்துகை தங்களுக்காய்ப் பிறப்பிக்கப்படும் ஆக்ரையேனும் மருட்சியிற்றனையுண்டு, வேலித்தலைகளும் தென்னக்கீற்றுகளும் பாழ்வளவுகளில் மண்டிக்கிடக்கும் செடிகளும் அசைந்தரற்றுமெல்லோசையைச் சுருதியாகக் கொண்டு வெண்கருமக் குறுமணலில் மூழ்கி மீண்டும் 'சரக்' 'சரக்' இசைபாடும் அவர்கள் பாதங்களுக்குக்கூட அந்த நம்பிக்கை.

உவர்களப்பின் மேற்பரப்பில் தவழ்ந்த ஈரப்பதனின் பளுவால் மெல்லென நீந்தும் சீதளக்காற்றுக்குக் கஞ்சற் சாரனால் வேலிகட்டும் எண்ணத்தில் உடலைப் பார்த்துப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அக்கினிப்பாளமாகத் தகிக்க வேண்டிய அயனப் பிரதேசத்தையும் தாவராதினளும் ஜீவராசிகளும் வதியக்கூடியதாக வளப்படுத்தும் கடற் காற்றினால் சுன்னக்காளவாயாகக் களன்று கொண்டிருக்கும் கரீமீன் மனவேக்காட்டைத்தான் தணிக்க முடியவில்லை.

அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்த்தால்... ?

வாழ்க்கையெனும் கொல்லன் கொப்பரையில் கொழுந்து தள்ளும் வறுமைத்தீயில் பசித்த நாக்குகளுக்கு இரையாகும் குடும்பத்தில் வசந்தம் சிரிக்கும் என்று நம்புவன் கரீம். அந்த நம்பிக்கையின் நட்சத்திர பிரகாச சுகானுபவத்தில் வாழ்க்கையின் பெரும்பகுதியை கடத்தி விட்டான்.

கண்கடை தெரியாத இருளில் பாற்தில்லைப் பற்களை விலத்தி வழிகண்டு செல்வதில் அவர்கள் அநுபூதிகள். கரீமின் வலது தோள் பட்டை வலிகண்டிருக்க வேண்டும். துடுப்பை இடது தோள்ளுக்கு மாற்றுகிறான்.

‘அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்ப்பான்.’

மகளின் வாழ்வுப் பாதையிலே நந்தியாகக் குறுக்கிட்ட ஏழ்மைப் பகைவனைச் சிரக்கம்பம் செய்விக்க கரீமை யுத்த சன்னத் தனாய் வழியனுப்பி வைத்த போது அவன் மனைவி கூறிய நன்மாராயம்.

எலி வளைகளாக இரு அறைகளைக் கொண்ட குடிசை. ஈயெறும்பு தானும் நுளையாதவாறு இறுகக்கட்டிய கிடுகுச் செத்தையையே சுவராகக் கொண்ட குடிசையின் கர்ப்பக் கிரகத்தினுள் பக்குவமடைந்த மகள் என்னதான் அவல வாழ்க்கை வாழ்ந்தாலும் பருவ பக்குமடைந்த குமரைக் கட்டுக் காவலாகத்தானே வைத்திருக்க வேண்டும். மற்றைய அறையில் முன்பக்கம் முழுமையாகவும் மற்றிரு பக்கமும் மேல் அரையளவுக்குள்ள காலதர் வழியே, வெளியே வெண்பஞ்சாகக் துமிக்கும் பனித்திவலைகள் உள் நுழைந்து மயிரக் கால்களைத் துளைப்பதில் நின்றும் பாதுகாப்புப் பெறுவதற்காகச் சாரனெனுங் கருப்பையுள் சிகவாக முடங்கிக் கிடந்தனர். தந்தையும் தமையனும் வாழ்க்கை முழுக்க கும்பகர்ண வரம் நல்கி விட்டால் எவ்வளவு சௌகரியப்படும் போல் இருந்தது அவர்கள் தோற்றம். பசியில் அழுங்குப்பிடியில் வெறி முற்றி விட்ட புலியின் நகங்களாக மனத்தை வராண்டும் அவசரங்களையும் குசேலகாண்டப் பாராயணத்தையும் மறந்த நிம்மதியின் பேராட்சி அவர்களில்.

ஒட்டுத் திண்ணையில் ஈரவிறகுகளோடு நடத்திய மடைப் பள்ளிப்போரை நிறுத்தி விட்டு குப்பி விளக்குடன் நெருங்கி வந்தாள் ஹமீலா. அவன் மனைவி மெத்தென்ற இளமை நலம் இல்லாவிட்டாலும் மதாளிப்புக் குறையாத கஞ்சமலர் ஒத்தனம் பெற்றது கரீமின் புயம். அங்குசத்தின் பிரயோகத்தில் அடங்கியருக்கும் யானையாகக் கரீம் வாரிச்சுருட்டி எழுந்தான். மகனையும் எழுப்பினான். கரித்துணிக் கைகளை அசைபோட்டுப் பஸ்துலக்கி அவர் தயாராய் வைத்திருந்த வெந்நீரில் முகம் அலம்பினார்கள்.

இலங்கை ஆலைகளின் உலக சாதனையாக ஊசல் மணக்கும் ஊசலரிசிப் பழுஞ்சோறும், சூடுகாட்டிய மட்டிச்சதைப் பழங்கறியும் நிசிக்குளிரில் கரும்பாக..... கடைந்தெடுத்த அமுதாக... உணவு முடிந்ததும் உலர்ந்த தென்னங் குருத்தும் நிலாவெளிப் புகையிலையும் நெருப்புக் கொள்ளியும் கொணர்ந்து வைத்தாள் ஹமீலா. மனித இயந்திரத்திற்குப் புகை மூலம் சூடு காட்டுவதற்கான ‘றேக்கை’க்குத் தேவையான மூலவஸ்துக்கள். அவளும் பத்தாவின் தேவைகள் அறிந்த பதிவிரதை, பணிவிடை முடிந்ததும் புறப்பட ஆயத்தமானார்கள்.

‘அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்ப்பான்’

கரீமின் மனைவி நெட்டுயிர்ப்புடன் பிரசவித்த நம்பிக்கைப் பல்லவி. அவள் பெருமூச்சு கொளுந்து விட்டெரியும் குப்பி விளக்கின் ராட்சதச் சுடரோடு மோதித் தணிந்தது.

பல்லவி?

கரீமைப் பொறுத்தவரை இடிமுழக்கம்.

இடியொலிக்கு அதிரும் நாகமாகத் தன்னை மறந்த நிலையில் தலைமேற் சுமத்தப்பட்டுள்ள கடமைச் சுமை கொல்லன் பட்டரைப் பிடிச்சிராவியாக நெஞ்சை அழுத்துவதான மணப்பிராந்தியில் காரியத்தி லீடுபட்டான். மூலையிலே பதுக்கி வைத்திருந்த ‘டைனமைட்’ வெடிகளை அதீதக் கரிசனையோடு எடுத்து மடியில் வைத்து செருகிக் கொண்டான்.

தொழிலுக்கு வெளிக்கிடும் போதெல்லாம் முதலில் மனைவியைப் படலைக்கு அனுப்பி ஆள்நடமாட்டம் இல்லை என்பதற்குறியாக ‘உங்களைத்தான்’ எனும் சங்கொலி பிறந்ததும் வெண்கலக் குமிழ் போன்ற அவள் வதனத்தில் முளிவிசகளம் பெறும் சம்பிரதாயத்தையே மறக்குமளவுக்கு ஆகுரப்பட்டான். கணவன் சம்பிரதாயத்தை மறந்தாலும், மனைவி தன் கடமையிற் தவறவில்லை.

பாலை வெளியாக வெளியேறிச் சென்று கிடந்த இல்லறச் சோலையில் வசந்தம் வருஷித்த ஒரே குத்துவிளக்கு ஒளி உமிழ வகையின்றி மூலையிலே முடங்கிக் கிடக்கின்றது. திரிவிட்டு, நெய் வார்த்துத் தீபமேற்றி வைத்தால் தானே குத்துவிளக்கு குலவிளக்காக

ஒளிரும். தூண்டாமாணிவிளக்கென்றாலும் ஒரு தூண்டுகோல் வேண்டும்.

விளக்கிற்கு தூண்டுகோல்

பெண்ணிற்கு ?

மாப்பிள்ளை என்ன குப்பையில் கீரையா? கரீமைப் போன்ற வர்கள் இலகுவிற் பெற்றுவிட? கலியாணச் சந்தையில் கரீம் பேரம் பேசிய மாப்பிள்ளையின் பெறுமானம் நானூற்றொரு ரூபாய்கள்.

முதல் படைத்தவன் கொடுத்த தோணியை வங்காளக் கடலிற் செலுத்திப் பாறைகளை அண்டி நங்கூரம் பாய்ச்சித் தூண்டிலில் இரையைக்குத்திப் போடுவான். சூரை, சுறா, பாரை, பாலை மீனென்று தோணி நிரம்பி விடும். காலந்தான் கடமையிற் தவறி விடுங்கணங்கள் தங்கள் நியதியிற் பிசகினாலும் பிசகலாம். நிறைமாதக் கர்ப்பினியின் சாயைகாட்டி மச்சச் சூலுடன் கரைதட்டும் தோணியை வரவேற்க உடையவன் தவற மாட்டான். கறிப்பாட்டுக்கு ஒரு சிறியதைக் கையிலே பிடித்த வண்ணம். துடுப்பையும் தூண்டில் முதலானவற்றையும் தோளிலே போட்ட வண்ணம் வீடு திரும்புவதோடு கரீமின் அன்றைய கடமை முடிந்து விடும். தோணியையும் அதற்குத் தேவையான பணவரிசையும் கொடுத்தவனுக்குத் தினாந்தரப் படியளக்கவா முடியாது?

சீதக்காதியின் வாரிகு என்ற கற்பித்தலோ என்னவோ செருப்பாக உழைத்தவன் என்ற நன்றி உணர்வுடன் நெருப்புக்கு இரையாகும் நிலையிருந்த தோணியைக் கரீமுக்கு அன்பளிப்பும் செய்ததோடு படியளக்குங் கடமையிலிருந்தும் அவன் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டான். ஓட்டை உடைசல்களை ஓட்டு வேலையால் மறைத்துக் கொண்டான் கரீம். சொந்தத் தோணியின் புண்ணியத்தால் அன்றாடம் உண்டு உடுக்கும் செக்குச் சுழற்சியில் வலம் வந்த கையோடு மகளுக்கும் மனைவிக்கும் இரண்டொரு சிறு நகைகளைச் செய்யு மளவுக்குத்தான் 'கஜானா' இடங் கொடுத்தது.

தன் தகுதியை எகிறிய வரனுக்கு ஏங்காமல் 'ஏழைக்கேற்ற எள்ளுருண்டை' கிடைக்காமலா போகும் விட்டுத்தள்ளவும் முடியவில்லை. சேர்ந்து தவமிருந்து நெய்யால் விளக்கெரித்து ஆசைக்குப் பெற்று

அருமைக்கு வளர்த்த ஏகபுத்திரி, அவனைத்தான்... என்று ஒற்றைக் காலில் நாரைத்தவம் புரிகின்றாள்.

கரீம் வாலிப்பராயத்தில் துடுக்குக்காரன் சண்டியன் ஆகக் கூடினால் இரண்டொரு அந்தர் மீனுக்காகத் தொடுவானுக்குத் தோணியோட்டி வெயிற்பால் குடிப்பது அவனுக்கு என்னவோ போலிருக்கும். மீன்பிடி இலகாவின் கண்ணிலும் பொலிஸ்காரனின் பார்வையிலும் பொடி தூவிவிட்டு பெரியமீன் பாட்டமாகப் பார்த்து ஒரு வெடியைப் போட்டால் ஆயிரக்கணக்கிற்கேறும். அவனது வாலிப முறுக்கிற்கு வாரப்பாடான தொழில், கிண்ணியாக் கடற்கரையில் 'டைனமைட்' காரர்களை கண்காணிக்க நேர்ந்த ஊர் வலியை நொந்து கொள்ளாத மீன்பிடிப் பரிசோதகர்கள் அபூர்வத்திலும் அபூர்வம். கரீமின் சீனடியிற் சிக்கிவாதையுற்றோர் அதிகம் பேர். துணிந்து படகில் வந்து தன்னைப் பிடிக்க முயன்ற பரங்கிக்காரனைத் துடுப்பால் அடித்துக் கடலிற் சாய்த்த பரிதாபத்தோடு அந்த வெடி விவகாரத்தைக் கைகழுவி விட்டான்.

எந்தக் கையால் அதனைத் தொடுவதில்லையென்று சங்கற்பஞ் செய்தானோ, அதே கையாற்றான் இன்று அதனை எடுத்து மடியில் வைத்துக்கொண்டான். அறிந்து கொண்டே சட்ட விரோதச் செயலில் ஈடுபடுகின்றேன் என்பதை அவன் உணர்கின்றான். மகளின் கழுத்திலே தாலியேற்றிச் சுமங்கலியாகப் பார்க்க வேண்டும் என்ற அபிலாசையின் உந்துதலால் சட்டத்தை மீறுவதையும் அவன் பொருட் படுத்தத் தயாரில்லை. எத்தனையோ பேரிடம் கடன்கேட்டு ஏமாந்த நிலைமையிற்றான் இந்த முடிவுக்கு வந்தான்.

'அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்ப்பான்'

நெஞ்சமெலாம் நிறைந்து வழிந்து உடலின் அணுவறை தோறும் நிரவிவிட்ட அந்த வாக்கியம் அவனை அறியாமலேயே கரீமின் நாவில் உச்சாட்டனம் பெறுகின்றது.

சிறகாம் கைகளால் வயிலைக்கும் கடைச்சாமச் சேவல்களின் ஓங்கார நாதத்திற்கூட அதே வாக்கியத் தொடர் இழைந்தொலிப்பதான எண்ணம் அவனுக்கு, பட்சிசாரங்கள் சேவலின்தானைத் தலைமையேற்று இருளடிமைத் தளை அறுக்கும் சமரிற் குதித்து விட்டன.

நீர்த்தாக்கத்தில் ஆடிக் காடையிற் சேறு கண்டு விட்ட குட்டையை விரையும் கரடியை உருவகித்து கடற்கரையை அடைகின்றனர். வாப்பாவும் மகனும், துடுப்பையெடுத்து இருகைகளாலும் கூட்டிப் பிடித்து உலக்கை போடும் பெண்ணாக ஓங்கி மெல்லலைகளின் முத்தத்தில் கிறங்கிக் கிடக்கும் குருத்து மணலிற் குத்தி நாட்டுகிறான் கரீம். புகையிலைத் துணிக்கைக்கு உலர்ந்த தென்னங் குருத்தைச் சின்னி விரலளவு கிள்ளிப்போர்வை போர்த்து உதடுகளை குறடாக்கி நேக்கையை இழுத்து விடும் ஒரு 'தம்' புகையின் வெக்கையில் கொட்டியாரக் குடாவின் வைகறைக் குளிரென்ன தூந்திரத்துச் சீதனத்தையே ஒரு கை பார்த்திடத் துடிக்கும் இறுமாப்பு.

தந்தையையும் தனயனையும் இரு அந்தங்களிற் சுமந்து கொண்டு பன்னிரண்டு ஆண்டுகளை அனாயாசமாக உதறித் தள்ளி விட்ட முதுமை இலட்சினைகள் கரீமின் சிட்டையில் மறைவுண்டிருக்கும் பெருமிதத்தில் மார்க்கண்டேய வரம் பெற்ற மங்கையின் தருக்குடன் தோணி வழக்கிச் செல்கிறது.

“ஆண்டவா! வல்ல பெரிய றகுமானே! ஏழைக்கிரங்கு முகம்பாரு நாயனே”

மனைவி கூறிய நம்பிக்கை வாக்கியத்தைத் தாரக மந்திரமாக அடித்த பாவனையில் அதற்கு அழுத்தங்கொடுத்து ஒரு தரம் உச்சரித்துக் கொள்கிறான் கரீம். 'சறுவா'வின் மடியை அவிழ்த்து வெடிகளையும், தீப்பெட்டிகளையும் ஒரு தரம் பார்த்துவிட்டு மடியைச் செருகிக் கொள்கிறான்.

“உன்னையே இல்லை என்பார்க்கும் இரங்கும் தயாபரனே, ஏழைக்குமருக்காக மனமிரங்கு நாயனே”

வீச..... ஓடிவாடியம்மா.... ஓடிவா! அம்மா தாயே! செகப்பாக ஓடிவா.

கார் நீலக் கம்பளத்தில் முத்துப் பரல்கள், ஊருளவது போல கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் ஒரு நீர்ச்சுழிப்புப் பரவை நுங்கு நுரைக்கொந் தளிப்புடன் எழிற் தோற்றங்காட்டுகிறது. பிரிந்த தாயின்வரவை தொலைவிலே கண்ட தலையாக ஆற்றலை ஒரு வழிப்படுத்த அந்தச் சுழிப்புப்

படலத்தினூடே கட்டிலனை நிலையோட விடுகின்றான் கரீம். அவன் தொலைதூரத்திலேயே இலைப்பின் தன்மையைக் கொண்டு மீனை இனங்காணுங் கலை நன்கு கைவரப் பெற்றவன். பாரை மீன் பாட்டம் இரண்டாயிரம் பாரைகளுக்கு மேற்றேறும் என்பதை அந்த மறுகும் மயங்கிகளிற்கூட மட்டிட்டுக் கொள்கின்றான் கரீம். ஒரு வெடியை வெடிக்க வைத்து பேய்ச் சுருக்குகளும் சட்டத்தின் காபந்துக் காரர்களும் நெருங்குதற் கிடையில் ஐநூறு பாரைகளையாவது சுழியே? விட்டால் என்று தனக்குள்ளேயே அங்கலாய்த்துக் கொள்கிறான்.

“அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்த்துவிட்டான்” என்று சொல்லிக் கொள்வதிலே அவனுக்குப் பேரானந்தம். சுற்றுமுற்றும் பார்க்கிறான். அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக நரைதிரை பூத்த அவனது வதனத்தில் வெற்றிப் புன்னகை பொன்னவரை மலர்க்கெத்தின் காந்தி காட்டுகிறது. துடுப்பையெடுத்துத் தோணியை வலிக்கிறான். முதலைக் குட்டிக்குயாரும் நீந்தக் கற்றுக்கொடுக்கத் தேவையில்லை. மகனுந்தான் துடுப்பு வலிக்கிறான் வள்ளம் வாயுவேகத்திற் சறுக்கிச் செல்ல வெற்றிக் கம்பம் நெருங்கிவிட்டதான பூரிப்பில், மல்லிகைக் குவையில் மிதப்பது போன்று இதவு, துக்கு விளக்கிற்குத் தீப்பேற்றி அதன் மங்கலப் பேரெழிலைக் கண்டானந் திக்கலாம் என்றே நம்பிக்கைக் கீற்றுக்கள் கரீமின் இதய வதனத்திற் சித்திரந் தீட்டுகின்றன.

மடியை அவிழ்த்து, வெடியொன்றையும் தீப்பெட்டியொன்றையும் எடுக்கிறான்.

‘சர்...!’

ஊசிமல்லிகைப் பூவின் வாசியில் நெருப்புக் குச்சியின் நுனியில் தீயின் நாக்கு பரதம் பயில்கின்றது. ஆடல் அணங்கை ஆலிங்கனிக்குத் துடிக்கும் காதல் நாயகனே போல வெடியின் முகையிற் திரி, மகளின் சங்கு கழுத்தில் அவளின் மனங்கவர்த்த ஆணமுகன் தாலி கட்டுவதான வதுவைக் காட்சி கரீமின் மனத்திரையில் நிழலாடுகின்றது.

தீயும் திரியும் புல்லுகின்றன.

திரியில் சுடர்விடுந் தீ மகளுக்கும் மருமகனுக்கும் எடுக்க விருக்கும் மங்கள ஆராத்தியை நினைவூட்டுகிறதா? அதைப் பார்த்துக்

கொண்டே நிற்பதில் உடலெங்கும் பரவும் இன்பலாகிரியின் சிலிர்ப்பில் கணங்கள் கரைவதைக்கூட மறந்த நிலை! கொண்டவன் குமுறலோ, மோதலோ இன்றி இடியிடித்து வள்ளத்தை ஒரு உலுப்பு உலுப்புகிறது.

“யாமுகியித்தீன்”

‘என்ன வாப்பா’

இடியினூடே இரு அவலக்குரல் பரிதாபமாக ஒலிக்கின்றன. ஆமாம் வெடி கையை விட்டுப் பிரியும் நிலையில் வெடித்து விட்டதால் மீனை வேட்டையாடுவதற்குப் பதிலாக கரீமின் உள்ளங்கையையே அது வேட்டையாடிவிட்டது. அள்ளிப் பிடித்து அனுபவித்த கை விரல்கள் துணிக்கையாக அலைபாயும் கடல் நீரில் மிதந்து தாமுகின்றன.

“மீன் ஓடுது ஒன்றையும் பராமத் தோணியை வலிமகன்”

‘ஒரு கை போனா மத்தக் கையிருக்கு. அவன் நாடினத்த நம்ம தேடினாத்தான் தாத்தாவின் கழுத்தில் தாலி கட்டிப் பார்க்காம்’ கரீம் தலையிற் சுற்றியிருந்த சால்வையை நனைத்துக் கையைச் சுற்றிக் கொள்கின்றான். நீலப்பாவில் மாணிக்க இழைகளை மறுத்து செய்த கம்பளத்தின் சுருக்கங்கள் போல எற்றும் உவட்டல்களுக்கு எவ்விக் கொடுத்து விரைகின்றது வள்ளம். ‘கரீம்’ ரணவாதையிலும் இலட்சிய சித்தியின் வேட்கையிலும் உந்தப்பட்டுச் சாம்புகிறான். வள்ளம் மீன் பாட்டத்தை அண்மித்துவிட்டது.

‘மகன் குச்சியைத் தட்டு’

‘கரீம் வலக்கையால் மற்ற வெடியைப் பிடித்துக்கொள்ள மகன் தீப்பெட்டியிற் குச்சியை உரசிப் பற்ற வைக்கிறான்.

முண்டகமொக்காக முருகு தள்ளும் மடந்தையின் நெஞ்சத்து நுங்கின் பூரிப்புடன் கடற்குமாரியின் மார்பைப் பிளந்து தாவுகிறான் செம்பருத்திக் குதலை.

பயிற்சிப் பட்டறை

1. “ஒளி” தலைப்பின் பொருத்தப்பாடு பற்றி கருத்துரைக்க.

ஒளி தேடும் ஒரு மீனவ குடும்பத்தின் துன்பங்கள், நம்பிக்கைகள் எதிர்பார்புகள், முயற்சிகள் என்பன இக்கதையில் முக்கியம் பெறுகின்றன. வாழ்க்கைக்கு ஒளி ஏற்றுவதற்காகவே கரீம் இத்துணை நம்பிக்கைகளுடன் விடாமுயற்சிகளுடனும் கடலுடன் போராடி மீன் பிடிக்கச் செல்கிறான் எனவே ஒளியென்ற தலைப்பு இக்கதைக்கு பொருந்துகின்றது.

“அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்ப்பான்” என்பது சாதாரண மனிதர்களின் இறை நம்பிக்கையும் பிராத்தனைகளும் ஆகும். இறைவனின் நாட்டத்தால் ஒளி கிடைக்கும் என்பதை இக்கதை சுட்டுவதனாலும் தலைப்பு ஏற்புடையதாக அமைகிறது. மேலும் மகளின் வாழ்க்கை பாதையில் குறுக்கிட்ட ஏழ்மை இருளை வெட்டிச் சாய்க்கும் அவாவோடு ஒளியென்ற வலையை வீசிக் கடலோடு போராடும் கரீமின் கதையை புலப்படுத்து வதனால் தலைப்பு பொருத்தமுடையதாகும்.

“பாலை வெளியாக வெறிச்சோடிக்கிடந்த இல்லறச் சோலையில் வசந்தம் வருஷித்த ஒரே குத்துவிளக்கு ஒளி உமிழ வழியின்றி மூலையிலே முடங்கிக் கிடக்கிறது. திரிவிட்டு நெய்விட்டு தீபமேற்றும் காலத்தில் தானே குத்துவிளக்கு குல விளக்காக ஒளிரும்” என்ற கதாசிரியன் கூற்று ஒளியென்ற தலைப்பின் பொருத்தப்பாட்டை உறுதி செய்கிறது.

கதையின் உச்சக்கட்டத்தில் கரீம் வெடிவைத்து மீன் பிடிக்க முயல்கிறான் தீயும் திரியும் புல்லுகின்றன. திரியில் சுடர்விட்டுத் தீ மகளுக்கும் மருமகளுக்கும் எடுக்கவிருக்கும் மங்கள ஆராததியை நினைவூட்டுகிறது. அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதில் இன்பறுகிறான் கரீம் இக்காட்சி ஒளியை கதையின் கருத்தாழமிக்க தலைப்பாக்குகிறது. இவ்வகையில் ஒளியெனும் தலைப்பு மருதூர் கொத்தனின் கதைக்கு பொருத்தமெனலாம்.

02. கதையின் உரை நடைச் சிறப்புகளை ஆதாரத்துடன் விபரித்து எழுதுக.

சிறுகதையின் வெளிப்பாட்டு முறை கதையை அழகுபடுத்தும். ஒளி கதையில் மருதூர் கொத்தினின் உரை நடை வல்லமை விரவியிருப்பதைக் காணலாம். உரை நடைத் திறன் வாசகரை கவர்ந்திழுக்கும் காந்தம் போன்றது. கொத்தன் தான் எடுத்துக் கொண்ட கதைக்கருவை இறுக்கமான கவர்ச்சியான, கருத்தாழமிகுந்த சொல்லோவியத்தினூடாக உணர்வு பூர்வமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

கொத்தனின் உரை நடைச்சிறப்புகளை பின்வருமாறு அடையாளப் படுத்தலாம்.

- ★ சுருங்கிய சொற்களில் விரிந்த பொருள்
- ★ சிறியதும் பெரியதுமான வாக்கிய பிரயோகம்
- ★ உவமை உருவகவணியை பயன்படுத்துதல்
- ★ பாத்திரங்களுக்கேற்ற உரையாடல்
- ★ வர்ணனை
- ★ கற்பனை
- ★ திரும்பத் திரும்ப வாக்கியங்களை கையாளுதல்
- ★ இறுக்கமான மொழி நடை

இவ்வாறு ஒளி கதையின் உரைநடை கையாட்சி மேலோங்கி நிற்கிறது. கொத்தனின் உரைநடை ஆளுமையின் முக்கியமானவற்றை ஆதாரத்துடன் நோக்குதல் வேண்டும். 'அந்தவல்ல பெரிய ரஹ்மான் முகம்பார்ப்பான்' என்ற தொடரை கொத்தன் ஒரு முகப்புத் தொடர்போல திரும்பத் திரும்ப கையாளுதல் மூலம் கதைக்கு உயிரூட்டுகிறார். துன்பத்திலும் இன்பத்திலும், எதிர்பார்ப்பிலும், நம்பிக்கையிலும் அந்த தொடர் கரீம் ஹமிலா போன்ற பாத்திரங்களின் மன உணர்வுகளை ஆழமாக வெளிப்படுத்துகிறது.

கற்பனைத்திறன் வர்ணனைப் பாங்கு என்பனவும் ஒளி கதையில் ஒளிர்கின்றன. "உவர்களப்பின் மேற்பரப்பில் தவம் ஈரப்பதனின் பளுவால் மெல்லென நீந்தும் சீதளக்காற்றுக்குக் கஞ்சற்சாரனால் வேலிகட்டும் எண்ணத்தில்" என்று சொல்லும் போதும் "அக்கினிப்பாளமாக தகிக்க

வேண்டிய அயனப்பிரதேசத்தையும் தாவராதியளும், ஜீவராசிகளும் வதியக்கூடியதாக வளப்படுத்தும் கடற்காற்றினால் தன்னக்காளவாயாக கண்ணு கொண்டிருக்கும் கரீமின் மனவேக்காடு என்று எழுதும் போதும் அவரது மொழியாற்றல் வெளிப்படுகின்றது.

மேலும் மருதூர் கொத்தனின் உரைநடையானது கவர்ச்சியும் உணர்வும் மிக்கது "மகளின் வாழ்வும் பாதையிலே நந்தியாகக் குறிக்கிட்ட எழ்மைப் பகைவனை சிரக்கம்பம் செய்விக்க கரீமை யுத்த சன்னத்தனமாய் வழியனுப்பி வைத்தபோது" "உருவகம் கலந்த வர்ணனை காணப்படுகின்றது. மேலும் மகளைத் திருமணப் பந்தலில் இணைக்கமுடியாது சீதனப் பேய் தடைவிதிக்கும் போது கொத்தனின் சொல்லோவியம் அழகாய் வெளிப்படுகிறது. "பாலை வெளியாக வெறிச்சோடிக்கிடந்த இல்லச் சோலையில் வசந்தம் வருஷித்த ஒரே குத்துவிளக்கு ஒளி உமிழ வகையின்றி மூலையிலே முடங்கிக் கிடக்கிறது. திரிவிட்டு, நெய்வார்த்து தீபமேற்றி வைத்தால் தானே குத்துவிளக்கு குலவிளக்காக ஒளிரும்" என மகள் பாத்திரத்தை குத்து விளக்காய் உருவகிக்கிறார். மேலும் நீர்த்தாகத்திலாடி ஆடையில் சேறுகண்டு விட்ட குட்டையை வரையும் கடிபயை உருவகித்து கடற்கரையை அடைகின்றனர் என்ற தொடருவதும் அழகிய உருவகமாகும்.

கதையில் ஆங்காங்கே உவமைத்தொடரை கொத்தன் லாபமாக கையாலுக்கின்றான் "கார்நீல கம்பலத்தின் முத்துப் பரல்கள் உருளுவதுபோல கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் ஒரு நீர் துளிப்பரவை நூங்கு நூரைக் கொந்தளிப்புடன் எழில் தோற்றம் காட்டுகிறது" என்றும் "ஆடல் அணங்கை ஆலிங்கனிக்கத் தூடிக்கும் காதல் நாயகனைப்போல் வெடியின் முகையிற் திரி" என்றும் "நீலப்பாவில் மாணிக்க இலைகளை மறுத்துச் செய்த கம்பளத்தின் சுருக்கங்கள் போல எற்றும் உவட்டல்களுக்கு எவ்விக் கொடுத்து விரைகிறது வள்ளம்" என்றும் அழகிய உவமைகளை வாசகர் மனதில் தொற்றவைக்கின்றார்.

கட்டிறுக்கமான சொல்லாட்சி கதையை மெருகூட்டுகிறது. "மலையிடை இழியும் அருவியின் வேகத்தில் மையிருக்கனதியை குடைந்து நடக்கின்றான்" எனும்போது கரீமின் நடைத்தோற்றமும் சூழலும் வெளிப்படுகின்றது. ஊதற்காற்றின் உந்துகை தங்களுக்காய் பிறப்பிக்கப்படும் ஆக்களுயெனும் மருட்சியிற்தனையுண்டு, வேலித்தழைகளும் "தென்னாங்கீற்றுகளும் பாழ்வளவுகளில் மண்டிக்கிடக்கும் செடிகளும் அசைந்தரற்றும் மெல்லோசையைச் சுருதியாகக் கொண்டு வெண் கருமக் குறுமணலில் மூழ்கி

மீண்டும் சரக், சரக் இசைபாடும் அவர்கள் பாதங்களுக்குக் கூட அந்த நம்பிக்கை” என்று சொல்லாட்சியை கொத்தன் கையாள்கிறார்.

மேலும் “வாழ்க்கை எனும் கொல்லன் கொப்பரையில் கொழுந்து தள்ளும் வறுமைத்தீயின் பசித்த நாக்குகளுக்கு இரையாகும் குடும்பத்தில் வசந்தம் சிரிக்கும் என்று நப்புபவன்” என்று எழுதிச் செல்லும் போது கொத்தனின் கற்பனைச் செழுமையும் உணர்வைத் தொற்றவைக்கும் ஆற்றலும் வெளிப்பட்டு நிற்பதைக் காணலாம்.

இவ்வாறு கொத்தனின் உரையாட்சி செழுமை பெற்று நிற்பதனை ஒளி கதையில் தரிசிக்கலாம். “பனித்திவலைகள் உள் நுழைந்து மயிர்க் கால்களைத் துளைப்பதில் நின்றும் பாதுகாப்பு பெறுவதற்காய்ச் சாரனெனுங் கருப்பையுள் சிகவாக முடங்கிக் கிடந்தனர்”. “பசியின் அழுங்குப்பிடியில் வெறி முற்றிவிட்ட பூலியின் நகங்களாக மனதை பிராண்டும் அவசரங்களையும் குசேலகாண்டப் பராயணத்தையும் மறந்த நிம்மதியின் பேராட்சி” “மதாளிப்புக் குறையாத கஞ்சமலர் ஒத்தணம் பெற்றது கரீமின் புயம்” “நிறைமாதக் கற்பினியின் சாயைகாட்டி மச்சச் சூலுடன் கரை தட்டும் தோணி” “சிறகாம் கைகளால் வயி”லைக்கும் கடைச்சாமச் சேவல்களின் ஓங்கார நாதத்தில் கூட என கொத்தனின் வாக்கியத் தொடர்கள் வாசிப்பனுபவத்தை விரித்துச் செல்கின்றன.

சாதாரணமாக மீவைக்குடும்பத்தின் வறுமை பேசும் இக்கதை மருதூர் கொத்தனின் உரை நடை வல்லபத்தால் தூக்கலான படைப்பாக உயர்ந்து நிற்கின்றது எனலாம்.

03. ‘அந்த வல்ல பெரிய ரகுமான் முகம் பார்ப்பான்’ என்ற தொடர் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களிலும் வெளிப்படுத்தி நிற்கும் பொருள் குறித்து விளக்கமெழுதுக.

“ஒளி” கதையில் பல்லவியாக இழையோடும் குரலே “அந்த வல்ல பெரிய ரகுமான் முகம் பார்ப்பான்” இக்குரல் கதையின் இடையிடையே ஒலிக்கின்றது. அவ்வாறு ஒலிக்கும் பொழுது வெவ்வேறு பொருளையும் உணர்வுகளையும் வாசகர் மனதில் விரித்து விடுகின்றது. இதுவும் கதையமைப்பின் செழுமையாகும்.

கதையின் முதல் தொடர் “அந்த வல்ல பெரிய ரகுமான் முகம் பார்ப்பான்” என்பதாகவே அமைந்துள்ளது. இது கதாசிரியரின் முகப்பு

குரலாக ஒலிக்கிறது. இறை நம்பிக்கையையும் இறைவனின் நாட்டத்தின் படிதான் எல்லாம் நடக்கும் என்ற உணர்வையும் இந்தவரிகள் பொதித்துள்ளன. வேட்கையில் வரும் காரியம் வாயில் வருமென்ற எண்ணச் சூழிப்பில் அந்த வல்லபெரிய ரகுமான் முகம் பார்ப்பான்? என்ற வாக்கியத்தை அசைபோடுவதில் தன் சிந்தனையைக் கரீம் வசப்படுத்திவிடுவதாக கொத்தன் கூறுவதிலிருந்து கரீமின் இறைநம்பிக்கை பளிச்சிடுகிறது.

மீனவனான கரீம் கடல் காற்றையும் கிளித்துக் கொண்டு தொழிலுக்குச் செல்லும்போது அவனது மனவேக்காடு அந்த வல்ல பெரிய ரகுமான் முகம் பார்த்தால் தான் தணியும். கடற்காற்றால் தணிக்கமுடியாது. இவ்வரிகள் எதிர்காலம் குறித்த கரீமின் அவாவையும் உணர்த்துகின்றது. அதனால் தான் வலது தோற்பட்டை வலிகண்டிருக்கத் துடுப்பை இடது தோலுக்கு மாற்றும்போதும் அந்த வல்ல பெரிய ரகுமான் முகம் பார்ப்பான் என்று அவனது மனைவி கூறிய நன்மாராயனம் ஞாபகத்துக்கு வருகிறது.

மகளுக்கு திருமணம் செய்ய பணம் தேவை இந்த வறுமை பகைவனை சிரக்கம்பம் செய்தால்தான் மகனின் வாழ்வுப் பாதையில் ஒளிபிறக்கும் என்று கருதிய ஹமீலா கரீமை வழியனுப்பிய போது இந்த நம்பிக்கை வார்த்தையை கூறினார். ஒரு பயணத்தை தொடங்கும்போது இறைவன் பெயரால் தொடங்கும்போது ஆன்மீக நம்பிக்கை இங்கு தொனிக்கிறது. உண்மையில் ஹமீலா கணவன் மீது அன்பும் ஆதரவும் மிகுந்தவள். கரீம் கடலுக்குப் புறப்படும் போது அவன் நெட்டுயிர்ப்புடன் பிரசவித்த நம்பிக்கை பல்லவிதான் இது. இந்த பல்லவி கரீமுக்கு இடிமுழக்கமாக தோன்றுகிறது. அதாவது மகள்மீதான கடமைச் சுமையும் வறுமையும் நெஞ்சை அழுத்த, கொள்ளை மீன்களைப் பிடிக்க வேண்டுமென்ற நிலையில் டயனமைற் வெடிகளை கரிசனையோடு எடுத்துக் கொள்கிறான். உண்மையில் குடும்ப சுமையை போக்கவே தடைசெய்யப்பட்ட வழியை நாடுகின்றான். அதனால் தான் ஹமீலாவின் வார்த்தை அவனுக்கு இடிமுழக்கமாகத் தோன்றுகிறது.

மகளின் கழுத்திலே தாலியேற்றி சமங்கிலியாகப் பார்க்க வேண்டும் என்ற அபிலாசைத் தூண்டுதலால் சட்டத்தை மீறுவதையும் அவன் பொருட்டுத்தத் தயாரில்லை. எத்தனையோ பேரிடம் கடன்கேட்டு ஏமாந்த நிலையிதான் இந்த முடிவுக்கு வந்தான் இச்சந்தர்ப்பத்தில் கூட அந்த வல்ல பெரிய ரகுமான் முகம் பார்ப்பான். என்ற வாக்கியமே அவனை அறியாமல் அவனது நாவில் உச்சரிக்கப்பட்டுள்ளது. “ஆண்டவா! வல்ல பெரிய ரகுமானே ஏழைக்கிரங்கி முகபாரு ரகுமானே” என மீண்டும் மீண்டும் கடல்

கொந்தளிப்புடன் மோதும் போதும் உச்சரிக்கின்றான். மனைவி கூறிய அந்த நம்பிக்கை வார்த்தை தாரகமந்திரமாக ஒலிக்கிறது.

கதையின் உச்சக்கட்டத்தில் சட்டத்தை மீறும் அவனது கைகளை விதி மீறிச் செல்கிறது விதி. எத்தகைய வறுமைவரினும் சட்டம், ஒழுங்கை மீறக்கூடாது என்பதை கதாசிரியர் உணர்த்துகிறார் போலும். தீயும் திரியும் புல்லும் போது ஏற்பட்ட வெடிப்பு வள்ளத்தை ஒரு உலுக்கு உலுக்கிறது. "யாமுகையதீன்" என்ற குரல் மேலெழுகின்றது. கரீமின் உள்ளங்கை வேட்டையாடப்பட அவன் ரணவாபாதையிலும் லட்சிய வேட்கையில் உந்துப்படுகின்றான். அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம் பார்த்துவிட்டான் என்று சொல்லிக் கொள்வதில் பேராணந்தம்.

இவ்வாறு இக்கதையின் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களிலும் சாதாரண குடும்பத்தின் வறுமை, சமூக ஏற்றத் தாழ்வு, பொறுப்புகள், எதிர்காலம் பற்றி வேட்கை என்ற சாதாரண நிகழ்வுகளினூடாக இறைநம்பிக்கையாக அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம்பார்ப்பான் என்ற தொனிப்பொருள் வெளிப்படுவதைக் காணலாம்.

04. கரீமின் செயற்பாடுகளுக்கு காரணமாக இருந்த சமூக அமைப்பு பற்றி விமர்சனம் எழுதுக.

ஒளி கதை வறுமைக் கடலுள் மூழ்கிப்போன கரீமின் குடும்பத்தின் கரைதேடும் வாழ்வியலை விபரித்துச் செல்கின்றது. கரீமின் எண்ணங்களும், நம்பிக்கைகளும், எதிர்பார்ப்புகளும் கலந்த செயற்பாடுகள் கதையில் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய செயற்பாடுகளுக்குப் பின்புலமாக சமூக கட்டமைப்பே திகழ்கிறது என்பதை கதை வாசிப்பினூடாக அனுபவிக்கலாம்.

சமூகத்தில் காணத்தக்க வர்க்கபேதம்- ஏற்றத்தாழ்வு- சம்பிரதாயங்கள் தனி மனிதனதும் குடும்பத்தினதும் வாழ்வோட்டத்தைத் தீர்மானிக்கும் பிரதான சக்திகளாகும். மருதூர்க் கொத்தன் ஏற்றியுள்ள ஒளி கரீமுக்கு வழி காட்டுவதாக அமைந்ததாயினும் அவர் வடிவமைத்துள்ள சமூக அமைப்பு விமர்சனத்துக்குரியதாகின்றது. கரீம் ஏன் வறுமைக்குள் மூழ்கினான் என்று சிந்திக்கும்போது முயற்சியையே முழுமூச்சாகக் கொண்டு உயிர் வருந்தும் தொழிலாளியைத் தீர்மானிக்கும் சக்தியாக முதலாளித்துவம் மிளிர்வதைக் காணலாம்.

முதலாளி ஒருவரின் தோணியைக் கடலில் செலுத்தி வருந்தி உழைத்து மீளும் அவனைக் கரையில் வரவேற்கும் முதலாளியிடம் முதல் சேர கறிப்பாட்டு மீனுடன் வீடு திரும்பும் மீன்வரின் அவலம் சொல்லொண்ணாதவை. கரீமும் அத்தகையவர்தான்.

இக்கதையில் வரும் முதலாளி நெரும்புக்கு இரையாகும் நிலையில் இருந்தப் பழைய தோணியைக் கரீமுக்கு அன்பளிக்கிறான். இதன் விளைவாக சொந்தத் தோணியின் புண்ணியத்தால் தனிக் காலில் நின்று உழைக்கிறான் கரீம்.

மீன் பிடித் துறையில் தேர்ச்சி பெற்ற கரீம் மீன் பிடிக்கலைஞர் அத்துறையில் வளைவு சுழிவுகள் நன்கு தெரிந்தவன் டைனமைற் பாவித்து சட்டவிரோதமாக மீன் கொள்ளைகளைக் கைப்பற்றுவதில் கைதேர்ந்தவன் எனினும் சட்ட விரோதமாக மீன் பிடிப்பதை தவிர்ந்து விட்டவன் டைனமைற் கலாசாரத்தை கை கழுவி விட்டவன். எந்தக் கையால் அதைத்தொடுவதில்லை என்று சங்கற்பம் செய்தானோ, அதேகையால் சட்ட விரோதமான அச் செயலை செய்ய முனைந்தான் இதற்கும் சமூக கட்டமைப்பே காரணமாகும்.

கல்யாணச் சந்தையில் மாப்பிள்ளை வியாபாரம் வலுக்கத் தொடங்கப் பெண்ணைப் பெற்ற வறியவனின் நிலை என்ன? மகளின் கழுத்திலே தாலியேற்றி சுமங்கலியாகப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசையின் உந்துதலால் சட்டவிரோத டைனமைற் வெடிகளோடு கடலேறுகின்றான்.

அவனது நல்லெண்ணத்தையும் தீயவழியில் சம்பாதிக்கக் கூடாது என்ற மன நோக்கையும், சீதனப் பேய் திசை மாற்றி விட்டது. பெண்ணுக்குக் கல்யாணம் செய்து வைக்கப் பொன்னும் பொருளும் வீடும் பணமும் தான் அவசியமாகி விட்ட சமூகக் கட்டமைப்பில், கரீம் போன்ற ஏழைகளின் வாழ்வு போராட்டமாக மாறுவதும் திசை திரும்புவதும் தவிர்க்க முடியாததாகி விடுகின்றது. அதனால் தான் "மகளின் வாழ்வுப் பாதையில் நந்தியாகக் குறுக்கிட்ட ஏழ்மைப் பகைவனைச் சிரக்கம்பம் செய்விக்க கரீமை யுத்த சன்னதமாய் வழியனுப்பி வைத்த போது அவன் மனைவி கூறியதன் மராயம்' என்று கதாசிரியர் எழுதிச் செல்கின்றார். அனைத்தையும் இறைவன் மீது பொறுப்புச் சாட்டி விடுகின்றார்கள் 'அந்த வல்ல பெரிய றகுமான் முகம்பார்ப்பான்' என்பதாக இந்த சீதன வழிச் சமூக அமைப்பே கரீமின் செயல்பாடுகளைத் தீர்மானிக்கிறது. அவன் தன் குடிசை வாழ்வுக்குள்

மூழ்கிக் கிடக்கிறான். “எலி வளையாக இரு அறைகளைக் கொண்ட குடிசை. ஈ, ஏறும்பு தானும் நுளையாதவாறு இறுக்கக் கட்டிய கிடுகுச் செத்தெய்யே சவராகக் கொண்ட குடிசையின் கர்ப்பக் கிரகத்தினுள் பக்குவமடைந்த மகன் என்ன தான் அவலவாழ்க்கை வாழ்ந்தாலும் பருவம் அடைந்த குமரை கட்டுக் காவலாகத் தானே வைத்திருக்க வேண்டும்” என்று கொத்தன் எழுதிச் செல்வதில் பெண்கள் வாழ்க்கை முறை பற்றிய சமூகக் கட்டமைப்பைக் காணலாம்.

அத்தகைய வீட்டு வேலிக்குள் வளர்க்கப்படும் மகளை ஒருவனுக்கு கைபிடித்து வைக்க வேண்டிய கடமை பெற்றோருக்குரியது. கரீம் அக் கடமையைச் சிரமேற்கொள்கிறான். தனையனோடு கடல் ஏறுகிறான். கரத்தையே இழக்கிறான். அத் துயர வேளையிலும் கூட “மீன் ஒடுது ஒன்றையும் பாராமத் தோணியை வலிமகன்” என்று தன் வலிகளைக் கடந்து வேட்கையை முன்னிறுத்துகிறான். “ஒரு கை போனா மத்தக் கையிருக்கு. அவன் நாடினதை நம்ம தேடினாத்தான் தாத்தாவின் கழுத்திலே தாலி கட்டிப் பார்க்கலாம்” என்ற உணர்வு பூர்வமான கூற்று இந்தச் சமூகக் கட்டமைப்பின் பிறழ்வாலேயே பிறக்கின்றது. “கரீம் ரணவாதையிலும் இலட்சிய சித்தியின் வேட்கையிலும் உந்தப்பட்டுச் சாம்புகிறான்” என்று கொத்தன் எழுதிச் செல்கிறார். எனவே இக்கதையில் கரீம் என்ற பிரதான பாத்திரத்தின் செயற்பாடுகளுக்குச் சமூகக் கட்டமைப்பே மூல காரணி எனலாம்.

05. சிறுகதையொன்றில் “கதையோட்டத்தை பாதிக்காவண்ணம் வர்ணனையும் கற்பனையும் காணப்படுவது கவர்ச்சிகரமானது” இக்கூற்றை ஒளிகதையுடன் தொடர்புபடுத்தி விளக்குக.

சிறுகதையை செழுமைப்படுத்துவதில் அளவான வர்ணனையும் அழகான கற்பனையும் முக்கிய இடம் பெறுகிறது. கதையோட்டத்தை பாதிக்காவண்ணம் வர்ணனையும் கற்பனையும் காணப்படுவது கதையை மெருகூட்டுவதாகும். கதாசிரியரின் மொழி ஆளுமைக்கும் சொல் முறைக்கும் இப்பண்பு அவசியமாகும். ஒளி கதையோடு இக்கூற்றை பொருத்தி நோக்கும்போது கட்டிழக்கமான மருதுர் கொத்தனின் மொழிக்கையாட்சியும் வர்ணனையும் கற்பனையும் கதையோட்டத்திற்கு ஏற்றவாறு அமைகிறது என்பதனை இக்கதைவாசிப்பின் போது உணர்ந்து கொள்ளலாம். கதையின் தொடக்க முதல் முடிவுவரை இத்தகைய பிரயோகம் சமனப்பட்டுச் செல்கிறது.

கரீம் நடக்கிறான் என்பதனை “மழையிடை இழியும் அருவியின் வேகத்தில் மையிருக் கனதியை குடைந்து நடக்கின்றான்” என்று கொத்தன் எழுதும் போது கரீம் எவ்வாறு, எப்பொழுதில் நடக்கின்றான் என்பதனை ரசிக்கச் செய்கின்றார். மழையிலிருந்து பாயும் அருவியின் வேகம் அவனது நடையின் வேகமாகும். காரிருளுக்குள்ளா அவன் நடப்பது அதன் அடர்த்தியை, மழையை குடைவது போல குடைந்து கொண்டு நடப்பதாகவும் இரசனையுட்டுகிறார்.

கடலைநோக்கி நடக்கும் கரீமையும் மகனையும் இயற்கை சூழலையும் இணைத்து விடுவது வர்ணனை பாங்கானது “கூதற் காற்றின் உந்துதலை தங்களுக்காய் பிறப்பிக்கப்படும் ஆங்கை எனும் மருட்சியிந்தனையுண்டு வேலித் தழைகளும் தென்னங் கீற்றுகளும் பாழ் வளவுகளில் மண்டிக்கிடக்கும் செடிகளும் அசைந்தரற்றும் குறுமணலில் மெல்லோசையை சுருதியாகக் கொண்டு வெண்கருமக் குறுமணலில் மூழ்கி மீண்டும் சரக் சரக் என்று அவனின் பாதங்கள் இசை பாடுவதாக வர்ணிக்கின்றார்.

அவர்கள் நடக்கின்றார்கள். “உவர்கலப்பின் மேற்பரப்பில் தவழ்ந்த ஈரப்பதனின் பழுவால் மெல்லென நீந்தும் சீதளகாற்றுக்கு கஞ்சற்சாரனால் வேலிகட்டும் எண்ணத்தில் உடலைப் போர்த்தி பிடித்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று கொத்தன் வர்ணிக்கும் போது குளிருக்குப் போர்த்திக் கொள்ளும் சாதாரண நிகழ்வும் ரசனையாகிறது. கரீம் பாத்திரத்தின் எண்ணங்களும் உணர்வுகளும் செய்கைகளுக்கும் இக்கதை முழுவதும் வர்ணனைக்கும் கற்பனைக்கும் இடையில் விரிவதனை கதைவாசிப்பால் கண்டுமகிழலாம். வறுமையிலும் வசந்தம் வரும் என்றும் நம்புவன் கரீம். அதனை உணர்ந்த கொத்தன் கையாண்ட கற்பனையிது. “வாழ்க்கை எனும் கொல்லன் கொப்பரையில் கொழுந்து தள்ளும் வறுமைத்தீயின் பசித்த நாக்குகளுக்கு இரையாகும் குடும்பத்தில் வசந்தம் சிரிக்கும்” கரீமின் குடிசையை அறிமுகப் படுத்தும்போது துயர் கவிந்த மெல்லிய வர்ணனை இழையோடுவதை தரிசிக்கலாம். “எலிவளையாக இரு துறைகளைக் கொண்ட குடிசை” அக்குடிசையில் சாரனெனும் கருப்பையுள் சிகவாக கரீமும் மகனும் முடங்கிக்கிடக்கின்றனர் அத்தோற்றம் வாழ்க்கை முழுவதும் சும்பகர்ண வரம் கிடைத்து விட்டால் ஏற்படும் சவுகரியத்தை நினைவூட்டுகிறது. பசியின் அழுங்குப் பிடியில் வெறி மூட்டிவிட்ட புலியின் நகங்களாக மனத்தை வராண்டும் அவசரங்களையும் குசேலகாண்ட பாரயணத்தையும் மறந்த நிம்மதியில் பேராட்சி அவர்களில்” என்று கொத்தன் கூறும் வரிகள் முக்கியமானவை.

ஹமீலாவை அழிப்பதற்கும் போது “ஒட்டுத்திண்ணையில் விறகுகளோடு நடத்திய படைகளின்போரை நிறுத்திவிட்டு குப்பி விளக்குடன் நடந்து வருகிறான்..” என்கிறார். மேலும் அவனைக் கண்டதும் கரீம் எழுந்த காட்சியை இவ்வாறு வர்ணிக்கின்றான். “அவன் மனைவியின் மதாளிப்பு குறையாத கஞ்சமலர் ஒத்தணம் பெற்றது கரிமின் புயம் அங்குசத்தின் பிரயோகத்தில் அடங்கியிருக்கும் யானையாக வாரிச்சுருட்டி எழுந்தான்” என்கிறார்.

இவ்வாறு கதையோட்டம் முழுதும் கற்பனையும் வர்ணனையும் கலந்தே உள்ளன. “இடி ஒளிக்கு அதிரும் நாகமாக தன்னை மறந்த நிலையில்” என்றும் “கடமைச் சமை கொல்லன் பட்டரை பிடிச்சிராவிடாக நெஞ்சை அழுத்துவதான மரணப் பிராந்தியில்” என்றும் “வெண்கல குமிழ் போன்ற அவன் வதனத்தில் முளிவிசளம் பெறும் சம்பிரதாயத்திலே” என்றும் கொத்தன் வர்ணனைகளைப் பொழிக்கிறார். கதையோட்டத்தை பாதிக்காத வர்ணனை கையாட்சி கொத்தனுக்குரியது. அவன் கடற்கரைக்கு போவதை “நீர்த்தாகத்திலாடி கண்டுவிட்ட குட்டையை விரையும் காடியை உருவகித்து கடற்கரையை அடைக்கின்றனர்” என்று வர்ணிக்கின்றார்.

கரீம் துடுப்பை நாட்டுவதை “இரு கைகளாலும் கூட்டிப் பிடித்து உலக்கைபோடும் பெண்ணாக ஓங்கி மெல்லைகளின் முற்றத்தில் கிறங்கிக் கிடக்கும் குருத்து மணலில் குத்தி நாட்டுகிறான்” என்று வர்ணிக்கின்றார். மேலும் நீர்ச்சுழிப்பரவையை கார்நீலக் கம்பளத்தில் முத்துப்பரல்கள் உருளுவதாக வர்ணிக்கிறார் மீனைக் கண்ட கரிமின் மகிழ்ச்சியை “நரைதிரை பூத்த அவனது வதனத்தில் வெற்றிப் புன்னகை கரீம் திரியில் தீயிடுவதனை இவ்வாறு வருணிக்கிறார். பொன்னவரை மலர்க் கொத்தின் காந்தி காட்டுகிறது” என வர்ணிக்கின்றார். பாருங்கள் “ஊசி மல்லிகைப்பூவின் வாசில் நெருப்புக் குச்சியின் நுனியில் தீயின் நாக்கு பரதம் பயில்கிறது. கடல் அணங்கை ஆளிங்கணிக்கத் துடிக்கும் காதல் நாயகனைப் போல் வெடியின் கையில் திரி” இந்தக் கற்பனை அனுபவித்து ரசிக்கத்தக்கது. அப்போது மகளின் சங்குகழுத்தில் மருமகன் தாலி கட்டுவதான நிகழ்ச்சி கரிமின் மனதில் நிழலாடுகிறது என்று கதையோட்டத்தோடு வர்ணனையை பிணைக்கின்றார்.

முண்டக மொக்காக முருகுதள்ளும் மடந்தையின் நெஞ்சத்து நூங்கின் பூரிப்புடன் கடல் குமாரியின் மார்பை பிளந்து தாவுகிறாள் செம்பருத்திக் குதலை என்று கதை முடியும்போது வாசகர் நெஞ்சில் கதையும் அதைக் தோற்றுவித்த வர்ணனையும் அமிழ்ந்து நிற்பதை உணரலாம்.

இடவெள்ளீட்டுவது வெள்வந்தலை

- தரீஸ்மொடூயர் இலக்கியமும்	தரம் - 6
- தரீஸ்மொடூயர் இலக்கியமும்	தரம் - 7
- தரீஸ்மொடூயர் இலக்கியமும்	தரம் - 10 - 11
- புன்சியல்	தரம் - 6
- வரலாறு	தரம் - 7
- வரலாறு - பாகம் I	தரம் - 11
- தரீஸ்	தரம் - 12 (A/L)

இலக்கியம்

- தரீஸ்	தரம் - 13 (A/L)
- திருக்குறள் கோவை	தரம் - 12 - 13
- ஊபர்சு இலக்கியத் தொகுப்பு	தரம் - 12 - 13
- குறள் தொகுப்பு முதல் குறள் வரை (மெய்யுள், உவமைகளின் தொகுப்பு)	தரம் - 12 - 13
- நீண்ட பயணம் பெரும்பாடுகளை	தரம் - 12 - 13
- உட்குறை தொகுப்பு	தரம் - 12 - 13
- இலகு வறு இலக்கணம்	தரம் - 12 - 13
- புதிய பாடுகளை	
தரீஸ் இலக்கிய வரலாறு	தரம் - 12 - 13
- புதிய பாடுகளை	
ஈழத்து தரீஸ் இலக்கிய வரலாறு	தரம் - 12 - 13
- பரீட்சை கேள்விகள் (A/L) தரீஸ்	தரம் - 12 - 13
- வரலாறு பாகம் II	தரம் - 11
- தரீஸ் மொடூயர் இலக்கியமும்	தரம் - 9
- வரலாறு	தரம் - 9

